

"Gecenin siyahı kadar kusursuz..."

KUSURSUZ

ÖZGE ERKİN

Parola
yayıncılık

*Güzellik boş bir kabuktur
Ruhunun güzelliği ise tek gerçek*

GİRİŞ

"Etrafta dolaşma, seni görmek istemiyorum!"

"O çirkin suratınla sinirimi bozuyorsun. Odana git ve dışarı çıkma!"

"Bana Danieli çağır hemen. Oğlumu görmek istiyorum. Kusursuz, güzel oğlumu..."

"Bu çirkinlikle bana anne diyemezsin. Senin annen değilim ben. Bir ucubeden farkın yok, kusurlusun sen... Kusurlu..."

Aidan nefes nefese uyandı. Bu kâbus bir türlü peşini bırakmıyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin.

'Lanet olsun,' diyerek elini terden sırlıslıkla olmuş saçlarında dolaştırdı.

"Neden rahat bırakmıyorsun beni?" diye mırıldandı. Annesi ölüp gitmiş ama hayaletini üzerine salmıştı. Bir türlü kurtulamıyordu ondan. Hırsla yataktan kalktı. Dört bir yanı aynalarla kaplı odasından çıkıp aşağıya indi. Salondaki bara yönelip bardağa viski doldurdu ve bir dikişte yuvarladı. Açılan nefesiyle spor salonuna indi. Koşu bandına çıkarken karışındaki aynada kendisini izledi.

Artık o annesi tarafından reddedilen çirkin çocuk yoktu. Yüzündeki yara yoktu. Hiçbir iz yoktu. Ama o kadının bilin-

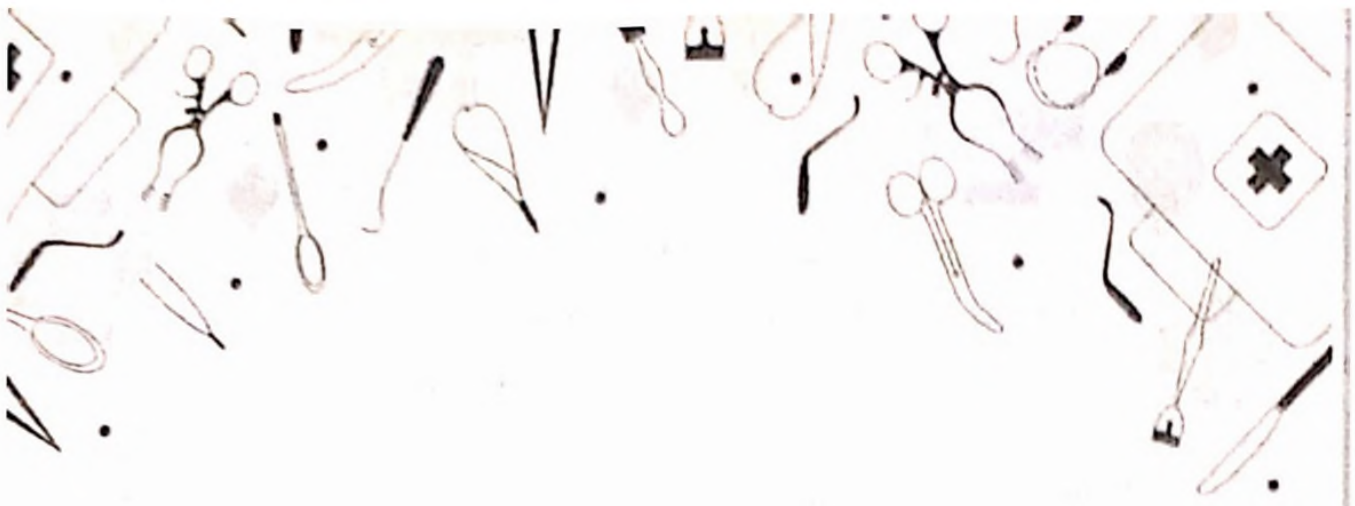
Özge Erkin

cinde ve ruhunda yarattığı iz çok derindi. Biliyordu. Kusursuz yaratılmış kadın yoktu. Herkes kusurluydu, herkes! Hem bedenleriyle hem de ruhlariyla kusurluydular.

Temposunu hızlandırırken tekrar etti yüksek sesle;
"KUSURSUZ OLAN TEK ŞEY NEŞTER!"

Güzelliği laneti olur muydu bir kadının? Olurdu. Anna, güzelliğinin önündeki kapıları açan bir anahtar olduğunu fark ettiğinden beri o anahtarı kapalı bir kutuya hapsetmişti. Güzelliğe düşkün insanlardan hep kaçtı. Her türlü güzellik zehirliydi onun için, kendi güzelliği bile. Bir gece için yalvaran arkadaşlarını, asistanları, patronları uzak tutabilmişti ama tek bir adamdan kurtaramamıştı kendisini. Geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti geleceğini. Elde edememenin verdiği hırsla, yüksek not için bedenini teklif ettiğini iddia etmişti. Sonuç; eğitim hayatı bitmiş, çocukluk hayali olan doktorluk mesleğine başlamadan veda etmek zorunda kalmıştı.

Hayatta ve ayakta kalmak için iş bulmak istiyor ama güzelliği yine bunu imkansız hale getiriyordu. Her bir görüşme sinirden kıpkırmızı olmuş bir yüzle sonlanıyor, başkalarının girmek için can attığı pozisyonları elinin tersiyle ittiyordu. Bir şey olmalıydı. Güzelliğini önemsemeyecek biri çıkacaktı karşısına mutlaka. İşte o zaman iş, pozisyon, ücreti ne olursa olsun kabul edecekti. Gözlerini kapayarak Tanrı'ya onu duyması için yakardı. Kaderinin dönüm noktasına doğru ilerlerken yakarışının karşılık bulduğundan ise henüz haberi yoktu.

1. BÖLÜM

Tam bir saattir aynı kadına bakıyor ve sinirlerine hakim olabilmek için dudaklarının içini kemiriyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu kalemle önündeki dosyaya notlar alırken, kadının fikrini değiştirmek için bütün kozlarını kullanmıştı. Kadın limon büyüklüğündeki memelerini karpuz boyutuna ulaştırmak için pazarlık yapıyordu.

“Ama doktor, tek sorun küçük göğüslerim. Eğer bu operasyonu da yaparsanız o zaman tam anlamıyla kusursuz olacağım.”

Aidan histerik bir kahkaha atmamak için zor tuttu kendisini. Kusursuz mu? O çıkık diz kapakları ve aşırı dolgun dudaklarla kusursuzluğa yaklaşabilme ihtimali yoktu. Kadın tam anlamıyla estetik operasyon bağımlısı haline gelmişti. Operasyon risklerinden bahsederek vazgeçirmeye çalışsa da başarılı olamamış ve pes etmişti.

“Nasıl isterseniz Bayan Perkins. Ameliyat takvimime bakıp size geri döneceğim.”

“Teşekkür ederim doktor, beni anlayacağınızı biliyordum.”

Kadın neşeyle odayı terk ederken şiddetleneceğini tahmin ettiği baş ağrısı bıçak gibi şakaklarına saplandı. Histerik bir başka hastayı daha kaldıramayacağına emindi. Kapı açıldığında; umarım son hastadır dedi kendi kendine. Dorothy’i

Özge Erkin

elinde kahve kupasıyla içeri girerken görünce derin bir nefes aldı. Bu hastaların bittiğinin ilanıydı onlar için.

"Yoğun bir gündü değil mi doktor?"

"Evet, tüm zorlu hastalar bugüne toplanmış gibi."

"Yarın ameliyat gününüz, hasta dosyalarını, son tetkiklerle birlikte düzenledim. Sabah masanızda hazır olur."

"Teşekkür ederim Dorothy, sensiz ne yapacağım ben?"

"Kısa sürede alışacağınıza eminim doktor. Yönlendirdiğiniz emlak danışmanı hemen istediğimiz gibi bir ev buldu. Bunun için minnettarım. Sürekli ertelediğiniz durumu hatırlatmak zorundayım. Artık yeni bir asistan bulmalıyız. Alışma sürecinde sizinle olursam daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Haklısın, kaçınılmazı ertelemenin bir anlamı yok. Yarın başvuruları değerlendir, elemeyi yap. Sona da iki kişi bırak. Onların içinde en uygun olanı birlikte seçeriz."

"Nasıl isterseniz. Başka bir şey var mı?"

"Hayır Dorothy, teşekkür ederim."

Yaşı kırklarının ortalarında ve senelerce sorunsuz çalıştığı kadının arkasından bakan Aidan fincanından bir yudum aldı. İncelemesi gereken dosyalara göz ucuyla baktığında baş ağrısının şiddetleneceğini anladı. 'Kahve beni kesmeyecek,' diyerek kendi kendine mırıldandı ve masadan kalkarak dolabına yöneldi. Alex'i aramak için telefonunu aldı. Bir yandan da ceketini giydi.

"Alex, nerdesin?"

"Flash'a geldim. Uzun zaman buralarda olmayacağım. Dostları görmeden gitmek istemedim. Sen nerdesin?"

"Klinikten çıktım, geliyorum."

Telefonu ceketinin iç cebine attı ve garaja indi. Daniel, Alex ve kendi aracı için özel olarak yapılan garajın kapısına şifreyi girdi ve arabasına doğru yürümeye başladı. Simsiyah Camaro pırıl pırıl parlıyor ve tıpkı kendisi gibi, insafsızca gü-

zel görünüyordu. İçi de dışı gibi simsiyahtı. Aidan için siyah tüm kusurları örten sihirli bir güç gibiydi. Arabayı çalıştırıp, gözlerini kapadı ve motordan gelen homurtuyu dinledi. Sırf bu ses bile yorgunluğunun bir kısmını alıp götürmüştü. Gaza bastı ve araba bir panter gibi ileri doğru atılarak trafiğe karıştı. Zorlu bir günü bu şekilde sonlandırmak tarzı değildi ama Alex bir hafta içinde İspanya'daki bir hastaneye gidecek, altı ay boyunca dünyaca ünlü bir cerrah olan Sergio Otto'nun ekibinde cerrahlık yapacaktı. Bu hem Alex hem de A&D kliniği için atılmış önemli bir adımdı. Sergio Otto'nun Alex'i ekibine kısa süreliğine dahil etmesi bir mucize ve asla kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Evet, Aidan'ın üzerindeki hasta yükü artacaktı ama bu kimin umurundaydı ki?

Sert bir frenle Flash'ın önünde durduğunda, kapıda içeri girmeyi bekleyenlerin dikkatini şimşek hızıyla kendi üzerine çekmişti. Kapısını açan valeye ufak bir işaret yaparak tek düğmeli ceketini ilikledi ve onu süzen kadınlara şöyle bir bakarak kapıya yöneldi. Mekanın sürekli ve elit müşterilerinden biri olması sebebiyle kapıdakiler ünlü cerrah Aidan McCall'u bekletmeden içeri aldı.

İki katlı mekanın giriş katında azımsanmayacak bir kalabalık vardı. Yüksek ses ağrıyan başını daha da çok ağrıtırken üst kattaki localara doğru yöneldi. Alex ile birilikte nadiren giriş katında takılırlar da. Locaların sessizliği ve sunduğu mahremiyeti tercih ediyorlardı. Her zamanki locaya girdiğinde Alex neredeyse kucağında oturan kadını hafifçe kenara iterek ayağa kalktı.

"Aidan, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Son hastam biraz sorun çıkardı. Eğer gitmeyecek olsaydın kesinlikle sana paslayacaktım."

"Dur tahmin edeyim, Bayan Elliot mı?"

Aidan başıyla hayır dedi.

“O zaman kesin Bayan Perkins. Göğüslerini büyütme-
tiyor değil mi? Adamım ondan kurtuluşun yok.”

“Alex hasta mahremiyetini sürekli hatırlatmaktan yorul-
duğumu söylemiştim değil mi?” derken locadaki diğer misa-
firleri işaret etti başıyla. Alex umursamaz bir tavırla omzunu
silkeledi ve boş bir kadehe viski doldurdu. Aidan göz ucuyla
şişeye baktı, Chivas Regal. Favori viskisiydi. Onu iyi tanıyan
bir dostu olduğu için şanslıydı.

Kadehi Aidan’a uzatan Alex kendi kadehini de alarak ha-
fifçe diğerine tokuşturdu ve bardağın kenarı dudaklarında;

“Söylesene greyfurt büyüklüğünde mi istiyor?” diye sor-
du hınzırca.

Alex Aidan’ı ne kadar iyi tanıyorsa, Aidan da onu çok iyi
tanıyordu ve göğüslere duyduğu bu düşkünlük çoğu zaman
onu eğlendiriyordu. Hafifçe gülümseyerek;

“Hayır adamım karpuz olsun istiyor.” dedi.

Kopan kahkahalar locada onlara eşlik edenleri de eğlen-
dirmişe benziyordu. Flash’ın sahibi Lucas yılların verdiği
rahatlıkla locaya iki kız çağırmıştı. Alex bunu asla kaçırmaz
ve geceyi mutlaka içlerinden biriyle tamamlardı. Ama Aidan
asla bardan kadın ayarlayan tiplerden biri olmamıştı. O işini
sessiz sedasız halleder ve magazin basınına da asla malzeme
vermezdi. Bu durum geçmişte dedikodu kazanını kaynatmış
ve Aidan’ın aşk acısı çeken iflah olmaz bir romantik oldu-
ğunu söyleyenler olmuştu. Bu koca bir yalandı. Bu dediko-
dunun modası geçince de Aidan’ın gay olduğunu dillendir-
mek gibi bir hataya düşenler olmuştu. Aidan her zaman ki
acımasızlığıyla söylentileri bıçak gibi kesmiş cesareti olanın
istedikleri kadını ya da ya kadınlarını öne sürebileceklerini
söylemişti. Onu az da olsa tanıyanlar buna cesaret edeme-
yeceği gibi bu yakışsız teklifin üzerinde durmamışlardı.
İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsememesi
gerektiğini zor yoldan öğrenmiş bir adamdı ve bu yüzden de

cüretkâr çıkışlar yapmaktan asla çekinmiyordu. Kusursuzluğa olan takıntısı, insanoğlunun ruhundaki kusurlarına tanık olmaya başladığından beri görsel kusursuzluğa dönmüştü. O an ona baygın baygın bakan, başka herhangi bir erkek için enfes denecek kadın için bile bir sürü kusur sıralayabilirdi. Yapay sarı saçları, vasat bir estetikçinin elinden çıktığı belli olan göğüsleri, aşırı kalkık kaşlar... Ve bunlar sadece görünen kısımlardı.

Kafasını dağıtmak için gelmişti ama hiçbir şey onu tatmin edemediği gibi rahatlatmıyordu da. Farklılığa ihtiyacı vardı. En çok da şaşırmaya.

Anna bıkkın bir şekilde elini büyük çantasına daldırdı ve anahtarını bulmaya çalıştı. Neredeyse ağlamak üzereydi. Gözlerini kapadı derin bir nefes aldı ve içinden ona kadar sayarak tekrar denerdi. Çantayla giriştiği ufak bir savaştan sonra istediğini elde ederek kapıyı açtı ve içeri girdi. Ev arkadaşı Maria'nın sık sık misafiri olurdu ama bu gece olmaması için her şeyi verebilirdi. Kimseyi çekecek hali yoktu. Yorgundu. Umutları kırılmıştı ve ne yazık ki yine işsiz olarak dönmüştü. Aynı sabah evden çıktığı gibi.

"Ben geldim." diye seslendi bezgince. Enerjisi tavan yapmış olan Maria mutfaktan adeta bir kuş gibi uçarcasına fırlayınca, eli göğsünde korkarak bir adım geri kaçtı.

"Aklımı aldın Maria."

"Ödlek, ne olacak. Haydi hemen gel, bak nefis yemekler yaptım. Kutlama yapmalıyız."

Bu kızın enerjisi ne halde olursa olsun ona bulaşıyordu. Yorgun yüzündeki tebessümle Mariayı takip edip mutfağa yöneldi.

"Ne kutluyoruz bebek?"

"Yeni işimi"

"Of Maria dalga mı geçiyorsun benimle? İş aramaya başlayalı daha bir hafta oldu. Bense iki aydır arıyorum."

"Bende olan şey sende yok güzelim, üzgünüm."

"Neymiş o bayan çokbilmiş?"

"Vasat bir vücuda saklanmış parlak bir zeka."

"Sen bana aptal mı dedin şimdi?"

Kahkahaları evin içinde çınlarken ikisi de kanepeye çökercesine oturdu. Maria her zamanki gibi haklıydı. Vasat diye tanımlamak haksızlık olurdu ama klasik bir New Jersey kızıydı. Bol makyaj, abartılı saçlar ve kıyafetler. Anna'nın üzerinde sıfır kol dümdüz bir elbise vardı. Saçlarını açık bırakmıştı, göğüslerinin altına kadar uzanıyordu. Ayağında da düz sandaletleri vardı. Makyaj yapmamıştı. Ama erkeklerin ilgisini uzak tutmaya yetmiyordu. Güzellik bir sakız gibi üzerine yapışmıştı. Çoğu kadın güzel olmak için binlerce dolar harcıyordu. Daha iyi görünmek için spor salonlarından güzellik merkezlerinden çıkmıyorlardı. Ama o hiçbir şey yapmadan genetik mirasın verdiği laneti taşıyordu.

"Bugünkü görüşmelerde ters giden neydi?"

"Hangisinden başlayayım? Biri kırklı yaşların sonunda muhtemelen bir kocası ve sevgilisi olmadığı için mutsuz bir kadındı. Diğeri de orta yaş egosunu üzerimde denemek isteyen bir salak. En sonuncusundan bahsetmiyorum bile, ki o neredeyse işi tacize vardırmak üzereydi."

"Sen hayatıma girdikten sonra güzel olmadığım için Tanrıya şükreder hale geldim."

Buruk bir gülümsemeyle arkadaşına baktı Anna.

"Hepsini unut! Yarın senin için bir iş görüşmesi ayarladım. Hem de tam senin dişine göre."

"Maria gerçekten sıkıldım artık."

"Ama neresi olduğunu duyunca fikrin değişecek."

Anna merakla arkadaşına baktı. Her gün yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden onu da mutsuz ve huzursuz ediyordu. Ev arkadaşı dediğin evin tüm giderlerine ortak olurdu. Ama Anna neredeyse üç aydır hiçbir şeye yetişemiyordu. Maria bunu bir kere bile yüzüne vurmamıştı. Bu durum onu daha da mahcup ediyordu.

"Pekala, söyle bakalım..."

"A&D Estetik Kliniği. Doktor Aidan McCall'un bir asistanına ihtiyacı olduğunu duydum. Senin için başvuru yaptım. Yarın saat onda görüşmen var."

Aidan yine huzursuz bir uyku uyumuş ve yorgun kalkmıştı. Rüyalarına hükmedebilecek olsa bunu kesinlikle yapardı. Hep aynıydı gördüğü rüyalar. O kadın kusurlu olduğunu söylüyor ve acımasızca hırpalıyordu her seferinde. Ne zaman rüya görse o gün gergin oluyordu.

Duşunu aldı ve kliniğe gitmek üzere yola çıktı. Bugün ameliyatının olmaması iyiydi. Ama düzenlemesi gereken dosyaları ve yazması gereken epikrizler¹ vardı. Dorothy ayrılmak üzereydi ve bu işleri üzerine yıkmak istemiyordu. Daha genç ve enerjik birine ihtiyacı olduğu da su götürmez bir gerçektir. Biraz medical bilgisi olması yetecekti aslında ama tüm o görüşmeler sıkıcıydı onun için.

Kliniğe ulaştığında arabasını sadece kendisine ait olan garaja çekti. Odasına geçtiğinde Dorothy her zamanki yerinde onu bekliyordu.

"Günaydın Doktor."

¹ Epikriz: Hastaneye gittiğiniz ilk dakikadan itibaren bütün serüveninizi içeren hikaye epikriz raporunuza işlenir.

"Günaydın Dorothy. Bugün hasta yok diye hatırlıyorum, lütfen yanılmadığımı söyle."

"Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır sadece bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kahve fena olmaz."

"Elbette. Saat onda asistanlık için görüşmeye biri gelecekti. Açıkçası tüm adaylar arasında özgeçmiş dikkat çekici olan bir tek oydu. Diğer adayı da hemen eledim. Fazla, nasıl desem magazinseldi. Seçtiğim adayla sizin de görüşmenizi isteyecektim bugün ama isterseniz erteleyebilirim."

"Hayır onu ertelemene gerek yok. Ne kadar çabuk birini bulursak o kadar iyi. Geldiğinde haber verirsin."

"Kahvenizi hemen getiriyorum."

Aidan masasına geçti. Önünde ki zarfı görünce yüzünü buruşturdu. Aidan son üç yıldır FBI ile ortak çalışıyor ve tanık koruma programındaki kişilerin estetik ameliyatlarını üstleniyordu. Büyük bir gizlilikle yapılan bu ameliyat günlerinde başka hasta kabul etmiyordu. Bunun için özel olarak düzenlediği bir yoğun bakım odası bile vardı. Nadir olan bu ameliyatlarda hep stresli olurdu. Karşısında güzelleşme takıntısıyla yanıp tutuşan basit kadınlar olmuyordu. Travma geçirmiş, psikolojisi bozuk kişilerin ameliyat prosedürlerinde olduğundan daha dikkatli olmak zorundaydı. Şimdi önünde bir dosya vardı. FBI dosyayı incelemesi için ona yollamıştı. Onay verdiği takdirde gün belirlenecek ve hastayı görmeye gidecekti.

"Kişiye özel!" yazan zarfı eline alarak incelemeye başladı. Dosyada hastanın çeşitli açılardan çekilmiş fotoğrafları, tıbbi geçmişi vardı. Tek sayfalık raporda da davanın özeti ve hastanın dava ile ilgisi bulunuyordu. Bunu özellikle bilmek istemişti Aidan.

Çünkü hastasının ne yaşadığını, nelerden korktuğunu ve ne yaparsa kendisini güvende hissedeceğini bilmeliydi. Aynaya baktığında artık kendisini görmeyecek olan birine yakın hissetmeli ve onun da kendisine güvenmesini sağlamalıydı ancak bu şekilde yardımcı olabilirdi. İş ameliyatla bitmiyordu.

Psikolojik destek FBI tarafından sağlanıyordu. Ama onun dışında tüm görünüşünün ele alması gerekiyordu. Gerekirse özel olarak çalıştığı bir saç tasarım uzmanı da işin içine giriyor ve tepeden tırnağa yepyeni bir insan yaratması gerekebiliyordu. Bu işte o kadar iyiydi ki FBI her istediği imkanı rahatça sağlıyordu.

Telefonu çaldı. Dorothy asistanlık için görüşeceği adayın geldiğini haber veriyordu. Beş dakika sonra gönderebileceğini söyledi. Dosyayı kapattı, kasaya gitti ve şifreyi girdikten sonra elindekini diğer dosyaların arasına ekledi. Ceketini çıkararak dolabına astı. Odanın kapısı açılınca kimin geldiğine bakmadan masasına geçip oturdu ve kol manşetlerini düzeltti, sessizliğin verdiği garip bir beklentiyle kafasını kaldırdı ve onu gördü. Sesli düşündüğünden habersiz o iki kelime kaçtı dudaklarının arasından.

"Lanet olsun!"

2. BÖLÜM

Aidan kapıdan giren kadına baktı. Karşısında iş görüşmesine geldiği söylenen kız yerine Sonja'yı görmek onu şaşırttı. Üstelik dilinden dökülen lanetin her bir zerresini hak eden kadın rahatsız edici bir rahatlıkla içeri girmiş ve yanına gelmişti. Dorothy hangi cehennemdeydi acaba? Asistan adayını içeri almasını söylemişti. Bu kadın nasıl oluyor da şu an karşısında duruyordu? Yüzündeki cüretkâr ifade ve güzelliğini sergilemek için takındığı tavır bir bakışta anlaşılıyordu ve bu Aidan'ın daha da çok sinirlenmesine sebep oluyordu. Sürprizlerden asla hoşlanmazdı.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi Aidan?" diyen kadın birkaç adımla karşısına geçtikten sonra işaret parmağını, köprücük kemiğinden başlayarak sert göğüs kaslarında dolaştırdı. Daha sonra arsızca aşağıya yönelip pantolonun kemerinde oyalandı.

"Sana işyerime gelme demiştim!" dedi. Dişlerinin arasından adeta hırlarcasına... Bu kadının cüretini ve egosunu bir an önce yerle bir etmeliydi. Ellerini cebine sokarak duruşunu dikleştirdi, soğuk kanlı görünmeye çalışsa da kendisine çok kızgındı. Kadının bu pervasızlığı kendi hatasıydı. Kadının güzelliği su götürmez bir gerçektir, ama bunu ona söyleme hatasında bulunmuştu. Sonja bunu sonuna kadar kullanmış ve yataktaki becerisiyle uzun süre partnerlik yapmıştı Aidan'a. İlişkilerini gizli tutmak başta Sonja'ya eğlenceli gelse de bir

süre sonra bundan sıkılmış ve açığa çıkmak istemişti. Bunu kabul etmeyen Aidan, hiç bir kadına vermediği tavizi Sonja'ya da vermemiş ve ilişkilerinin bittiğini söylemişti. Ama kadın yine de arada bir kendini hatırlatır ve cazibesini kullanarak adamı yatağına çekmeye çalışırdı. Bu da o zamanlardan biriydi anlaşılan .

"Seni özledim. Özellikle de bunu!" dediğinde elini çoktan erkekliğinin üzerine getirmişti. O sırada kapının açılıp içeri birinin girmesi ise tam bir zamanlama hatasıydı.

Sonja büyük bir rahatlıkla pozisyonunu bozmazken, Aidan kapıdan giren kıza odaklandı. Bir anlığına tüm vücudunun uyuştüğünü hissetti. Gördüğü gerçek olabilir miydi?

Anna ise içeri girmekle geriye dönmek arasında bocaladı. Olduğu yerde çakılı kalmış, son derece güzel bir kadının, patronu olmasını umut ettiği adamı okşamasını izliyordu. Gözleri kocaman açılırken adamla ilk kez göz göze geldi. Aidan, Sonja'nın elini hırsıyla üzerinden çekip bileğini hafifçe kıvrarak kadının küçük bir çığlık atmasına sebep olmuş ve kapıya sürüklemeye başlamıştı. Tam yanından geçerken olduğu yerde kalakalan kıza bakarak; "Bir yere ayrılma!" dedi. Odadan çıkar çıkmaz gözleri Dorothy'i aradı. Ama yerinde görünmüyordu. Parmaklarının arasında kıvranan kadına dokunmak istemezcesine iterek uzaklaştırdı.

"Doktor Aidan ile görüşmek istediğinde randevu almayı unutma. Ve gerekçenin tıbbi bir neden olmasına da özen göster. Bir daha bu kadar sakın kalamayabilirim." diyerek kadının itiraz etmesine bile izin vermeden arkasını döndü. Hızla odaya döndüğünde kızı bıraktığı yerde bulamamaktan korktu nedensizce.

İçeri girdi kapıyı arkasından kapattı. Kızın yeşil mavi gözlerine kısa bir bakış attıktan sonra oturması için koltuğu işaret etti. Masasına geçip derin bir nefes aldı ve konuşmak üzere genç kıza döndü.

"Az önce..." diye söze başlamıştı ama kız narin uzun parmaklarını havaya kaldırarak sözünü kesti.

"Bay McCall hiçbir şey açıklamak zorunda değilsiniz. Böyle şeyler olur. Hatalı olan benim; Bayan Dorothy'yi beklemeliydim. Sizi aradıktan hemen sonra gözlerinin karardığını söyledi, ben de onu tuvalete götürdüm. İşinin uzun sürebileceğini sizi bekletmemem gerektiğini söyleyince... Onu beklemeliydim. Odanızda biri olduğunu tahmin edemedim. Geldiğimde bekleme salonun da kimse yoktu. Sizi zor durumda bıraktığım için asıl ben üzgünüm. Açıklamamı yaptığımı göre..." genç kız anlık duraksamadan sonra;

"Ben Anna Angel. Asistanlık pozisyonu için görüşmeye geldim. Özgeçmişim burada." Anna tek bir nefeste her şeyi anlatmış ve elindeki dosyayı, tüm konuşma boyunca gözünü bile kırpmadan onu dinleyen adama uzatmıştı.

Aidan kızın söylediği hiçbir şeyi dinlememişti. Bir kadının bu kadar güzel olabilmesi imkansızdı. Yüzünü incelediğinde bir bakışta kusursuza ne derece yakın olduğunu görebiliyordu. Alın-kaş, kaş-dudak üstü ve dudak-çene oranı muazzamdı. Ayrıntılı bir inceleme yapsa *altın oran* çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Doğal olduğu belli burnu, ne küçük ne de büyüktü. Tam olması gerektiği gibi. Kaşları hafif kavisliydi. İnceltilmemiş olduğu anlaşıyordu. Dudakları dolgun ve gül rengindeydi. Saçları doğal bir şekilde omuzlarından aşağıya, hafif dalgalı bir şekilde dökülüyordu. Genç kızın boğazını hafifçe temizlemesi üzerine bakışlarını çekti ve önündeki dosyaya yöneldi. Şöyle bir göz atması yeterliydi.

"İş tecrüben az ve az olduğu kadar da hep kısa süreli. Sebebini öğrenebilir miyim?"

Anna anlık paniklese de dürüst olmasının avantaj sağlayacağını düşündü. Sonuçta Birleşik Devletlerin önde gelen doktorlarından biriydi ve işi kadınları güzelleştirmekti. Kendisini burada rahat hissedebilir, açık olabilirdi.

Özge Erkin

"Tacizler..."

Aidan'ın tek kaşını hafifçe kaldırması ve hemen ardından yüz hatlarının sertleşmesi sonucunda; Anna daha fazla açıklama yapmasına gerek olmadığını düşünerek devamını getirmede. Zaten tek bir kelime tüm yaşadıklarını anlatmaya yetiyordu. Aidan yanağının içini ısıtırken hissettiği hiddetin yüzüne yansımaması için çabaladı. Ama başaramıyordu. Tacizin her türlü onu tiksindiriyordu. Evet Anna bir bakanın tekrar tekrar dönüp bakacağı kadar güzel bir kadındı ama bu kimseye taciz etme hakkı vermezdi. Böylesine kusursuz bir güzelliği elde etmek için ruhunu şeytana bile satacak onlarca erkek sayabilirdi. Hepsi sıg ve gerçek kusursuzluğun ne olduğundan habersiz boş adamlardı. Ama Aidan *Kusursuz Kadın*'ın asla var olmadığını ve var olmayacağını biliyordu. Elbet karşısında son derece sıradan kıyafetlerle oturan bu kadının da bir sürü kusuru vardı. Uzun eteğinin altında ki bacakları çarpık ya da ayakları büyük olabilirdi. Diz kapakları önemliydi. Kemikli ya da yamuk olma olasılığı yüksekti. Ayak bilekleri de kalın olabilirdi. Elbette ruhunun kusurlarından bahsetmiyordu bile. Esas kusur kadınların yaradılışındaydı. Gözlerini kaçırarak;

"Anlıyorum. Burada eğitim bilgilerini göremedim." diye devam etti.

"Üniversiteyi bitiremedim çünkü ayrılmak zorunda kaldım."

"Sebebinin benzer olduğunu tahmin etmek zor değil. Ne üzerine eğitim alıyordun?"

"Tıp!" Cevap kısa ve özdü ama Aidan'da yarattığı etki büyüktü. Tıp eğitimi almış biri bu zor dönemde arayıp da bulamayacağı bir hazine gibiydi. Ama kızın güzelliği işleri bozuyordu.

"Tıp öğrencisiydin yani, senin için büyük kayıp ama benim için değil. Burada ciddi bir iş yükü var ve ben işi bilen

birine fazlasıyla ihtiyaç duyuyorum. Dorothy'nin gidecek olması da beni fazlasıyla çıkmaza sokuyordu. Onay vermek çok kolay ama bir sorun var."

Anna sarsıcı başlayan ama kendisi için gayet güzel ve umutlu ilerleyen görüşmenin yine benzer şekilde sonuçlanabileceğini düşündü son duyduğuyla.

"Nedir o?"

"Biliyorsun ki burası bir estetik kliniği. Burada çoğunlukla kadınların fiziki kusurlarını düzeltiyoruz. Egosu fazla yüksek ya da yerlerde olan insanlardan bahsediyorum. Senin gibi güzel bir kadını gözlerinin içene sokma fikri beni düşündürüyor. Kadınlar kendilerinden daha güzel olan birine katlanamazlar. Fakat bu sebep yüzünden senin gibi tıbbi bilgisi olan birini kaçırmak istemiyorum. O yüzden önerim şu; Yüzünün güzelliğini saklayabilme ihtimalimiz olmadığına göre albenini azaltabiliriz. Klinikte doktorlar dışında kimse önlük giymez ama senin önlük giymeni istiyorum. Lacivert bir pantolon, beyaz gömlek, beyaz önlük ve spor ayakkabılar... Saçlarını her gün aynı şekilde ensende topuz yapman yeterli olacaktır. Makyaj yapmadığını görüyorum. Eğer senin için de uygunsa, pozisyon için onayımı vereceğim. Ne diyorsun, bu iş için basit bir görünüme bürünmeye hazır mısın?"

Anna duyduklarının şaşkınlığıyla ağzı bir karış açık adamı anlamaya çalıştı. Başka biri olsa mini etek giydirerek hemşire fantezisi ortamı hazırlardı. Bu adam ise tam tersi bir portre çizmişti. Elinde olmadan küçük bir kahkaha kaçtı dudaklarından.

"İsterseniz büyük, siyah çerçeveli gözlük bile takabilirim."

Aidan genç kadının bu kadar çabuk kabul etmesine şaşır-
dı. Hiçbir kadın güzelken çirkin görünmek istemezdi. Bu kadar çabuk kabul ettiğine göre bu işe gerçekten ihtiyacı vardı.

"O zaman anlaştık, senin için sorun yoksa benim için de sorun yok. Ayrıntılara geçebiliriz."

Anna hevesle başını salladı.

"Her sabah sekiz buçukta burada olurum; Ne bir dakika erken ne de geç. Ben gelmeden burada olmalısın. İlk olarak ameliyat sonrası hastalarımın kontrollerini yaparım. Sen de benimle olacak ve notlar alacaksın. Hemşirelerle iyi geçinmeni istiyorum çünkü onlarla iletişimi sen kuracaksın, ben birebir hiçbiriyle görüşmem. Ameliyat hemşiresi Suzanne hariç. Yıllardır benimle ve ekibimin değişmen bir üyesi. Geri kalan her kim olursa olsun önce senden geçecek. Hastaların randevularını şimdilik senin düzenlemeni istiyorum. Tıbbi birikimin olduğu için masa başında telefonlara bakarak harcanmana izin veremem. En kısa zamanda bir sekreter bulacaksın. Senin ameliyathane dışında her yerde benimle olmanı ve notlar tutmanı istiyorum. Hasta muayenelerinde de benimle olacaksın. Sadece mahremiyet talebi yüksek olan hastalarımı yalnız muayene ediyorum. Onların kim olduğunu da zamanla öğrenirsin."

Anna oldukça garip başlayan görüşmenin güzel sonuçlanmasından memnun, sonunda dualarının kabul olduğunu düşünerek yüzünde büyüyen gülümsemeyle adama baktı ve hevesle

"Nasıl isterseniz Bay McCall." dedi.

"Bay McCall değil sadece Doktor. O da hastaların yanında. Onun dışında bana isimle hitap edebilirsin."

"Bu çok doğru olmaz Bay M... Doktor."

"Neyse zamanla alışırısın ben seni uyarmaktan sıkılmam haberin olsun. Bazı hastalarımın gizliliği söz konusu. Şimdilik sana nedenleri açıklamayacağım. Önce birbirimize güvenelim birlikte çalışma şeklimizi oturtalım, ona da sıra gelir. Ama seni önceden uyarmalıyım; üzerinde kişiye özel yazan zarfları açmadan buraya, masanın bu kilitli çekmecesine koymanı

istiyorum. Onun dışındaki her türlü mektup, paket, dosya adıma ne geldiyse açıp ön elemenden geçirebilirsin. Hangilerini görmek isteyip istemeyeceğimi kısa sürede çözersin zaten. Cep telefonum her zaman masamda durur. Ameliyattayken cevaplayabilirsin."

"Peki Doktor."

"Sosyal hakların yarından itibaren geçerli olmaya başlayacak. Ücretini ben belirleyeceğim bu yüzden muhasebeye sadece hesap bilgilerini ver lütfen. Kredi kartını da teslim al."

Anna'nın bir anlığına kaşları çatılmış ve bu Aidan'ın dikkatinden kaçmamıştı .

"Dorothy ile böyle bir çözüm bulduk. Bu kartla başlangıç olarak üniforma alışverişini yapabilirsin. Şu görmüş olduğun kapının arkasında bir oda var. Odanın diğer kapısı da senin olacak odaya açılıyor. Ortadaki kısmı mutfak olarak düzenlettim ve ihtiyaçlarımızı düzenli olarak almanı istiyorum. Yediklerim ve içtiklerim konusunda bazı prensiplerim var. Dorothy sana bununla ilgili bir liste verecektir. Sen de kendin için gerekli şeyleri listeye ekleyebilirsin. Zamanla bunlara alışacaksın. Bu harcamaları muhasebeye bildirmekle uğraşmanı istemiyorum. Çünkü böyle ayak işleriyle uğraşamayacak kadar yoğun olacağız. Seyahat etmeni engelleyecek herhangi bir durumun var mı?"

"Hayır yok ama..."

"Bazı konferanslara katılmam gerekiyor. Çok sık değil; yılda iki ya da üç kez. O zamanlar benimle gelmek zorundasın. Konuşmacı olduğum zamanlar gergin olurum ve notlarım karman çorman olur. Konuşmamı düzenleyeceksin. Görsel sunum yaptığım zamanlarda da asla tanımadığım birine güvenmem. Acı bir tecrübe yaşamışlığım var."

"Peki Doktor."

"Anlaştığımıza göre el sıkışabiliriz demektir." Aidan ayağa kalkarak elini uzattı.

Özge Erkin

Anna da aynı çeviklikle ayağa kalktı. Adamın bir erkek için fazla zarif olan elini doğal bir tutuşla kavrayıp hafifçe sıktı.

"Teşekkür ederim Doktor. Elimden geleni yapacağım."

"Bundan eminim. Yarın görüşmek üzere, sabah erkenden ameliyatım var. Sen de bu arada Dorothy ile diğer ayrıntıların üzerinden geçersiniz. Giderken kredi kartını almayı da unutma lütfen."

"Teşekkür ederim Doktor."

Anna yüzündeki koca gülümsemeyele selam vererek odadan çıktı. Aidan yüz ifadesini bir an bile değiştirmeden aynı soğukkanlılıkla selam verdi ve kapıdan çıkıp giden kadının arkasından baktı. Vücuduna dikkat etmemiştir. Uzun bacakları olduğu belliydi. İnce bir beli vardı. Uzun eteğinin izin verdiği kadarıyla gördüğü ayak bilekleri çoğu kadını kışkandıracak kadar inceydi. Tanrım, diye fısıldadı. Kadın çok güzeldi. Gerçek olamayacak kadar güzel.

Anna odanın hemen dışındaki masada olan Dorothy'e doğru ilerledi.

"Nasılsın? Daha iyisindir umarım."

"Üzgünüm Anna. Neden oldu ben de bilmiyorum."

"Üzülme lütfen. Doktor McCall ile iş konusunda anlaştık. Yarın sabah sekiz gibi burada olurum."

"Mükemmel! Senin adına da, Doktor adına da çok sevindim."

"Doktor McCall kredi kartından söz etti."

"Evet, Doktor çözüm üretme konusunda ustadır. Benim yaşadığım sıkıntıyı gördükten sonra böyle bir çözüm buldu. Ben hemen muhasebedekilere haber veriyorum. Giriş katındaki görevliden odayı öğrenebilirsin."

"Tekrar teşekkür ederim Bayan Dorothy."

"Lütfen bana Dorothy de."

“Yarın sabah görüşürüz.”

Anna neşeyle merdivenlere indi ve kartını da alarak dışarı çıktı. Son bir kez dönerek ihtişamlı binaya baktı ve şımırıkça gülümsedi. Burada çalışacaktı artık. Ülkenin önde gelen doktorlardan birinin asistanı olacak ve çocukluk hayali olan doktor olma ihtimalini kaybetmiş bile olsa tıbbın içinde olacaktı. Büyük bir şans yakalamıştı.

İlk olarak bir alışveriş merkezine gitti ve doktorun istediği gibi ikişer adet pantolon ve gömlek aldı. Spor ayakkabılarını seçerken çocuklar gibi arsız ve mutluydu. Kredi kartıyla alışveriş yaparken para vermemiş olduğu için minnettar hissetti. Çünkü istese de bu kıyafetleri alacak parası kalmamıştı. Ama cebinde kalan son parayla bir şişe şarap alarak evin yolunu tuttu. Maria’nın evde olmasını umut etti. Çünkü bu işi onun sayesinde bulmuş ve hayal bile edemeyeceği imkanlara kavuşmuştu. Ona sevdiği şarapla teşekkür etmeli ve kutlama yapmalıydı.

Bir önceki günün aksine enerji dolu bir şekilde eve girerken Maria’yı kanepede, elinde koca bir kase cipsle film izlerken buldu. Yüzünü çaresiz ve umutsuz bir ifadeye bü-ründürerek içeri girdi. Anahtarını sehpanın üzerine fırlatarak kendisini kanepeye bıraktı. Maria filme o kadar dalmıştı ki Anna’nın geldiğini bile fark etmemişti. Yanına oturduğunda yerinde sıçrayarak arkadaşının mutsuz yüzüne baktı. Anna ise ifadesini bozmamak için yanaklarını için ısıırıyordu. Elini umursamaz bir tavırla kaseye daldırdı ve koca bir avuç cipsi bir kerede ağzına tıktı.

“Aksiyon filmi için uygun bir gün değil Maria, bol gözyaşı olan bir dram filmi seçsek.”

“Yine olmadı deme lütfen.” dedi Maria derin bir iç çeke-rek.

“Kızım, bir sabah uyandığında tüm kaşlarını jiletlemiş olacağım ve o kusursuz güzelliğinden eser kalmayacak. Bu

Özge Erkin

kaçıncı Anna? Yine taciz deme lütfen. Tamam Doktor Aidan iflah olmaz bir çapkın olarak magazinde boy gösteriyor ama iş yerinde ciddi biri olduğunu düşünmüştüm."

Anna kahkahasını daha fazla tutamayınca ayağa fırladı ve çocuk gibi reverans yaptı.

"Karşınızda A&D'nin ortağı, ünlü doktor Aidan Mc-Call'un özel asistanı duruyor."

Maria çığlık atarak kanepede ayağa kalktı ve zıplamaya başladı. İki arkadaş deli gibi çığlık çığlığa zıplarken, kahkahaları küçük evi sardı.

"Yeter bu kadar! Bana her şeyi anlatıyorsun bebek. Tek bir anı bile atlarsan kaşlarınla ilgili planımı uygulamaya sokarım."

"Tamam, tamam... Bazen korkutuyorsun beni."

"Daha bir şey görmedin. Şimdi başla, hemen!"

"Aslında o kadar garip bir başlangıcı var ki inanamazsın."

Anna odaya girdiği an karşılaştığı manzarayı anlatırken Maria'nın önce şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış, sonrada en tiz kahkahasını patlatıvermişti.

"Kızım nasıl bir şanssızlık seninki. Neyse ki adam üzerinde çok durmamış."

"Öyle bir an oldu ki gitsem gidemiyorum kalsam son derece saçma bir durum... Öylece olduğum yerde kalakaldım. Kadını postaladıktan sonra açıklama yapmaya kalktı bir de. Neyi açıklayacaksa...."

"Sen ne dedin peki..."

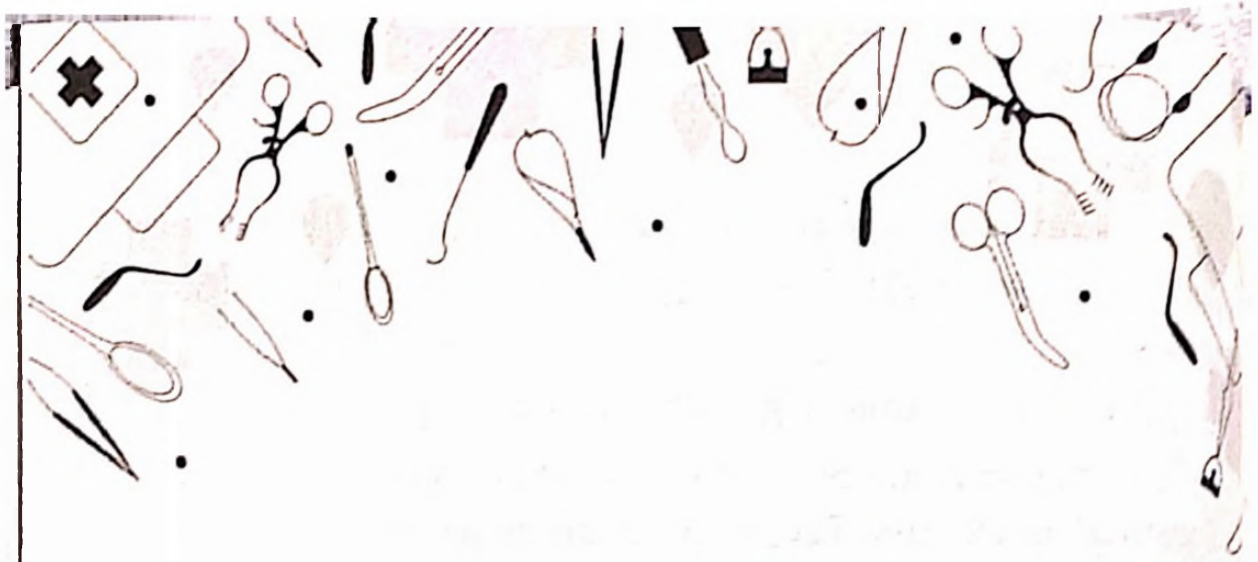
"Özel hayatıyla ilgilenmediğimi iş hayatıyla ilgilendiğimi böyle talihsizliklerin olabileceğini söyledim ve direkt konuya girdim."

“Ah Adamın o halini görmek isterdim, nasıldı? Kendini olaya kaptırmış mıydı? Öpüşüyorlar mıydı? Kadın sevgilisi mi acaba?”

“Neyse ne... Ama kızgın gibi görünüyordu.”

“Bu harika Anna. Sonunda istediğin gibi bir iş bulabildin. Şansın dönecek artık. Tavşan ayağı tuttum senin için bu saate kadar.”

Anna senelerdir sıkı bir dostluğu paylaştıkları arkadaşına en içten gülümsemesini yolladı. Karşısına bu zamana kadar çıkan en doğal ve en iyi niyetli insan sayesinde hayallerine kısmen de olsa kavuşuyordu. Ama bilmediği bir şey vardı; bugün o klinikten içeri adımını attığı anda tüm kaderi yön değiştirmişti.

3. BÖLÜM

Anna uzun zamandan sonra ilk kez huzurlu bir uyku uyumuş ve zinde uyanmıştı. Hevesle yatağından kalktı, saate baktı. Duvardaki koca saat yediyi gösteriyordu. Hazırlanmak için yeterli zamanı vardı. Ne de olsa *makyaj yapmayacak, saçını ensesinde toplayacaktı*. Üniforması olarak tanımladığı kıyafetleri hazırды. Her sabah ne giyeceğim stresi yaşamayacaktı. Bir duş yetecek hatta kahvaltıya zaman bile kalacaktı.

Banyo faslını biraz uzun tuttu. Saçlarını kuruttu. Ensesinde gevşek bir topuz yaptı. Yüzüne sadece nemlendirici bir krem sürdü. Dudak parlaticısını eline aldı. Çilek kokulu, hafif renk veren bir ruj olduğunu hatırlayınca vazgeçerek kutuya gerisin geri yolladı.

Üzerini giyinip mutfığa geçti ve mısır gevreğine süt ekleyerek kaşıklamaya başladı. O kadar heyecanlıydı ki her bir kaşık sanki koca bir tabakmış gibi ağzında büyüyordu. Bir iki kaşık daha alıp çantasını kontrol etti, paltosunu giydi ve yüzünde en güzel gülümsemesiyle evden dışarı attı kendini.

Hava soğuktu. Ama içi o kadar kıpır kıpırdı ki hissetmiyordu bile. Metroyla sadece iki durak ötede olan kliniğe vardığında saat sekizi biraz geçiyordu. Tam vaktinde gelmişti. Dorothy'nin yanına gitti.

"Günaydın Bayan Dorothy."

“Sana da günaydın Anna. Erken geldin. Sorumluluk sahibi olman hoşuma gitti. Ve tekrar ediyorum lütfen bana Dorothy de.”

“Nasıl istersen biraz fazla heyecanlı ve hevesliyim sanırım.”

“Heyecanlı olman çok güzel. Sıkıntı çekmeyeceğine eminim. Bay McCall sert görünümlü ve ciddidir, ama harika bir patrondur. Gerçek anlamda güvenini kazandığında da sana her konuda destek olacaktır. Kocamın ciğerlerinde problem çıktığında neye ihtiyacımız olduğunu söylemeden ne gerekiyorsa yaptı. Sonunda şehirden uzak, temiz havası olan bir yerde yaşamamız gerektiği söylendiğinde hiç itiraz etmeden kabul etti. Bir ev bulmamıza bile yardımcı oldu.”

“Üzgünüm, umarım her şey ikiniz için de çok güzel olur.”

“Teşekkür ederim canım. Önümüzdeki hafta taşınacağız. O yüzden birlikte çalışacağımız bu saatleri iyi değerlendirelim, ne dersin?”

“Nasıl istersen Dorothy ben hazırım.”

Dorothy son derece açıklayıcı bilgiler vermişti. Hasta randevu çizelgesinin nasıl işlediğinden, epikriz raporlarına kadar... Ameliyathane çizelgesini Bay McCall'un hazırladığını özellikle belirtti. Bazı özel hastalar hakkında da isim isim üzerinde durarak bilgi verdi. İçlerinde bir film artisti, bir de multi milyoner iş adamının genç karısı vardı. İkisi de özel ilgi ve gizlilik isteyen hastalardı. Tüm bunlar işe kolayca adapte olmasını sağlayacaktı.

Bay McCall'un odasına geçerek evrak dolabının içindeki dosyaları incelediler. Hastalara göre değil operasyonlara göre düzenlenmişti.

“Bay McCall için önemli olan operasyonlardır. Onun için bütün hastalar aynıdır. Biri hariç; bu bölmede özel olarak ameliyat ettiği hastalarının dosyaları bulunur.”

"Ünlülerin dosyaları falan mı?"

"Hayır, Bay McCall bazı hastaları ücretsiz olarak ameliyat eder. Özellikle çocuk hastaları. Eğer böyle bir hasta gelirse sakın geri çevirme."

"Anladım."

Aslında tam olarak anlamamıştı. Ücretini karşılayamayacağına bile bile kim bu kliniğe gelirdi ki?

"Dorothy, bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ücretsiz hasta konusu kafamı karıştırdı. Böyle bir kliniğe muayeneye bile gelmek cesaret ister. Hele ki karşılayacak gücü olmayanlar için. Doktorun ücretsiz ameliyat yaptıklarından nasıl haberleri oluyor ki?"

Dorothy gülümseyerek dosyayı eline aldı ve kapağını açtı.

"Bu Timothy; ellerinde sindaktili² vardı. Tam olarak kullanamıyordu. Babası buradaki hemşirelerden birinin tanıyormuş. O da hemen doktora yönlendirdi."

Bir sonraki sayfayı çevirdi.

"Bu Alexi; yarık dudakla doğmuştu. Doktor, bazı okulların müdürleri ile tek tek görüşerek bilgilendirme yaptı. Bir kısmıyla da ben görüştüm. Alexi'nin kardeşi de o okullardan birinde okuyordu. Bu şekilde haberimiz oldu."

"Tüm bu dosya ücretsiz tedavi görenlerle mi dolu gerçekten. Burda yüzlerce hasta olmalı."

"Evet. Bu yüzden tekrarlıyorum; böyle bir hasta gelirse asla geri çevirme."

Anna tamam diyerek başını salladı. Duyduğu hayranlığı kendisine saklayarak Dorothy'i takip etti.

² Sindaktili: Doğuştan el ya da ayak parmaklarının yapışık olması durumuna denilir

"Burası mutfak olarak kullandığımız oda, diğer kapıdan da senin odana geçiş olacak. Bay McCall'un odasına girerken kapıyı çalma. Böylece senin geldiği anlar. Onun özel tercihi."

Dorothy'nin 'oda' dediği yer şu an oturduğu evden bile büyük sayılırdı. Halbuki Anna kafasında küçücük bir tezgah ve kahve makinası canlandırmıştı. Burada küçük bir topluluğa yemek daveti verilecek hazırlık yapılırdı. Buzdolabının kapısını açtı; İçinde çeşit çeşit meyveler vardı. Bir iki çeşitte içecek.

Diğer dolap kapaklarını açtığında ise her çeşit kahveyle karşılaştı.

"Bay McCall kahve düşkünüdür ama içlerinden birine özellikle zaafı vardır. Baktın gördün yoğun bir gün oluyor ona hemen bir Türk kahvesi yap. Sana nasıl yapılacağını gösteririm. Onu sakinleştirecek nadir şeylerden biridir."

Anna'nın yüzünde genişleyen gülümseme Dorothy'nin dikkatinden kaçmadı

"Neden gülümsediğini merak ettim."

"En yakın arkadaşlarımdan biri Türk. Uzun süre aynı evde kaldık. Beni Türk kahvesi müptelası yapmıştı. Kısa bir süre önce ülkesine döndü. Dönmeden önce de bana Türk kahvesinin tüm inceliklerini öğretti. Benden daha iyi yapabilecek kimse yoktur."

Dorothy, Anna'nın gülümsemesine eşlik ederek kahve makinesini gösterdi.

"Bu makine onun için. Birkaç dakika içinde hazırlayabilirsin."

"O makinede içtiği kahvenin gerçek Türk kahvesi olmadığına inanabilirsin. Bakır cezvede ve kısık ateşte pişirilmesi gerekir."

"Bakır cezvede mi?"

Özge Erkin

“Evet, evde bir tane var. Yarın gelirken getiririm. Emin ol arasındaki farkı hemen anlayacak.”

“Öyle olsun.”

Dorothy doğru bir tercih yaptığının bir kere daha farkına vardı. Bu kızda farklı bir şeyler vardı. İnsanı rahatlatan, huzurlu hissettiren, güven veren... Senelerini geçirdiği adeta ikinci yuvası olmuş bu yeri terk ederken içi rahat olacağı için memnun oldu.

“İşte burası da senin odan olacak.”

Kapıyı açtığında kocaman bir odayla karşılaştı. İçeride hiçbir mobilya olmayışı odayı olduğundan daha da büyük gösteriyordu.

“Dün Bay McCall burasını bizzat dekore edeceğini söyledi. Saat ikide bir ekip gelecek katalogtan istediklerini seçersin. Çalışanlarının rahat etmesi konusunda hassastır. Bu yüzden senin için ne uygunsa onu seç lütfen. Bir şey danışmana gerek yok. Ayrıca bir laptop almalısın kendine. Kimi zaman yanında çalışmanı isteyecektir. O kendi bilgisayarıyla uğraşırken seninde ona eşlik etmen gerekecek. İyi bir bilgisayar olmasına dikkat et. Yoksa hemen fark edecektir.”

“Hep bu kadar cömert midir?”

“Sadece bazı kişilere karşı. Bay Daniel kardeşi ve ortağıdır. Onunla yakında tanışırsın bir seminer için Kanada da şu an. Bay Alex ise burada doktor ve en iyi arkadaşı. Yakın zamanda ünlü bir profesörün ekibine katılacağı için altı aylığına buradan ayrılacak. Ama gitmeden mutlaka tanışırsınız. Ameliyat hemşiresi ve ben onunla birebir vakit geçiren sayılı insanlarız. Bu saydığım isimler dışında kimseyle kolay kolay diyalog kurmaz. Şimdi sen de bu isimlerin arasındasın. Eğer onay vermeseydi burada olmazdın.”

Anna doktorun talihsiz olduğunu düşündü bir anlığına. Bu kadar çok imkana sahip olup bu kadar az arkadaşının olması haksızlıktı. Ama bunun Aidan'ın kendi tercihi olduğunu

düşünememişti. İnsanın etrafının kalabalık olması onu mutlu etmeye yetmezdi çoğu zaman. Az ama vazgeçilmez birkaç kişi bile hayatı boyunca yetebilirdi bir insana.

Kapanan kapı sesiyle ikisi de Aidan'ın odasına yöneldi. Üzerinde yeşil ameliyat takımları vardı. Dolabına yönelmiş bir şeyler karıştırıyordu .

"Bir sorun mu var Doktor?"

"Sorun mu istiyorsun, lanet anestezi uzmanımızdan başka soruna ihtiyacım mı var?" Ağzının içinde bir küfür geveliyip arkasını döndüğünde Anna ile göz göze geldi. Kahretsin! Bu kızın basit görünmesine imkân yoktu.

"Merhaba bay Mc...." Aidan'ın tek kaşının havaya kalktığını görünce hemen düzeltti.

"Merhaba Doktor"

"Merhaba Anna. Dorothy, dün konuştuklarımızı ilettiler mi?"

"Evet Doktor."

"Güzel. Başka bir şey yoksa on beş dakika içinde ilk hastayı görebilirim. Anna sen de muayene sırasında yanımda ol. Böylece rutini öğrenmiş olursun."

"Elbette Doktor."

"Önlük bulamadın mı?"

Aidan bakışlarını Anna'nın beyaz gömleğinin gergince sardığı göğüslerinde kısa bir süre tuttuktan sonra hemen çevirdi.

"Zaman olmadı doktor. Hemen hallediyorum." diyerek Dorothy kendi hatası olduğunu belirtti. İlk günden Anna'ya kızmasını istemiyordu.

"On beş dakika."

Anna başıyla selam verip odadan çıkarken Aidan 'nın kaşının kenarından aşağıya doğru uzanan damarının attığını

Özge Erkın

gördü. Söylediğinden daha sinirli olmalıydı. Kahve diye geçirdi içinden.

Dorothy bir iki dakika içinde yanına dönüp bedenine uygun beyaz bir önlük getirdiğinde hemen üzerine giydi.

"Başka bir şey var mı Dorothy. Bay McCall oldukça gergindi, kahve yapsam muayene başlamadan."

"Harika bir fikir. Sen hazırla yanına git bende hastayı yoluyorum." derken bekleme odasına giren sıska kısa boylu kadına bakıp gülümsedi.

Anna mutfığa giderken Doroty'nin kadına Bayan Nail diye hitap ettiğini duydu.

Kahve fincanını buldu. Kahve makinasına iki ölçek Türk kahvesiyle yarım küp esmer şeker attı. Bir iki dakika sonra makineden uyarı sinyali geldiğinde kahveyi fincana boşalttı ve yanına da bir bardak su koyarak odaya yöneldi. Arkadaşı Selda kahvenin yanında su ya da likör ikram etmenin gelenekleri olduğundan bahsetmişti. Likör bulamayacağına göre su yeterli olacaktı. Tepsidekinin dökülmemesine dikkat ederek iç kapıyı açıp içeri girdiğinde başını kaldırdı. Aidan ile gözgöze geldiğinde şaşırmış olduğunu fark etti. Tam gülümseyecekti ki nedenini anladı. Beyaz gömleğini yeni giymişti. Düğmeleri açık gömlek, geniş ve bronz göğsünü olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde geri dönmekle dönmemek arasında bocaladı. Aidan ise bakışlarını bir an bile kızıdan ayırmadan, yüzüne yayılan kızıllığı şaşkınca ama ilgiyle izliyordu. Kız onu görünce utanmıştı. Gerçekten bu kadar saf olabilir miydi? Ne yani hiç mi erkek göğsü görmemişti?

"İçeri gelecek misin Anna yoksa orada dikilmeye devam mı edeceksin?"

Anna kendini toparladı hemen;

"Çok üzgünüm doktor. Ben güne kötü başladığınızı görünce hastayı içeri almadan size bir kahve getirmek istedim

kapıyı çalmam gerekirdi. Uygun olmadığınızı düşünemedim."

"Gerçekten bu kadar ince düşünceli misin yoksa aşırı kibarlık yaparak göz boyamaya mı çalışıyorsun?"

Anna duyduğu ithamla o kadar sinirlendi ki kendini tutmaya gerek bile görmeden;

"Bunu bana gerçekten soruyorsanız hemen gidebilirim Bay McCall." dedi sert bir tonla.

Aidan istediği etkiyi yaratmıştı. İhtiyacı itaatkar bir köle değildi. Yapmacık kibarlıktan ölesiye nefret ederdi. Kendisini ne kadar rahat hisse derse o kadar sorunsuz çalışır ve yaptığı işten de keyif alırdı.

"Bu şekilde davranmanın sebebini ilk gün heyecanına veriyorum. Alışman için zamana ihtiyaç duyabilirsin ama benim zamanım kıymetli. Dün yeteri kadar açıklayıcı olduğumu düşünmüştüm. Biz bir ekip olacağız Anna! Odama izin isteyerek girmemen gerektiğini Dorothy eminim ki sana söylemiştir. Beni çoğu zaman bu şekilde göreceksin. Bu beni rahatsız etmez. Benden izin almayacaksın, hiçbir zaman. Anlaşıldı mı? Ancak o zaman uyum içinde çalışabiliriz. İstedğim kibarcık bir köle olsaydı onlardan bulmak hiç zor olmazdı. Senin öyle olmadığını düşündüğüm için buradasın. Lütfen beni yanıltma."

Anna küçük burnunu havaya dikti.

"Siz de bir daha beni yalakalıkla suçlamayın. Ben çevremdeki insanların ihtiyaçlarına önem veren biriyim. Bundan sonra yapacağım herhangi bir hareketi yalakalık olarak adlandırırsanız beni unutabilirsiniz."

Aidan, Anna'nın önem verdiği ihtiyaçların sınırını merak etti hınzırca. Kasıklarında ki sızı ise aklındaki bu yaramaz düşünceyi silip attı. Kaşları çatıldı. Bu kız güzel olduğu kadar merak uyandırıcıydı ve Aidan'ın vücudu üzerinde hiç alışkın olmadığı bir etki bırakıyordu.

Özge Erkin

"Anlaştık o zaman. Kahvemin daha fazla soğumasına izin veremeyeceğim. Verirsen bir an önce keyfini çıkarmak istiyorum çünkü beş dakikam kaldı."

Anna masaya doğru ilerleyip önce fincanı sonra bardağı koydu. Aidan'a baktığında şaşkın bakışlarla karşılaştı.

"Türk kahvesi?"

"Evet Dorothy sizin favoriniz olduğunu söylemişti."

Aidan fincanın küçük kulpundan tutarak hâlâ dumanı tüten kahveden küçük bir yudum aldı. Gözlerini keyifle yumdu.

Anna onun bu halini görünce aslında ne kadar kolay memnun edilebildiğini fark etti.

"Harika olmuş bunu nasıl yaptın?"

"En yakın arkadaşlarımdan biri Türk'tür. Beni bu kahveye müptela etti."

"O halde niye kendine yapmadın?"

Anna'nın vereceği bir cevabı yoktu. Bu adam bugünün ilk iş günü olduğunun farkında mıydı acaba?

"Bundan sonra kendine de yap olur mu? Su ne için?"

"Türk kahvesinin yanında ikram edilirmiş. Alışkanlık."

"Güzel. Laptop alman gerektiğini Dorothy söyledi mi? Buradan da bir tane vermelerini isteyebilirdim ama böyle şeyleri özellikle kendin seçmelisin. En iyisi olduğuna inandığın, rahat kullanabileceğin hangisiyse onu al lütfen."

"Elbette Doktor."

"Bugünlük not almana gerek yok, sadece izle. Sonrada bugünkü ameliyatın epikrizini yazalım. Özellikle günü güne yazmak prensibimdir. Şimdi hastamızı içeri al bakalım. Kimdi?" derken masadaki kağıtları karıştırdı.

"Bayan Nail."

Aidan'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Bayan Nail’i içeri alabilirsin.”

Anna hastayı odaya aldığında bir köşede Aidan’ın muayenesini izledi. Önce hastayla günlük sohbet ediyor daha sonra da isteğini soruyordu. Bayan Nail kemerli burnunun düzeltilmesini istiyordu. Aidan nefes sorunu yaşayıp yaşamadığını sorduktan sonra fiziki muayenesine başladı. Yaklaşık beş dakika süren muayene sonrasında ameliyat rutinini anlattı. Oluşabilecek komplikasyonlardan bahsettikten sonra insan burnunun, yüz ifadesini değiştiren önemli bir organ olduğunu ve böyle bir değişiklikten emin olup olmadığını sorguladı. Aldığı cevaplar sonucu ameliyat günü için geri aranaçağını söyleyerek görüşmeyi bitirdi.

“Bayan Nail, asistanım Anna sizi ameliyat öncesi tetkikler için arayacak. O zamana kadar kendinize dikkat edin lütfen.”

Kadın kibarca teşekkür ettikten sonra ikisine de selam vererek odadan çıktı. Benzer üç hastadan sonra rutinin geneliğini kavramıştı Anna. Şanslıydı çünkü üçü de ayrı şikayetlerle gelmişlerdi.

Muayene süreleri, komplikasyonlar, post-op³ bakım süreçleri... Genç adam hastalarını bilgilendirme konusunda son derece titizdi.

Son hasta da çıktıktan sonra Aidan kolundaki saate baktı; saat bire geliyordu.

“Öğlen önemli bir ameliyatım var ve uzun sürecektir. Yemeği geçiştirmek istemiyorum ve yalnız yemekten nefret ederim. Gidelim ve doyurucu bir şeyler bulalım.”

“Sabah ki ameliyatın epikrizini yazacaktık.” diye hatırlattı Anna.

“Öğlenki ameliyattan sonra ikisini birlikte yazarız.”

Anna çekingence ne cevap vereceğini düşünürken Aidan sabırsızca ona bakıyordu. “Hemen Doktor.” diyerek önlüğünü çıkardı ve montunu alarak adamı takip etti.

3 Post-op: Cerrahi Müdahale sonrası bakım anlamına gelen Tıbbi bir terim.

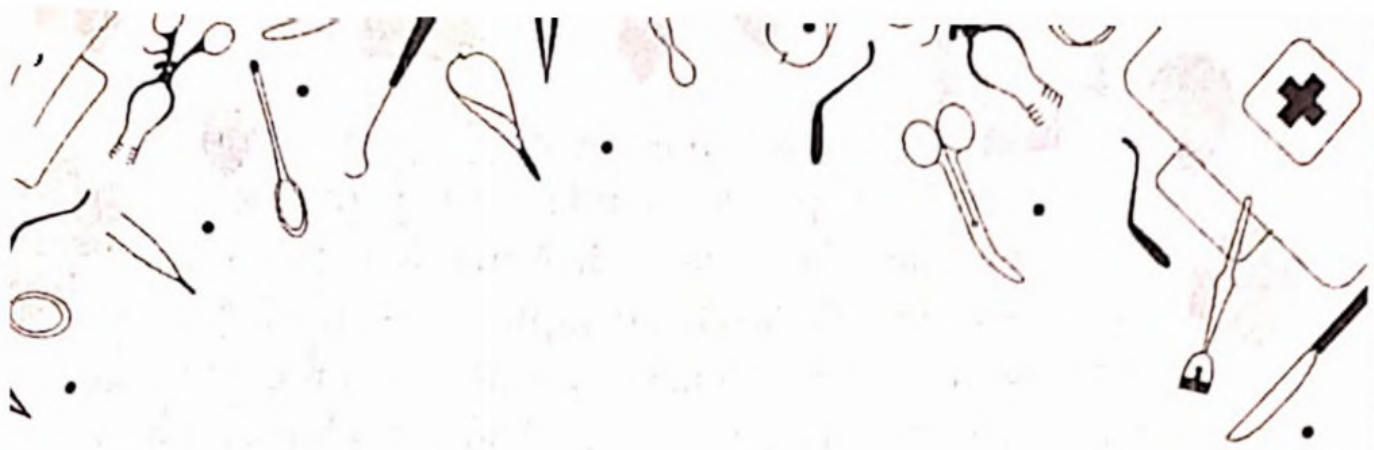
Özge Erkin

Aidan "Madem Türk kahvesi seviyorsun bakalım Türk yemeklerini de sevecek misin?" dedi yumuşak bir sesle. Anna yüzünde oluşan gülümsemeyle aklındakileri kendine saklaması gerektiğini düşündü. Bu adam onun mutfak becerisini bilseydi kesin mutfağa tıkar ve bütün gün yemek yaptırırdı.

Garaja geldiklerinde simsiyah arabaya baktı Anna. Harika görünüyordu. Aidan kapısını açtığında şaşkınca teşekkür ederek oturdu. Bu adam hem kibar, hem soğuk, hem sıcak ve hem de mesafeli nasıl olabiliyordu? Koca bir külah karışık dondurma yiyordu sanki. Dilini külahın çevresinde gezdirdiğinde bir sürü tat damağına hücum ediyordu adeta. Hmm Aidan bir dondurma... dili üzerinde... Aklından geçen örneği Aidan'la birleştiren kulağı ne kadar erotik geldiğini düşündü birden. Yüzüne hücum eden kan kıpkırmızı olmasına sebep oldu. Aidan'ın fark etmemesi için başını öteki tarafa çevirdi. Ama genç adamın dikkatinden kaçmamıştı. Göz ucuyla ona bakıp bakmadığını görmeye çalıştığında ise Aidan sanki aklındakileri okumuş gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. Arabayı çalıştırıp gaza yüklendiğinde koltuğına yapıştı. Aklındakiler uçup gitmiş adrenalinin etkisiyle kıkırdaması dudaklarından kaçıvermişti.

Aidan kızın neşeli hallerinin ona ne kadar yakıştığını düşündü. Az önce nasıl kızardığını görmüş aklından geçenlerin yaramaz düşünceler olduğunu anlamıştı. Bu konuda tecrübeliydi. İnsanların içini okuma konusunda ustalaşmıştı. Ama bu kız tüm klişeleri bir bir yıkıyordu. Asla onunla ilgili net bir kanıya varamıyordu. Bu onu daha çok merak etmesine sebep oluyordu. Ama bu erkeksi bir merak değildi. Aidan'ın hastalıklı takıntısının bir yansımasıydı sadece.

Hiçbir kadının kusursuz olamayacağına duyduğu tutkulu inanç bunu kanıtlama arzusunu körüklüyordu. Fiziken kusursuz görünen bu kadının ruhunda derin kusurları vardı mutlaka. Bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Şimdilik ona bir şans vermeye niyetliydi. Haklılığını kanıtlayacağından emindi, fakat bir yanı nedensizce haksız çıkmak istiyordu.

4. BÖLÜM

Anna önündeki yemeği inceledi bir süre. Ne olduğunu anlamaz bir şekilde Adian'a baktığında muzip bir sırıtış vardı yüzünde.

"Türk yemekleri hakkında bilgin var mı?"

"Selda birkaç şey yapmıştı ama hepsi basit şeylerdi."

"Önündeki yemeğin adı İskender. Bir tür kebab. "

Anna yemeğinden bir parça alıp ağzına attı.. Aidan karşısındaki küçük kızın gözlerindeki parlamayı görünce keyiflendi.

"Bu muhteşem..."

"Biliyorum."

Bir süre sessizce yemeğin tadını çıkardılar. Yemek bittiğinde Anna sandalyesine yaslanıp ellerini karnında birleştirdi.

"Hiç bu kadar doyduğumu hatırlamıyorum."

Adian kadının güzel yüzünü süzdü. Zarif boynuna oradan gömleğinin açık olan iki düğmesinden görünen göğsüne. Bakışlarını tekrar yüzüne çevirdiğinde kız gözlerini kapatmıştı. Nasıl o kadar uzun kirpikleri olabiliyordu? Yanaklarına değdiğini buradan bile görebiliyordu.

"Dönmeliyiz." dedi Aidan.

Anna elbette, diyerek çantasını aldı ve masandan kalktı. Sessizce arabaya binip geri döndüklerinde yemek için teşekkür ederek kendi odasına yöneldi Anna. İç kapıdan mutfığa geçip hemen iki Türk kahvesi yaptı ve tekrar odaya girdi. Aidan ceketini çıkarmış gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Of yine yanlış zaman diye düşündü Anna ama bu sefer önceki gibi yapmadı. Aidan dikkatle genç kadını izliyordu. Ona bakmadan masaya fincanı koymuş, kendi kahvesini de alıp karşısındaki koltuğa kurulmuştu. Çabuk öğreniyordu. Ama onun oda da ki varlığının bile kasıklarının sızlatması kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

“Yarım saat içinde ameliyata gireceğim. Sen de odanın dekorasyonu için gelecek ekiple görüş. Yarın gelip her şeyi yerleştirmiş olacaklar. Taviz verme sakın.”

“Nasıl isterseniz Doktor.”

Çalan telefonla masasına geçip oturdu Aidan. Düşünceli bir şekilde konuşmaya başladı. Kısa kısa cevaplar veriyordu. İç çekerek telefonu kapattı ve Anna’ya döndü.

“Pasaportunu hazırla beş hafta sonra Edinburgh’a gidiyoruz. Konuşma yapmam isteniyor ve maalesef reddetmem mümkün değil. Üç gün sürecek. Orada kalmamız için bir otel ayarla. Genelde tüm katılımcıları aynı otele yerleştirirler ama ben bundan hoşlanmam. Ameliyat çizelgesini bilgisayarımda bulabilirsin. O hafta için ayarladığımız operasyonlar olabilir. Hastaları kontrol et. Öne çekelim ya da erteleyelim.” Konuşması bitince sessizce Anna’ya baktı. Herhangi bir ifade yakalamak istiyordu. Ama o mimik yapmadan, söylediklerini elindeki tablete not alıyordu.

“Başka bir şey var mı Doktor?”

“Hayır.”

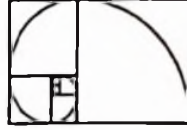
“Bugün başka hasta yok. Ameliyat içinde yirmi dakikanız kaldı. Operasyon sonrası epikrizler için burada olacağım.”

"Anna, ben yokken görüşmeleri buradan yap. Bilgisayarımlı kullanabilirsin."

"Tamam."

Anna adamın ona duyduğu güvenden son derece memnundu. En ufak bir huzursuzluk yaşamamıştı şu ana kadar. Keyifle kalktı ve adamı hazırlanması için yalnız bıraktı.

Aidan, Anna kapıdan çıkar çıkmaz birleştirdiği ellerine dayadı çenesini. Bu yolculuk Anna hakkındaki yargılarını açığa çıkarabileceği bir fırsattı. Elbet açık verecekti, bedenlen olmasa da ruhen...

Aidan ameliyattan çıktığında dayak yemişçesine yorgun hissediyordu kendisini. Bir an önce eve gitmek ve rahatlamak istiyordu. Odasına girdiğinde gördüğü manzara karşısında olduğu yerde kalakaldı. Anna küçük güzel başını geriye atmış kahkahalarla gülüyordu. Karşısındakini gördüğünde ise bütün yorgunluğu yok oldu adeta.

"Daniel... dönmüşsün."

"Özledin değil mi beni? Hadi itiraf et." İki koca adam birbirini kucaklarken Anna, Adian'ın gözlerinde oluşan sevgi dolu pırıltıları gördü. İlk kez böyle bakıyor ve mutlu görünüyordu. İki kardeşin kucaklaşması hasret doluydu. Çünkü Aidan için Daniel'den daha önemli hiç kimse yoktu hayatta. Onun için dünyayı yerinden oynatabilirdi. Tüm yaşanılanlara rağmen; Daniel'in tüm ilgiye, tüm sevgiye sahip olan altın çocuk olmasına rağmen asla onu sevmekten vazgeçmemişti. Daniel ailesiydi. Ruhuna işlediği o günden sonra vazgeçilmeziydi.

"Anne lütfen abim de gelsin lütfen..." Daniel'in küçük yaka-
rışları evin içinde yankılanıyordu. Katherine kibirli burnunu ha-

Özge Erkın

vaya dikerek hayır, derken arkasında kırıklar içinde bıraktığı minik umurunda bile değildi.

"Hayır. O, o kadar çirkin ki ona nasıl bakabiliyorsun?" dediğinde Daniel yaşının verdiği cesaretle.

"Sen onun güzelliğini görmüyorsun çünkü onu benim sevdiğim kadar çok sevmiyorsun." demişti. İşte o gün ruhuna işlemişti Aidan'ın. Katherine ise altın çocuğunun bu çıkışına şaşırda da önemsememişti. Kusurluydu Aidan, yüzündeki o çirkin izle toplum içine çıkamazdı. Günahının bedeliydi Aidan. Ona her baktığında yüzüne çarpıyordu bu gerçek. Keşke, keşke hiç doğmasaydı, diye geçirdi içinden. Chris ile evlenmek için özellikle hamile kalmıştı. Acımasızca kurduğu tuzağa düşmesini sağlamıştı. Böylece onun karısı olacak hem paraya hem de gıpta ile baktığı sosyeteye girmiş olacaktı. Kusursuz güzelliği ile Chris'in dikkatini çekmesi zor olmamıştı. Elbette yatağına girmesi de. İstedikini elde edip hamile kalmasıyla evlenmesi bir olmuştu. Chris zaafları olan, kandırılması kolay bir adamdı. Özellikle güzel kadınlara karşı zaafları vardı. Katherine yaptığı evlilikle sosyeteye girmiş ve güzelliğiyle ilgi odağı olmuştu. Hamileliği boyunca magazin dergilerinde boy boy giydiği kıyafetler, yaptığı alışverişler yazılıp çiziliyordu.

Hamileliğinin ilk zamanlarında güzelliğiyle övüneceği bir kızı olması için dua etti. Erkek olduğunu öğrendiğinde de bir prens yetiştireceğini düşünerek kendisini rahatlattı. Chris oğlu olacağı için çok mutluydu ve karısının üzerine titriyordu. Ama Katherine güzelliğine olan düşkünlüğü yüzünden yasak olan ne varsa hepsini yapıyordu. Kilo almamak için ağır diyetler uyguluyor, sigara içmeyi bırakmıyordu. Hamilelik ilerleyip vücudu bozuldukça hırçınlaşmaya başlamıştı. Bir an önce bitmesini istiyordu. Doğuma giderken paparazzilere haber verilmiş ve hastanenin önünde hatırı sayılı bir kalabalık oluşmuştu. Katherine bundan besleniyordu çünkü. Gururla doğuma girdiğinde kurduğu camdan hayaller ölümcül bir darbeye tuzla buz oldu. Doktor onu vücudundan ayırdığı anda yüzünün aldığı ifadede bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama canı yandığı için üzerinde durmamıştı. Kundağı sarılan küçük beden kucığına

konulurken, çekim yapan özel asistanı elindeki fotoğraf makinesini düşürmüştü. Küçük bebeğin yüzünde büyük bir yara izi vardı. Ve görüp göreceği en çirkin şeydi. Kibir öylesine sinmişti ki benliğine emzirmeyi bile kabul etmemişti. Sosyete dedikodu kazanı kaynamaya başladığında ise, aldığı her eleştiriyle Aidan'a biraz daha düşman oluyordu. Aidan iki yaşına geldiğinde tekrar hamile kalmış ve Daniel'i dünyaya getirmişti. Sonun da istediğini elde etmiş ve kusursuz bebeğiyle cemiye gücünü göstermişti. Ama ne yaparsa yapsın Aidan'ı kimse unutmamış ve kötü bir anne olduğu fısıltısı asla dinmemişti. İnsanları, Aidan'ın güneş alerjisi olduğu ve o yüzden evden çıkmadığını söyleyerek geçiştirmişlerdi. Ama kimse buna inanmamıştı. Aidan'ı kimsenin görmemiş olması hiçbir resminin çekilmemiş olması bir şehir efsanesi bile doğurmuştu. **Kötü kraliçe Katherine; bebeğini kuleye kapattı...** Aynen bu şekilde atılan bir manşetin altında evlerinin fotoğrafı vardı. Abartılı haberin doğru olduğunu ise kimse bilmiyordu. Evin onun için düzenlenmiş özel bölümünde dış dünyadan soyutlanmışcasına yaşıyordu. Aidan yedi yaşına geldiğinde Chris aniden ölmüştü. Az da olsa ilgi görebildiği tek yakını kaybeden Aidan yalnızlığın içinde debeleniyordu. Ta ki küçük kardeşi inatla kaçıp yanına gelmeye başlayınca kadar. Katherine sosyeteye geri dönüş yapmasını sağlayan Daniel'a o kadar düşkündü ki Aidan'ı onun oynacağı olarak görüp vakit geçirmelerine izin vermeye başladı. Gelip geçer diye düşünmüştü. Onun kadar çirkin bir şeye daha fazla dayanamayacağından emindi. Ama tam tersi olmuş, iki kardeşin büyüyen sevgisi aralarında kimsenin koparamayacağı bir bağ kurulmasını sağlamıştı. Aidan için kabus dolu günler bitmek bilmesede kardeşi o günlerin tek güzelliği olarak kalmıştı...

Aidan geçmişin hayaletlerini zihninde kovarak kardeşinin omzunu sıktı sevgiyle.

"Anna ile tanışmışsın"

"Evet. Harika bir asistan bulmuşsun kendine sonunda. Kusursuz!" Daniel 'Kusursuz!' kelimesini vurgulayarak ve Aidan'ın gözlerinin içine bakarak söylemişti. Aidan mesajı

almış ve bu nedense hoşuna gitmemiştir. Anna hakkında değişik düşüncelere kapılmasını istemiyordu.

"Ben izin isteyeyim. Çıkmadan önce yapacaklarım var."

Daniel abisindeki garipliği fark etmişti. Hemen üstüne gitmemesi gerektiğini biliyordu. Etrafına sardığı o buzdan duvarları yakıp yıkabilecek birinin eninde sonunda karşısına çıkacağı inancını asla yitirmemiştir. Anna'nın o olduğunu şimdilik söyleyemezdi ama küçücük de olsa bir ihtimal vardı ve Daniel ona sıkı sıkı sarılmaya niyetliydi.

"Neden bizimle gelmiyorsun Anna, birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm. Üçümüz."

Anna tam teşekkür ederek planı olduğunu söyleyecekti ki Aidan'ın tepkisiyle duraksadı.

"Olmaz."

Aidan o kadar net ve sert bir tepki vermişti ki Anna'nın yüzü düştü. Kırıldığını belli etmemeye çalıştı. Neden bu kadar sert olmaz demiştir ki? Elbette her an her dakika birlikte olmayacaklardı. Daniel nezaketen bir teklifte bulunmuştu. Anna'da bu daveti yine aynı nezaketle geri çevirecekti. Ama bu tepkinin altında yatan gerçeğin ne olduğunu merak etmeden de edemiyordu.

"Teşekkür ederim Bay McCall." diyerek Daniel'in elini sıktı. Aidan'a dönerek başıyla selam verip tam çıkacakken duyduğu sesle olduğu yerde kaldı.

"Gidebileceğini söylemedim."

Anna anlamaz bakışlarla adama döndü. *Kahretsin derdi ne bu adamın?*

"Dışarı çıkamayacağımızı söyledim, gidebileceğini değil. Çalışmam lazım ve sen de bana yardım edeceksin."

"Hangi konuda?" diye sordu Anna ruhsuzca.

"Konuşmamı hazırlamam lazım ve daha önce de dediğim gibi bundan hoşlanmıyorum."

"Ne konuşması Aidan?" diye sordu Daniel merakla.

"Edinburgh'ta bir konferansa katılacağım. Yanık onarım ameliyatlarında deri nakli prosedürü hakkında bir konuşma hazırlamalıyım."

"Konuşmacı olarak seni kimin çağırdığını tahmin ediyorum. McKenzie değil mi?" Aidan yanan bakışlarını Daniel'e çevirdi. Bu konuşmak istediği bir konu değildi hele de Anna'nın yanında.

"Gereksiz ayrıntıları konuşmamıza gerek yok Daniel."

"Yorucu bir ameliyattan çıktınız doktor. Daha beş hafta var, sonra çalışabiliriz." diyen Anna alev alev gözlerle onu izleyen adama karşı geri adım atmayacaktı. Uyumlu çalışmak istiyorsa emrivaki yapamayacağını öğrenmeliydi. Mesai saati dışında onu burada tutacaksa en azından bunu önceden söyleyebilirdi.

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum. Bir randevun mu var? Neden çıkmak için acele ediyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez doktor. Eğer mesai saatleri dışında sizinle çalışmamı istiyorsanız en azından bana sorabilirsiniz. Hasta olabilirim, bir planım olabilir veya bir randevum da olabilir. Ama bu ayrıntıların hiçbirini size bildirmek zorunda değilim. Yanılıyor muyum?"

Aidan sinirini bastırmaya çalışsa da başaramıyordu. Daniel gergin ortamı yumuşatmak için.

"Anna haklı Aidan. Ben de yorgun sayılırım. Sana anlatmak istediklerim var."

Aidan, Daniel'in dikkatini dağıtmaya çalıştığının farkında olsa da bir türlü sakinleşmiyordu. Yumruğunu sıkarak derin bir nefes aldı.

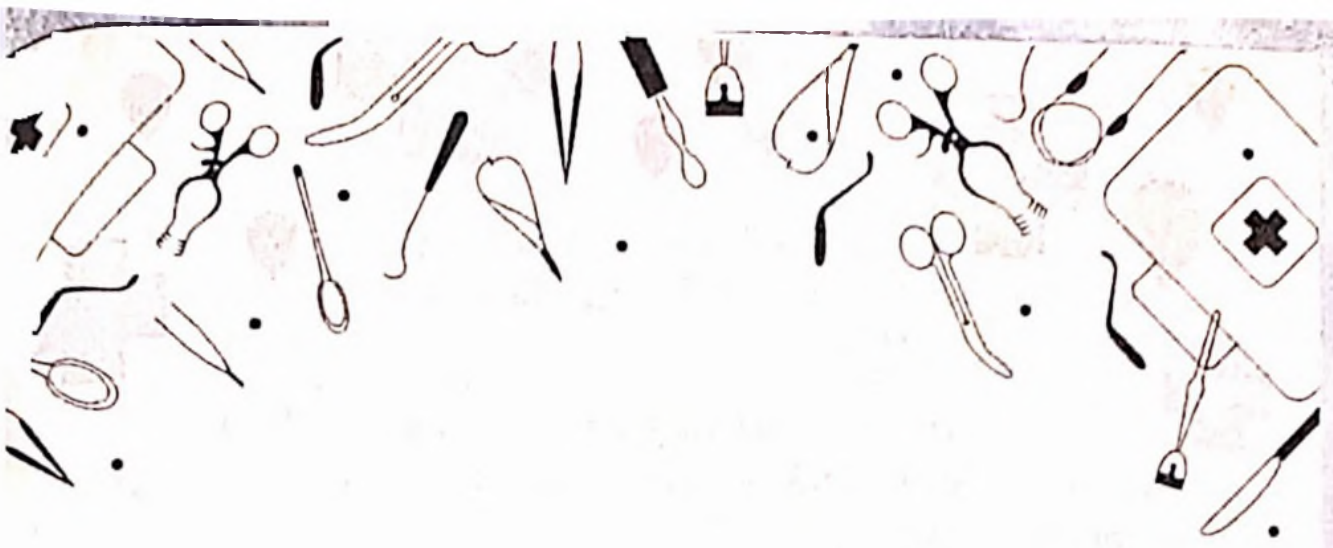
"Bayan Angel, yarın eğer bir programınız yoksa mesai sonrası çalışacağız. Madem önceden bilgilendirme istiyorsunuz."

Özge Erkin

Anna genç adamın sesindeki tehditkar tınıyı almış ve çıkışı için az da olsa pişman olmuştu. Basit bir çalışandı ve hiçbir çalışan vazgeçilmez olmazdı.

“Elbette Doktor. Yarın çalışabiliriz, şimdi izninizle.”

Anna selam vererek odasına geçerken dizlerinin titrediğini hissetti. Adamın gözlerinden, vücudundan ve hatta ruhundan öylesine bir güç taşıyordu ki, karşısında durmak zordu. Aptal cesaretine gerek olmadığını aklının bir köşesine kazıdı ve bu krizin unutulması için dua etti.

5. BÖLÜM

Anna kanepede sıkıntıyla oturuyor ve günün etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu. Eve döndüğünde Maria'nın olmayışı canını sıkıyordu. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Kapıdan gelen sesle ayağa fırladı. Maria içeri girdiğinde arkadaşının suratından bir gariplik olduğunu hemen anladı. Elini beline koyarak olduğu yerde durdu.

"Aziz Petrus aşkına, bana kovulduğunu söyleme sakın!"

Anna gözlerini devirerek arkasını döndü ve bitkince kendini koltuğa bıraktı.

"Yoksa kovuldun mu?"

"Hayır kovulmadım ama neredeyse kovulacaktım."

"Ne olduğunu sormaya korkuyorum."

Anna olanları anlatırken hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalıştı. Maria her zaman ne düşünüyorsa dile getiren biri olmuştu. Bu onun en sevdiği özelliklerinden biriydi.

"Ee sen adamı neden yoruyorsun, kendi kendini kovsaydın."

"O kadar mı kötü?"

"Ne kadar gereksiz bir çıkış yaptığının farkında musun? Adam seni işe alırken tüm şartları sıraladı. Sen de tamam dedin."

"Dedim ama öyle bir tavrı vardı ki, emreder gibi..."

Özge Erkin

“Dünyadan Anna’ya! Adam patronun şekerim, ne yap-saydın izin mi alsaydı senden çalışabilir miyiz diye?”

“Of ne yapacağım ben?”

“Bence yarın gözüne batmamaya çalış. Sevimlilik yapar-san yapmacık olduğunu düşünür, daha kötü olur. Ama piş-manlığını da görsün.”

Her zaman ki gibi Maria haklıydı. Anna gergin çalışma ortamları yüzünden böyle olmuştu. Aidan’ın eski patronla-rına benzemediğini anlamalıydı. İkinci sınıf bir şirkette çalış-mıyordu ya da köşe başındaki pub’da. Ülkenin en iyi klinik-lerinden birinin sahibinin özel asistanıydı. Adamın parmakla gösterilen bir kariyeri vardı. Ne kadar çalışkan olduğunu kısa zamanda görmüştü.

“Yarın mesaiye kalacağım gibi görünüyor, büyük ihti-malle geç gelirim.”

“Sorun değil bebek, sana güveniyorum. Kendini affetti-rirsin.”

“Umarım.”

Anna sıkıntıyla uykuya daldı. Tüm gece kabuslarla bo-ğuşmuştu. Sabah kalktığında ise gözlerinin altı neredeyse morarmış, sıkıntısı yüzüne yansımıştı. İçten içe onunla yüz-leşmekten korkuyordu da. Saate baktı. Daha erken olmasına rağmen hızlıca giyindi ve kliniğin yolunu tuttu. Ofisine var-dığında hemen çantasından bakır cezveyi çıkardı ve mutfığa koydu. Her seferinde unutuyordu. Bugün Aidan’ı esas Türk kahvesiyle tanıştıracaktı. Bu onun kendince özür dileme şek-liydi. Aidan’ın bunu anlayıp anlamayacağından emin olmasa da denemeye değerdi. Doktorun odasına geçerek masasına göz attı. Her zaman düzenli olurdu ama bu sefer dağınık bı-rakmıştı. Çünkü ameliyatların epikrizleri ise bir köşede du-ruyordu. Onları beraber yazmaları gerekiyordu. Tamamen aklından çıkmıştı. Tekrar kendine kızdı.

"Aptalsın Anna! Neyin tribine girdiysen. Adam kızmakta haklı." Diye kendi kendine söylenerek masayı topluyordu. Kapı aralığından onu izleyen adamdan habersizdi. Aidan ise tüm gece kendi kendini yemiş Anna'nın sert çıkışının altında ne olduğunu düşünmüştü. Ama az önce duydukları ile dudaklarının kenarı sinsice kıvrıldı. Ani ve anlamsız bir çıkış yapmış ve anlaşılan pişman olmuştu. Bu iyidi; azıcık burnunu sürtmek hem eğlenceli olacak hem de... Aslında ikinci bir neden ihtiyacı yoktu. Onun bu haliyle eğlenmek istiyordu o kadar.

Hızla içeri girip sertçe kapıyı ardından kapadığında Anna yerinden sıçrayarak elindeki dosyaları düşürdü. Aidan tek kaşı havada ona bakarken "Günaydın Doktor." dedi ağzının içinde geveleyerek.

"Seni duyamadım, bir şey mi dedin?"

Anna elindekileri masaya koyarak duruşunu düzeltti. "Günaydın Doktor."

"Günaydın."

"Ben...dün için..."

"İlk hastanın randevu saati nedir?"

Anna bir an duraklayarak ne diyeceğini bilemedi. Onu dinlemek istemiyordu. Özrünü duymakla ilgilenmiyordu. Anna kendisini fazla önemsedığını fark etti.

"Saat on otuzda bay Nikolas var. Jinekomasti⁴ operasyonu öncesi görüşme."

Aidan saatine baktı. Ceketini dolaba astı ve yerine geçti. Önündeki dosyayı aldı ve elinde kalemle öylece kaldı. Anna'nın onu izleyen gözleriyle karşılaşınca;

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu.

Anna özür dilemekle dilememek arasında kararsızca kıvranıyordu.

⁴ Jinekomasti: Erkeklerde anormal meme büyümesi demektir.

Özge Erkin

"Hayır doktor. Başka bir şey yoksa odada olacağım. Mobilyalar geldi ama bir türlü yerleştiremedim."

"Sorun yok, bir şey olursa çağırırım."

Anna "Tamam," diyerek mutfak kısmına geçti. Elleri titriyordu hafifçe, koca bir bardak su koydu kendine. Yudum yudum içerken gözü tezgahdaki cezveye takıldı. Tam zamanı diye düşündü. Geçen gün gittiği kafenin sahibinin Türk olduğunu öğrenmişti. Ondan kahve istediğinde adam Türkiye'den yeni geldiğini ve yanında bir sürü getirdiğini söyleyerek ona bir paket hediye etmişti. Yavaş yavaş pişmesi için özen gösterdi. Fincana döktü. Köpüğü tam istediği gibiydi. Suyu da alarak odaya girdi.

Aidan önündeki dosyaya o kadar gömülmüştü ki Anna'nın geldiğini fark etmemişti. Önüne konan kahve fincanıyla başını kaldırdı. Anna yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

"Senin kahven nerede?"

"Bu sabah erken geldim. İçmiştim."

Aidan fincanın küçük kulbundan tutarak dudaklarına götürdü ve hafifçe üfleyerek bir yudum aldı. Kaşlarını çatarak Anna'ya baktı.

"Bu kahve farklı."

"Türkiye'den geldi. Selda geleneklerine göre kahvenin bakır cezvede pişmesi gerektiğini söylerdi hep. Bende evden onun bıraktığı cezveyi getirdim."

Aidan tekrar bir yudum alarak enfes tadın keyfini çıkardı. Anna'nın özür dileyen bakışlarını görünce de gülümsemeden edemedi.

"Sanırım yeni favorim bu olacak."

"Bundan sonra cezvede yaparım Doktor."

"Teşekkür ederim. Odanla ilgili her şey tamam mı? Neden uzun sürdü."

“Aslında teslimatta bir gecikme oldu. Ama üzerinde çok durmadım.”

Aidan genç kadının tedirginliğini bir türlü üzerinden atamadığının farkındaydı. Bu kıvranışını görmek zevkliydi. Çelik gibi bir irade sergilemişti başından beri. Demek ki arada sarsılabiliyordu.

“Öğlen ameliyatım var. Dışarıda yemeyeceğim. Bizim için bir şeyler hazırla olur mu?”

“Elbette doktor, özellikle istediğiniz bir şey var mı?”

“Seçimi sana bırakıyorum.”

Anna başyla onay vererek kendi odasına geçti ve eşyalarını yerleştirmeye devam etti. İsteddiği bilgisayar da gelmişti. Hemen aylık takvimini yükledi ve alarmlarını kurdu. Her zaman planlı olmayı severdi. Yaptığı iş düşünüldüğünde bu alışkanlığı oldukça işine yarıyordu. Dosyalarını dizdi. Tam bir kalem tutkunuydu. Renkli kalemlerini kalemliğine koydu ve ajandasını çantasından çıkardı. Günlük hasta listesini kontrol ettikten sonra, odasından çıktı. Öğlenki ameliyat için anestezi tetkiklerini aldı ve hastanın odasını kontrol etti. Bunun ameliyatı olacak hasta yatış için gelmişti. Onunla görüştüktan sonra odaya döndü. Randevu için gelen Bay Nikolası karşılayarak bekleme odasına aldı. Adam her zaman ki gibi erken gelmişti.

Odasına geçtikten sonra masanın üzerindeki hasta dosyasını aldı ve doktorun ofisine geçti.

“Bay Nikolas geldi doktor. Dosyası...” diyerek önüne koydu. Aidan şöyle bir baktıktan sonra kolundaki saati takıldı gözüne.

“Yine erken geldi.” dedi Anna gülümseyerek.

“İçeri alabilirsin.”

Anna doktorun odasının kapısını açarak adamı içeri çağırdı. Muayene boyunca kısa notlar alıyordu. Adam An-

Özge Erkin

na'nın varlığından rahatsız olsa da kibarlığından hiçbir şey diyemiyordu. Memelerinin aşırı büyümesi büyük ihtimalle onu utandırıyordu. Ve Anna kadar güzel bir kadının bunu görmesi de gururuna dokunuyordu. Ama Anna bunu tetikleyecek hiçbir harekette bulunmayarak son derece profesyonelle işini yaptı. Aidan göz ucuyla onu süzdüğünde bunu görebilmişti. İçten içe takdir ederken onun doktor olamamasının ne büyük bir kayıp olduğunu düşündü.

Muayene sona erdikten sonra sırayla diğer randevuları da alarak günün ilk yarısını tamamladıklarında Anna hemen mutfağa giderek bir şeyler hazırlamaya koyuldu. Dolapta çeşit çeşit malzeme vardı. Kendi kendine "*Doktor hafif bir şeyler istedi.*" dedi. Gözüne Hindi füme çarptı. Panini de vardı. Güzel bir sandviç iş görürdü. Marul ve domatesle taçlandırarak iki tane sandviç hazırladı ve birer enerji içeceği olarak doktorun yanına gitti.

Aidan gireceği ameliyatın ayrıntıları üzerinde çalışıyordu. Önündeki laptopun kapağını kapayarak "Bu kadar yeter." diye fısıldadı.

Anna "Hindi fümeli sandviç ve enerji içeceği." diyerek tabağı masanın üzerine bıraktı. Öndeki koltuklardan birine oturarak kendi tabağını kucağına aldı. Aidan hemen kocaman bir ısırık alarak açlığını bir an önce gidermeye çalıştı. Sessizce sandviçlerini yerken Anna;

"Konuşmanızın konusu ne?" diye sordu. "Dün bahsetmişsiniz sanırım ama unuttum."

"Yanık onarım ameliyatlarında deri nakil prosedürleri ile ilgili. Birçok kez başarılı sonuçlar aldım."

Anna heyecanla Aidan'ın anlattıklarını dinledi. Tıbbi olan düşkünlüğü ve bilgi açlığı öylesine fazlaydı ki, her geçen gün daha da çok seviyordu işini.

Aidan sandviçini bitirdikten sonra yerinden kalktı.

"Teşekkür ederim çok lezzetliydi. Ameliyat için hazırlanacağım. Telefonum sende."

"Tamam Doktor, hastanın dosyası masanızda."

Aidan dosyayı alarak odadan çıktı. Anna da etrafı toplayarak kendi odasına geçti. Konferans için oda ayarlaması yapmalıydı. Farklı bir otel istediği için biraz araştırma yapmış ve şehir merkezinde güzel bir otel bulmuştu. Rezervasyon ve uçak biletlerini de ayarladığında geriye pek bir şey kalmayacaktı. Farklı bir ülke göreceği için heyecanlıydı.

İşlerini düzenlerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Yan odadan gelen sesi duyunca ameliyatın bittiğini düşünerek doktorun yanına gitti. Kapıyı açtığında ise Daniel ile karşılaştı.

"Merhaba Anna."

"Merhaba. Doktor McCall ameliyatta, bitmek üzere sanırım."

"Evet bilgim var. Harika kahve yaptığın bilgisini alınca Aidan gelmeden seni görmek istedim."

"Türk kahvesi mi?"

"Evet. Beni bu muhteşem lezzetten mahrum bırakmazsın umarım."

Anna genç adama gülümseyerek "Elbette." dedi ve hemen mutfığa geçerek kahveyi hazırlamaya başladı. Daniel'de kapının pervazına yaslanmış genç kadını izliyordu. Bakışlarındaki duruluk, hareketlerindeki zarafet çarpıcı güzelliğini o kadar besliyordu ki, onu görüp de etkilenmeyecek bir erkek olabileceğini düşünmüyordu. Daniel etkilenmiş miydi? Mesleki olarak, evet ama bir kadına duyulan çekim ve etkilenme, hayır. Herkes güzel olan kadınların etkisine girecek diye bir kural yoktu. Daniel daha basit tiplerden hoşlanırdı. Aidan'ın uç fikirleri arasında hak verdiği tek konu, dış güzelliğin ruh-taki kusurları kapatmaya asla yetmeyeceğiydi. Annesinden

Özge Erkin

biliyordu. Tanıdığı başka kadınlarda görmüştü. Güzellik yeterli değildi. Ama Daniel, Anna'nın ruhunun da güzel olduğundan emindi. İçinden bir ses ise Aidan'ın herkesten sakladığı yaralarını iyileştirebileceğini söylüyordu. Bu yüzden de ikisine de yakın olma konusunda kararlıydı.

"Daha önce nerede çalışıyordun Anna?"

"Çok çeşitli yerlerde çalıştım bay McCall."

"Daniel'ı tercih ederim Anna."

Anna hafifçe gülümseyerek başıyla onay verdiğinde gözünü cezveden ayırmıyordu.

"Bu nedir?"

"Bu bakır bir cezve, Türk kahvesi en iyi bununla yapılmış."

"Daha da merak ettim şimdi. Hadi çabuk ol bekliyorum."

Anna kahveleri hazır edip odaya geçtiğinde dünkü gibi bir durumla karşı karşıya kalmaktan endişeliydi. Aidan belki de kardeşiyle laubali olduğunu düşünmüş ve o yüzden sinirlenmişti. Orası bir iş yeriye sonuçta. Bu tarz sohbetlere taviz vermek istemiyor olabilirdi.

Daniel'a kahvesini verdikten sonra izin istedi. Ama genç adamın onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Dorothy'e o kadar alışmışım ki, seni her gördüğümde Doktor olduğunu sanıyorum. Üzerindeki önlük yüzünden sanırım."

"Bay McCall, üniforma giymemin iyi olacağını düşündü. Önlük de onun fikriydi."

Daniel, "Güzelliğini kapatacağını sanıyorsa yanılıyor." diye mırıldandı sessizce.

"Anlayamadım?"

"Önemli değil. Alışık değilim. Dediğim gibi daha önce doktorlar dışında hiçbir çalışan üniforma ya da önlük giymezdi."

"Ben memnunum açıkçası, böylece her sabah; bugün ne giysen diyerek vakit harcamıyorum."

"Bir kadından bunu duyacağıma hiç inanmazdım."

"Kilişeler pek bana göre değil."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Daniel bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette,"

Anna tam soruyu soracaktı ki Aidan içeri girdi. Anna hemen yüzüne baktı. Ruh halini çözümlemeye çalışırken genç adamın yüzünden ufacık bile bir şey anlayamadı.

"Ameliyat nasıldı?"

"İyi. Bensiz kahve içiyorsunuz demek." derken tek kaşını kaldırarak Anna'ya baktı. Anna "Hemen." diyerek yerinden kalkmıştı ki;

"Kahveyi boşver. Bu akşam çalışırken bol bol tüketeceğiz nasılsa." derken sesi iğneleyici bir tondaydı.

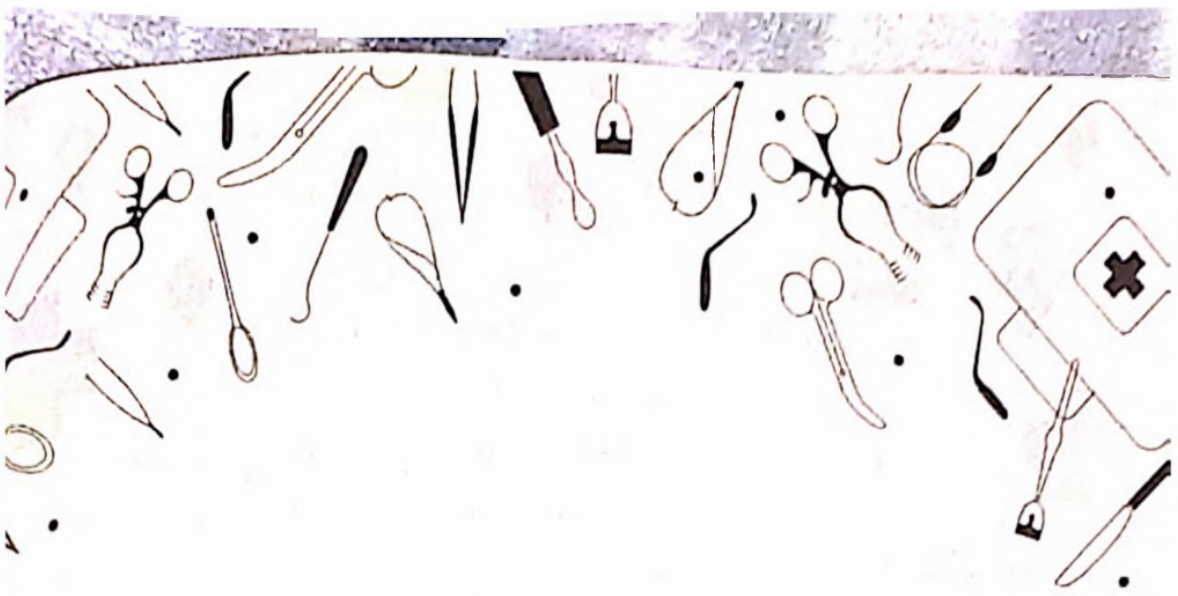
"Nasıl isterseniz Doktor."

"Sen çantayı topla ve on dakika içinde odamda ol. Ben de üzerimi değiştireyim."

Anna tamam derken tedirgindi. Sabahkinden daha gergin görünüyordu. Hem neden toparlanmasını istemişti ki, burada çalışmayacaklar mıydı? Öncesinde bir şeyler yemek istiyordu belki. Fazla üstünde durmadan montunu, çantasını aldı ve bekletmekten korkarak hemen odaya döndü. Aidan üzerini değiştirmiş ceketini giyyordu. Elini cebine attı ve arabasının anahtarını Daniele fırlattı

"Al bakalım özlemiştir. Motorunu bana bırak ama."

Daniel parmaklarını kaşına götürerek selam verdi ve hızla odadan çıktı. Aidan arabaları konusunda çok hassastı. Kolay kolay kimsenin kullanmasına izin vermezdi. Önceden nasılda yalvarırdı ona. Bir kere kullanabilmek için her türlü maymunluğu yapardı. Aidan da onu hayata bağlayan kardeşini asla geri çevirmezdi. Aidan arabalara ne kadar düşkünse Daniel de motorlara o derece düşküncü. Yüksek hızla adrenalin yükseltmek isteyen Aidan nadiren motora binerdi. Neden adrenaline ihtiyaç duyduğu da açıkça ortadaydı. Ama bunu ona söyleyecek değildi. Aidan'ın hiddetini üzerine çekmek istemiyordu. Çünkü birazdan gidecekti ama hızını alamayan abisi bütün hıncını bu pembe laleye yöneltecek ve nasıl bir çiçeği çiğneyip geçtiğini anlayamayacaktı bile.

6. BÖLÜM

Anna bir an huzursuzca ne yapması gerektiğini bilemeden etrafa bakındı. Daniel'in gidişiyle rahatsız edici bir sessizlik vardı. Sessizliği Aidan'ın güçlü ama bir o kadar duygusuz sesi bozdu.

"Odan tamamlandı mı?"

Anna başını evet anlamında salladı.

"Laptop?"

Anna tekrar başını sallayınca Aidan sinirlendi.

"Cevap ver Anna!"

Anna yerinden sıçrarken ateş saçarcasına baktı Aidan'a.

"Evet Doktor!" Her bir heceyi bastıra bastıra söylemişti.

Aidan sinirini dizginlemeyi bir türlü başaramıyordu. Dün sanki bir randevusu varmış gibi davranmış, bugünse sanki suçluymuş gibi özür dilemeye çalışmıştı.

"Çıkalım."

"Çalışacağımızı sanıyordum." diye sordu Anna.

Aidan neredeyse burnunun dibine kadar girerek gözlerinin içine baktı.

"Çıkalım Anna"

O anda olan iki şey vardı. Biri Anna'nın vücudunu saran ve anlamını bilmediği his, ikincisi de Aidan'ın Anna'nın dudaklarına yapışma arzusuyla girdiği kıran kırana mücadele.

Anna hemen toparlanarak montunu giydi ve çantasını sırtına geçirdi. Aidan onu aynı sert bakışlarla bir süre izledikten sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla ilerledi.

Garaja indiklerinde Aidan altın rengi BMW motoru gördü. Bu motoru seviyordu. Anna'ya döndüğünde gözlerinin merakla parladığını gördü.

"Daha önce bindin mi?" diye sordu sakince.

Anna çocuksu bir neşeye "Hayır." dedi.

"Atla o zaman." Aidan elindeki kaskı uzattı, ceketini çıkardı ve arkadaki bölmede duran deri montu geçirdi üzerine. Motora bindi. Anna ise bir an ne yapacağını bilmeden baktı, ardından kaskı kafasına geçirdi. Aidan başıyla işaret edince daha fazla beklenmenin anlamsız olacağını düşünerek atladi arkaya. Aidan'a dokunamadan dimdik durdu ama motorun şahane sesi garajın içinde yankılanınca elinde olmadan olduğu yerde sindi. Aidan arkaya uzanıp kollarını tuttu genç kadının ve beline sardı.

"Sıkı tutun."

Anna heyecanla başını salladı, heyecandan bayılacak gibi hissediyordu kendisini. Motor tüm gücüyle ileri doğru atılırken sımsıkı sardı Aidan'ı ve bu içgüdüsel hareket adamın kaskılarında yıldırım etkisi yarattı. Aidan'ın aklında bir şeyler yedikten sonra geri dönmek vardı ama bu halde hiçbir yere gidemezdi. Ani bir manevrayla yönünü değiştirdi ve evin yolunu tuttu.

Bir süre makas atarak son sürat ilerlediler. Anna'nın dudaklarından heyecanın, korkunun ve daha bir çok şeyin verdiği coşkuyla arada küçük haykırımlar çıkıyordu. O kadar keyif alıyordu ki sabaha kadar devam edebilirdi buna.

Aidan eve geldiklerinde motoru girişe park etti. Kaskını çıkardığında Anna'nın kaskın altındaki bağlantıyla uğraştığını gördü. Uzanıp boynundaki bağlantıyı açtı. Genç kadın sıkıntıyla kaskı başından hızlıca çekince topuzunu tutan toka

açıldı ve upuzun saçları dağılıverdi omuzlarına. Darmadağınık saçları, parlak gözleri ve kocaman gülümsemesiyle harika görünüyordu. *Ah lanet olsun yine aynı sızı...* Aidan'ın soğuk duşa olan ihtiyacı her geçen dakika artıyordu.

Eve girdiklerinde Anna şöyle bir etrafa göz gezdirdi. Sade ama şık bir dizaynı vardı. İçeri girdi. Ayakkabılarını çıkardığında Aidan'ın ona garip garip baktığını fark etti.

"Evin içinde çıplak ayakla yürümeyi severim. Sakıncası yoktur umarım." dedi utangaçça.

Aidan başıyla onayladığında ceketini çıkararak koluna attı.

"Hemen dönerim sen keyfine bak. Bir şeyler yiyelim sonra başlarız." diyerek uzaklaştı. Üzerini değiştirmeli ve kesinlikle duşa girmeliydi. Hızla soyunup duşa girdi ve aynı hızla çıkıp kurulandı. Jean ve beyaz bir tişört geçirdi üzerine. Merdivenlerden indiğinde Anna ortalıkta görünmüyordu. Gelen sesleri takip ettiğinde mutfakta olduğunu anladı. Buzdolabına eğilmiş ve biçimli kalçalarını gözler önüne sermişti. *Ah daha yeni duş aldım diye inledi,* Aidan içinden. Kafasını yana eğerek daha dikkatli baktı; tam da avuçlarına oturacak büyüklükteydi. Sıkı, yuvarlak... Sessizce bir süre daha önündeki manzaranın keyfini çıkardıktan sonra yaptığının rahatsız oldu.

"Ne arıyorsun?" dedi sertçe. Anna aniden doğruldu.

"Bir şeyler yiyelim demiştiniz"

"Evet ama sipariş ederiz demek istemiştım."

"Gerek yok hızlıca bir şeyler hazırlarım."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Fettucini."

Aidan başıyla onaylayarak Fettucini'nin favori lezzetlerinden biri olduğundan bahsetmedi.

"Tüm malzemeler var, uzun sürmez."

Aidan bar taburesini tezgaha yaklaştırıp oturdu. Bu kadını mutfağında izlemek zevkli olacaktı. Anna, Aidan'a bakmamaya çalışarak önündeki işe odaklandı. Isıtıcıda kaynayan suyu tencereye koydu. Dolaptan iki parça biftek çıkardı büyük kesme tahtasının üzerinde kendinden son derece emin bir şekilde et bıçağını eline alarak iri şeritler kesmeye başladı. İki büyük mantarı ve kırmızı California biberini de aynı şekilde doğradı. Dolaptan döküm tavayı alarak ocağa koydu ve kızmasını bekledi. Suyu attığı Fettucinileri kontrol etti. Etləri tavaya atarak bir iki dakika pişirdi, sonra da diğer malzemelerle ekledi. Fettuciniyi süzdü ve diğer karışımın içine boca etti. Bir iki dolap kapağını açıp kapadıktan sonra aradığı tabakları en üst rafta buldu. Tezgâhın kenarına tutunarak yükseldi, derin büyük tabakları aldı ve büyük bir maşayla yemeği özenle yerleştirdi. Üzerine biraz sos gezdirip tabağını Aidan'ın önüne koydu. Kendine de bir tabure çekip yanına oturdu ve çatalını eline aldı.

Aidan ise bu güzel ve garip kadını izlemenin ne kadar keyifli olduğunu düşündü. Her hareketinde değişik bir zerafet vardı.

"Bir şey unutmadın mı?" diye sorduğunda Anna ilk lokmasını ağzına götürmek üzereydi. Eli havada öylece kalakaldı. Neyi unutmuş olabilirdi ki?

"O kadarını da ben yapayım, haklısın." diyerek yerinden kalktı ve bir şişe şarapla geri döndü. Kadehleri masaya koydu ve yerine geçti. Şarabı servis etmeye hazırlanırken;

"Bunu unuttun." dedi.

Kısık bir sesle "Ben içki içmem Doktor, o yüzden aklıma gelmedi." Aidan hızla Anna ile göz göze geldi. Tuhaf bir şeyler görür gibi oldu.

"Her hangi tıbbi bir durum yok değil mi?"

"Hayır doktor, tamamen kişisel bir tercih." Aslında tam olarak doğruyu söylemiyordu Anna. Ama Aidan'ın bunu bil-

mesine gerek yoktu. Anna ağzına içki sürmüyor değildi. Ama bunu kendi evinde ve sadece bir iki kadehle sınırlandırıyor-
du. O da Maria yanındayken. Dışarıda, yanında tanımadığı
insanlar varken ise asla içki içmiyordu. Kardeşinden beri...
O günden beri böyleydi ve bu değiştirilebilecek bir kural de-
ğildi.

"Başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Sessizce yemeklerini yerken Aidan hayatında yediği en
leziz fettucini olduğundan neredeyse emindi. Arada ufak
kaçamak bakışlarla Anna'ya bakarak midesini olduğu kadar
ruhunu da doyuruyordu. Bu kadın gerçekten güzeldi. Zarifti.
Ve farklıydı. Ve öylesine gizemliydi ki, insanı kendi derinlik-
lerine çekiyordu.

Aidan şarabından bir yudum alarak "Çok lezizdi, teşekkür ederim." dedi.

Anna gülümsedi ve sessizce tabakları toplamaya başla-
dı. Aidan ise sanki tek derdi kadehinde kalan şarapmış gibi
umursamaz bir tavırla oturuyor ve Anna'nın işini bitirmesini
bekliyordu. Aslında bu koca bir yalandı. Kendisine bile itiraf
edemeyeceği bir yalan. Aidan kendi evinde, kendi mut-
fağında böylesine güzel bir kadının varlığından hoşlanmıştı.
Sanki özlemini çektiği, eksik kalan taraf kendiliğinden dolu-
vermişti. Ama bu sadece görünen gerçektir. Aidan bunu fark
etmeyecek kadar sınırlarını çok net çizmiş ve kendisine ufacak
dahi rahatlatma izni vermemişti. Genç kadının işinin bittiğini
görünce kadehinde kalan son yudumu da hızla içerek ayağa
kalktı.

"Yukarı çıkalım."

Anna bir an ne diyeceğini bilmez bir şekilde durakladı
ve anlamsız gözlerle adama bakmaya başladı. Aidan ise onun
bu halini çok komik bulmuş ve gülmek için kendisini tut-
muştu.

"Kitaplarım yukarıda ki çalışma odasında. Oraya geçelim." dedi ciddi bir sesle. Merdivenleri çıktıklarında uzun koridorda kapısı açık olan tek bir oda olduğunu gören Anna şöyle bir göz attı. Yatak odası olduğundan emin olduğu oda ilgisini çekmişti. O duvardakiler ayna mıydı?

Aidan hafifçe beline dokunarak diğer yönü işaret etti. Büyük çalışma odasına girdiklerinde Anna nefesini içine çekti hızla. Üç duvarı boydan boya gömme kitaplıkla çevrili olan oda hayal bile edilemeyecek kadar muhteşemdi. Tavana kadar uzanıyordu. Bir tarafta tekerlekli ve üç basamaklı mini bir merdiven vardı. Tüm raflar neredeyse doluydu. *'Tanrım bu kadar çok kitap, biri beni buraya haps etsin ve çıkmama asla izin vermesin.'* diye geçirdi içinden.

"Şöyle geçebilirsin. Öncelikle sana ismini vereceğim kitapları bulmanı istiyorum. Çıkardığım genel bir özet var sen onu temize çekerken ben de kitaplardan alacaklarımı alırım ve sen de not tutmaya başlarsın."

"Elbette."

"Kitapların hepsi alfabetik sırayla dizili. Şu bölüm tamamen tıbbi kitaplardan oluşuyor. Bu kısımda aradıklarımızı bulabilirsin."

Anna istemeden diğer bölmeye bir göz attı. Çeşit çeşit kitaplar vardı. Tarihi kitaplar, araştırmalar, biyografiler... Klasikler ayrı bir bölümdeydi. Biraz daha dikkat ettiğinde çocuk kitapları bile gördü. Küçük prens miydi o?

"Ayrıntılı incelemeni daha sonraya bırakabilirsin. Başlayalım mı?"

Anna utanarak "Tabii" dedi ve Aidan'ın uzattığı kağıdı alarak kitapları aramaya başladı. Bulduklarını yazdığı sırayla masasına yerleştirirken. Aidan durmasını ve diğerlerini sonra bulmasını söyledi. Çıkardığı taslağı Anna'ya uzattı.

Saatler geçerken Aidan kendini konuya adapte edebilmiş ama bunun için Anna'ya bakmaması gerektiğini fark etmişti.

Bu garip ve sıkıntılı durum sürerken Anna istediği diğer kitapları da bulmuş ve masasına koyarak, büyük, yumuşak deri koltuğa geri dönmüştü. Duruşu sırtının ağrmasına sebep olunca düşünmeden bacaklarını altına topladı. Aidan onun bu doğal halini gördükçe daha çok etkileniyor ve gittikçe hoşlanmaya başlıyordu. Bir süre gözlerini ayırmadan onu izledi. Sağında büyük bir not defteri vardı önündeki Laptop'a hızla Aidan'ın söylediklerini geçiriyor, arada da kendi not defterine kısa notlar alıyordu. Bunu yaparken de saçlarının arasına taktığı kalemi kullanıyor, işi bitince yine saçına geçiriyordu. Aidan bunu ilk yaptığında fark etmiş ama anlayamamıştı. Ama ikinci seferde tüm dikkati dağılmıştı. Genç kadın uzun ince parmaklarıyla kalemin ucunu yakalıyor saçlarının arasında çekiyor, bir şeyler yazıyor, arada duraklayarak kalemin arkasını dişlerinin arasına alıyor sonra da tekrar saçlarının arasına geçiriyordu. Sanki büyümlü bir ritüel gibiydi, neredeyse erotik bir ritüel.

"Onu neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Neyi doktor?" derken aynı anda not almaya devam ediyordu Anna, kendini tamamen işe kaptırmış öğrendiklerinden her bir kelimesinden, her bir harfinden zevk almıştı. Kalemin arkası dudaklarının arasında başını kaldırarak ona baktığında Aidan bir anlığına nefesinin kesildiğini hissetti.

"Kalemi diyorum, neden saçlarının arasında tutuyorsun?"

Anna kalemi dudaklarından çekerek tekrar saçlarının arasına soktu.

"Öğrencilik zamanımdan kalma bir alışkanlık. Ders çalışırken oldukça dağınık olurdum ve kalemrimi sürekli kaybederdim. Bulduğum bu yöntem sayesinde zaman kaybetmiyorum ve daha rahat konsantre olabiliyordum."

"Anladım." diyerek kaldığı yerden devam etti Aidan ama o kalemi saçlarının arasından çekip alma hissini bir türlü ata-

Özge Erkin

muyordu içinden. O saçların çıplak bedenine değdiğinde yaratacağı etkiyi düşündü. İki tutama ayırdığı saçları yumruklarının etrafında doladığını... *Lanet olsun!* Önündeki koca kitabı gürültüyle kapadı ve hızla ayağa kalktı.

"Yirmi dakika içinde dönerim, burada kal!"

Anna anlamaz bakışlarla hırsla giden adamı izledi. Kapı sertçe kapanırken peşinden gitmekle gitmemek arasında bocaladı. *Offf ne garip bir adamdı bu.* Bazen son derece anlayışlı, güven doluyken bir anda soğuk, mesafeli ve gizemli birine dönüşüyordu.

Aidan odasına girip pantolonunu çıkardı ve şortunu giydi. Spor salonuna inip koşu bandına çıktı. Dinginleşebilmesi için buna ihtiyacı vardı. Kadının büyüülü etkisinden kurtulmalıydı çünkü yaptığı her hareket, her mimik ona delicesine çekici geliyordu.

Tekrar etti içinden ardı ardına. Ama inanmadan tekrar ettiğinin farkında bile değildi.

"KUSURSUZ OLAN TEK ŞEY NEŞTERİM!"

7. BÖLÜM

Aidan yirmi dakikalık koşunun ardından hızlı bir duş alıp üzerini değiştirdi. Beynini de, vücudundaki kan akışını da dinginleştirmiş ve her zamanki soğukkanlı haline kesin bir dönüş yapmıştı. Odaya döndüğünde genç kadını bıraktığı yerde buldu. Tıp kitaplarından birini karıştırıyordu. Öyle dalmıştı ki Aidan'ın geldiğini bile fark etmemişti. Yerine geçip kaldığı yerden devam etmeye karar verdi. Aslında Anna'ya ihtiyacı kalmamıştı, bu seferlik. Notlarını oluşturmuştu. Geriye onları birleştirerek sunumunu hazırlamak kalmıştı. Gitmesini isteyebilirdi. En doğrusu bu olurdu ama gitmesini istemiyordu. Sesini çıkarmadan devam etti.

Anna başını kaldırarak ona baktığında gözlerinin parladığını görebiliyordu. Bilgiye açtı ve tıbbı büyük bir hayranlık duyduğu her halinden belliydi. Elindeki kitaptan bir iki şey sorduğunda Aidan'dan aldığı cevaplarla elindekine daha da gömüldü. Aidan ise laptopun arkasına sinmişti adeta. Elinde geldiğinde ona bakmamaya çalışıyordu.

İki saatin sonunda laptopun arkasına gizlenmekten boynunu ağrımıştı Aidan'ın. Telefonundan gelen titreşimle gözü ekrana kayd. Hastalarından biri arıyordu. Yerinden kalkarak odanın dışına çıktı. Anna'nın dikkatini dağıtmak istemedi. İki hafta önce ameliyat ettiği hastası dikişlerinde bir sıkıntı olduğunu söylüyordu. Sancısı olduğunu ve ateşi çıktığını söyleyince onu görmesi gerektiğine karar verdi. Hemen geleceğini

Özge Erkin

söyleyerek telefonu kapadı. Odaya geri döndüğünde masa-
daki Laptopu Anna'ya çevirdi.

"Buradaki notları düzenler misin? Bir hastamı görmem
lazım. Acil. Yarım saate dönerim."

Anna'nın gözü bir an saatine takıldı gece yarısına gelmek
üzereydi. Gitse hiç fena olmayacaktı ama Aidan'ın çelik gibi
bakışları üzerindeyken bunu söyleyemedi. "Tamam." diye-
rek elindeki kitabı kapadı ve saçlarının arasındaki kalemi çe-
kip aldı.

Aidan nefesini ıslık gibi dudaklarının arasından bırakır-
ken hızla çantasını alıp, garaja indi ve Audi'yi alarak hastasını
görmek üzere geceye karıştı. Gideceği yerin uzak olmaması
onun için avantaj sayılırdı. Böylece yolda vakit kaybetmeye-
cek ve çabucak geri dönebilecekti. Evinde birini, bir kadını tek
başına bırakmıştı.

Ama tahmin ettiği gibi olmadı ve hastasının dikişlerini
zorladığını ve bir ikisinin patladığını fark etti. Ateşi de soğuk
algınlığından kaynaklı görünüyordu. Çünkü yaranın çevre-
sinde her hangi bir enfeksiyon belirtisi bulamamıştı. Dikişleri
toparladı ve bir antibiyotik yaparak yarın kliniğe gelmesini
tembihledi. Tetkik yapmalı ve işini şansa bırakmamalıydı. Ta-
kıntılı olan hastasını sakinleştirmek ise müdahalesinden daha
uzun sürmüştü.

Elli dakikanın sonunda evine döndü. Merdivenleri iki-
şer üçer çıkarak çalışma odasına vardı. İçeri girdiğinde kar-
şılaştığı manzara ise nefesinin kesilmesine sebep oldu. Anna
yorgunluğa daha fazla dayanamamış ve kanepede kıvrılarak
uyuya kalmıştı. Saçlarının arasındaki kalem yere düşmüştü.
Yan yatmış gömleği gerilerek üstteki iki düğmenin açılması-
na sebep olmuştu. Göğüslerinin arasındaki derin vadiye baktı
Aidan. Gizemli mistik bir çağrı gibiydi. Sütynenin dantelli
kısmı görünüyor ve teşhirden uzak ama seyirlik bir manzara

sunuyordu. Yatar pozisyonunda olması görüntüyü daha da erotik hale getiriyordu.

Yanına yaklaşırken dudakları aralandı seslenmek için. Ama kirpiklerinin ufak ufak titreşmesi, hafif aralık dudakları ve muazzam güzelliği bunu engelledi. Yerine geçmek için arkasını dönmüştü ki derin bir iç çekiş duydu. Hareketlenmiş, bir elini bacaklarının arasına diğerini de göğsüne götürmüştü. Huzursuz bir rüya görüyor gibiydi.

“Gitme...”

Duyduğu sesle bir an ileri atıldı Aidan. Omzuna doğru ilerleyen eli, gül pembesi dudaklardan yükselen hıçkırıkla havada kaldı.

“Gitme David... Bırakma... affet...” Aidan duyduğu her bir kelimeden ciltlerce anlam çıkarıyordu. David de kimdi? Onu bu derece ağlatan ve rüyasında bile gitmemesi için yalvartan bu adam kimdi? Sevgilisi mi?

Yavaşça uzanarak omzuna dokundu. Adını söyleyerek seslenmek istedi ama Anna dokunuşunun verdiği hisle rahatlamış, yüzü yumuşamıştı. Dudaklarının hafifçe kıvrılıp tekrar eski haline döndüğünü gören Aidan iki parmağının tersiyle yanağına okşadı yavaşça. Aynı anda parmak uçlarından tüm vücuduna yayılan hisle titredti. Hani huz trenine binince aşağıya doğru inerken insanın içi bir tuhaf olurdu ya, ona benziyordu bu his. Alışkın olmadığı, hatta bilmediği bu garip duygu Aidan'ın sinirini bozarken bir yandan da merakını kamçılıyordu.

Yatak odasına geçip ince bir örtü alarak geri döndü. Yavaşça üzerini örttüktan sonra tekrar masasına geçti. Bir süre daha çalıştıktan sonra yorulmuş olduğunu fark etti. Anna'ya baktığında terlemiş olduğunu gördü. Deri kanepede rahatsızdı, kendisinden biliyordu. Yanına gidip yavaşça kucağına aldı. Omuzuna dayanan küçük başı dağılan saçları ve saçlarından yükselen mis gibi çiçek kokusuna dikkat etmemeye çalıştı.

Özge Erkin

Koridorda duraksadığında hangi odaya girmesi gerektiğini bilemedi. Sadece iki oda vardı; biri Daniel'in odası diğeri de kendisinininki. Kısacık bir anlık duraklamadan sonra kendi odasına yöneldi. Garip bir şekilde Anna'yı, Daniel'in yatağında görme fikri onu rahatsız etti. Kendi yatağına daha önce hiçbir kadını almamış biri için garipti.

Genç kadını siyah çarşafların serili olduğu devasa yatağa bıraktı. Uzun boylu olmasına rağmen küçücük kalmıştı. Teninin parlaklığını, saçlarının ipeksiliğini gören onu uyandırır ve zevkten delirtinceye kadar sevişirdi. Ama o bunu yapamazdı. Bu küçük kadında midesini düğüm düğüm eden bir şey vardı ve onun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hızla arkasını dönüp odadan çıktı ve çalışma odasına gitti. Kafasını dağıtmalıydı. Yorgun olmasına rağmen çalışmaya ihtiyacı vardı.

Anna uykusunu almış olmanın verdiği huzurla gülümseyerek gözlerini açtı. Küçük bir kedi gibi keyifle gerinirken nerde olduğunu fark etti. Hızla yatakta doğrulduğunda siyah çarşafların serildiği kocaman bir yatakta buldu kendisini. Tüm duvarlar aynayla kaplıydı. O anda nerede olduğunu fark etti; *'Lanet olsun, onun yatağındayım...'* İstem dışı elleriyle bedenini yokladı. Kıyafetleri üzerindeydi. Saçmaladığını fark edince kendi kendine söylenmeye başladı. Adam ona uykusunda bir şey yapacak değildi ya. Hem neden yapsın ki?

Sessizce kalkıp odadan dışarı çıktı. Çalışma odasının kapısını tıkladıp içeri girdiğinde onu gördü dün akşam uyuya kaldığı kanepede boylu boyunca yatmıştı. Yavaşça yanına gitti. Sert yüzünde gezdirdi bakışlarını. Uyurken bile tedirgin görünüyordu ve mutsuz... Elini yavaşça omzuna dokundurarak; "Doktor!" diye fısıldadı.

Aidan büyük bir hızla uyanıp Anna'yı boynundan yakaladı. Kocaman elleri arasındaki narin bedenin çırpınısını hissediyor ama beyni ellerine dur komutunu bir türlü veremiyordu. Ta ki Anna'nın narin eli yüzüne değinceye kadar. Gevşeyen tutuşu ve kocaman olmuş gözleriyle ona bakarken Aidan karşısındaki küçük kadını nasıl korkuttuğunu fark ettiğinde utanarak başını eğdi.

"Ben... özür dilerim."

Anna elini boynuna götürerek bir kaç adım geri gitti. Korkmuştu ama Aidan'ın bunu bilerek yapmadığının da farkındaydı.

"Önemli değil Doktor. Olur böyle şeyler."

Sakinleşmesi için sanki herkesin sıklıkla başına gelen bir şeymiş gibi konuşuyordu Anna. Aidan'ın kalbi hâlâ hızla atıyor bir türlü dinginleşmiyordu. Rüyalarına musallat olan annesinin laneti onu her seferinde huzursuz ve acı dolu bir uykuya mahkum eder, hep ona zarar verme isteği ile uyanırdı. Bu yüzden de hiçbir kadınla birlikte uyumazdı. Ne yazık ki Anna bu ana tanık olma şanssızlığını yaşamıştı.

"Dün gece uyuya kalmışım. Neden beni uyandırmadınız? Burada kalmam doğru değildi."

Aidan kanepeden kalkarken Anna'ya baktı.

"Doğru değildi derken?"

"Ben kimsenin evinde kalmam, sizinle bir ilgisi yok. Prensipte meselesi. Üzgünüm."

"Az önce boğazını sıktım, üzgün olması gereken biri varsa o da benim." Ne kadar çabalasa da sesindeki sertliği bir türlü bastırmıyordu. Çünkü Anna'yı gördüğü andan beri sert olan başka şeyler vardı ve bu kontrolsüz durum onu deli ediyordu.

"Benim hatam, sizi uyandırmadan gitmeliydim. Burada kalarak sizi de rahatsız ettim."

Özge Erkin

"Saçma! Bundan rahatsızlık duyacak olsaydım gece seni uyandırır ve evine postardım"

Anna suratını buruşturdu. Aidan'ın sesindeki sertlik bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"Anladım, hemen gidiyorum."

"Bir şey anlamadığın belli. İnelim, bir şeyler yemeliyim ve daha önce de dediğim gibi yalnız yemekten hoşlanmam. Dün akşamki notları gözden geçirelim sonra."

"Peki doktor. Bu arada size söylemeyi unuttum *One Edinburgh Princes Otel*'de yer ayırttım. Şehir merkezinde ve konferansın yapılacağı binaya çok yakın."

"Orayı biliyorum güzel tercih. Kaç günlük rezervasyon yaptırın?"

"Konferans üç gün sürecektir demiştiniz. Bende onun için..."

"Olmaz. Rezervasyonunu uzat, beş gün kalacağız."

"Neden?"

"Çünkü konferans sonunda balo tarzı bir organizasyon yapılır. Ona katılmamız şart. Ayrıca gezilecek çok yer var, gitmişken görmek istiyorum."

Anna itiraz etmeden olur diyerek hemen sehpanın üzerinde duran ajandasına not aldı.

"Hadi artık bir şeyler yiyelim."

Kahvaltı hazırlama işini Aidan üstlendi. Anna bar taburesinde onu izlerken tek kelime etmiyor ve sessizliğin hem rahatsız edici olduğunu düşünüyor hem de buna şükrediyordu. Çünkü Aidan ile ne zaman bir sohbete girişseler her seferinde kafası karışıyordu. Zorlu bir bilmeceyi önüne atmışlardı sanki ve Anna bunu bir türlü çözemiyordu. Gizli kalan, onun sert bir kabuğa bürünmesine sebep olan bir şeyler vardı, bundan emindi ama ne olduğunu bilmiyor ve bunu ona soracak cesa-

reti de kendinde bulamıyordu. Belki bu yolculuk sayesinde onu tanımaya başlardı.

Çalan telefon sesiyle sessizlik bozuldu. Aidan ellerini havluya kurularken telefonu eline aldı. Numarayı görünce Anna'ya kısa bir bakış atarak peynir tahtasını işaret etti. Ve telefonu açıp kulağına koydu.

"Evet."

"Bay McCall. Acil bir görüşme talebimiz var."

"Konu?"

"Değişim."

"Ne zaman?"

"Bugün."

"Neden bu kadar çabuk?"

"Acil kelimesinin nesini anlamadınız?"

"Emir verebileceğinizi nerden çıkardınız?"

"Bakın doktor acil bir müdahale olması şart. Dava büyük."

"Nerede?"

"Size yeri bildireceğim. Yalnız ekibinizden bir kadını da getirmeniz mümkün mü?"

"Anlayamadım?"

"Tanık, yanında bir kadın olmadan kimseyle görüşmüyor. Sizinle de görüşmeyecektir."

"Bu ne saçma bir istek."

"Tanık psikolojik olarak zor bir durumda. Size açılmayabilir."

"Ben bir doktorem ve doktorların cinsiyet ayrımı olmaz. Prosedürü ona anlatmış olabilirsiniz."

"Ayrıntıları size telefonda belirtmem mümkün değil, biliyorsunuz. Durum biraz karışık."

madan hiç kimseyle görüşmüyormuş. Ameliyat ekibi dışında kimseyi dâhil etmedim bu işe. O yüzden de gerildim.”

“Neden bir kadın istiyorlarmış?”

“Tecavüz ...”

“Aman Tanrım!”

“Benimle gelir misin? Eğer bu işe dahil olmak istemezsen seni anlarım.”

“Bu doğru olur mu bilmiyorum Doktor. Klinikten bir psikiyatrisi yanınızda götürseniz daha iyi olmaz mı?”

“Justin’i kadın kılığına sokmak için yeterli zamanımız yok.” dedi Aidan. Söylediği komik değilmiş gibi ciddi bir ifadeyle.

“Belki bir hemşire?”

“Bunu yapabilirim elbette ama senin gelmeni tercih ederim. Dediğim gibi bu operasyonları gizlilik içinde yapıyorum. Sen benim özel asistanımsın. Bu ve buna benzer birçok dosya önüne gelecek. Kimseye güvenemem. Doktor olmaman onlar için bir şey ifade etmeyecektir. Ekibimden ben sorumluyum.”

Anna tereddütle Aidan’a baktı. Haklıydı, bu kadar gizli tutulan bir çalışmayı herkese söyleyemezdi.

“Ne zaman?”

“Bugün. Saatini bildirecekler. Bir araba göndereceklerini söylediler.”

“Tamam, eğer gelmemi istiyorsanız gelirim ama bir şartım var, sizden başka kimseyle muhatap olmak istemiyorum.”

Aidan anlamaz gözlerle baktı Anna’ya. Saçma bir istekti.

“Nedenini sormayın, bunu konuşmak istemiyorum. Sadece onlardan hoşlanmıyorum; FBI dan yani.”

Özge Erkin

"Sen nasıl istersen. Bana odaklan, seni kimseye yem edecek değilim. Ve kimsenin sana patronluk taslamasına izin vermem."

Hafifçe gülümserken, Anna genç adamın ne kadar güzel bir yüzü olduğunu ve gülümsediğinde daha da güzelleştiğini düşündü. Sanki aklından geçenleri anlayacakmış gibi hafifçe yanakları kızardı. Hemen bakışlarını kaçırdı. Ama Aidan, o tapılası yüzdeki sevimli renk değişimini görmüş ve kendisiyle ilgili olduğunu düşünerek mutlu olmuştu. Her ne kadar sert olmaya çalışsada bunu başaramıyordu. Kendisini rahat hissediyordu onun yanında. Dışındaki o kalın ve ağır zırhı çıkarıp atıyordu çoğu zaman. Birden yüzündeki gülümseme soldu. Onun zırhı her şeyiydi. Onun sayesinde ayakta kalmıştı. *'Bu kadın tüm kimyayı bozdu.'* diye söylendi içinden. Birden aklına gelenle kaşları çatıldı ve sert ifadesi olduğundan daha da katı hale büründü.

"David kim?"

8.BÖLÜM

Anna aniden yönetilen soruyla olduğu yerde dondu. San-ki biri kafasına silah dayamış gibi şaşkınlık ve korkudan kocaman olmuş gözlerini Aidan'a çevirirken nefesini tuttuğunu fark etti. Nasıl bilebilirdi David'i?

"Ne?"

"David, kim o?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Aidan öfkenin tüm damarlarında dolaştığını hissetti bir anda. Anna haklıydı, bu onu ilgilendirmezdi ama önemsiz biri olsaydı böyle savunmaya geçmezdi ve bu onu kudurtuyordu.

"Beni neyin ilgilendirip ilgilendirmediğini sormadım Anna!"

"Size açıklama yapmak zorunda değilim. Hem siz David'i nerden biliyorsunuz?"

"Bu sorumun cevabı değil."

"Bakın Doktor..."

Anna, Aidan'ın çivi gibi bakışlarıyla ne söyleyeceğini bilemeden tüm kelimelerin boğazına dizildiğini hissetti. Anlamlandıramadığı bir şeyler vardı. Bu konuşmak istediği bir konu değildi. Düşündüğünde bile hâlâ canı yanıyordu. Aidan onu zayıf noktasından yakalamıştı ve Anna zayıflıklarını göstermekten asla hoşlanmıyordu. Fakat bir yanı ona anlatabile-

Özge Erkin

ceğini fısıldıyordu. Nedenini bilmediği bu duygu karmaşası onu çepeçevre sararken gözlerinin dolduğunu hissetti. 'Hayır!' dedi içinden. 'Onun önünde olmaz.' Hızla oturduğu tabureden kalktı.

Aidan, ani bir refleksle kolundan tutup kendisine döndürdüğünde rengini bir türlü tanımlayamadığı gözlerdeki buğuyu gördü. Bu kızda bir şeyler vardı.

"Neden kaçıyorsun?"

"Lütfen bırak beni, ben... bunu konuşmak istemiyorum."

"Anna..."

"Yalvarırım bırak."

Aidan onu ilk gördüğü andan beri ciddi, mesafeli ve bir o kadar da cesur olduğunu düşünmüştü. Güçlü bir duruşu vardı. Ama o an karşısında ki küçük kadın yaralı ve yıkıktı. Kim onu bu hale getirmişti? Onun değerini bilmeyen David denen herif kalbini kırmıştı belli ki. İçinden onu bulma ve ağzını burnunu dağıtma arzusu yıkıcı bir sel gibi gürüldüyordu. Yalvaran gözlerle ona bakmaya devam ettiğini görünce kollarındaki sıkı tutuşunu yumuşattı.

"Bugün operasyonum yok. Muayene için gelecek bir hasta vardı onu FBI'dan haber gelince erteledim. Çalışma odasına çıkıp notları toparlayalım. İşimiz bittikten sonra alışverişe gideriz. Yardımına ihtiyacım olabilir."

"Ne alışverişi?"

"Konuşma ve davet için kendime bir iki takım almalıyım. Senin için de davette giyebileceğin bir şeyler seçmeliyiz. FBI'dan haber gelinceye kadar hem oyalanmış oluruz."

"Benim davete katılmama gerek yok, sonuçta sadece asistanınızım. Varlığım la yokluğum fark etmeyecektir."

"Saçma! Öyle bir davete yalnız katılacak değilim."

"Daha önce nasıl katılıyordunuz Doktor?"

Aidan bir an da köşeye sıkıştığını hissetti. Her zaman tek başına olurdu ama bunu Anna'nın bilmesine gerek yoktu değil mi?

"Elbette bana eşlik eden biri oluyordu."

"Yine onlardan birine söyleyebilirsiniz."

"Neden başka birine ihtiyacım olsun ki? Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın Anna? Sen varsın ve alt tarafı lanet bir elbise alacağız ve bir saat benimle birlikte o davette bulunacaksın. Bunu yapmak neden senin için bu kadar zor." Aidan bir anlığına, sadece kısacık bir anlığına yüzündeki yaranın hâlâ yerinde olduğunu düşünerek elini yüzüne götürdü. Sanki hâlâ oradaydı ilk gün ki gibi ve Anna sırf bu yüzden onunla görünmek istemiyormuş gibi gelmişti. Gözlerini kapadı, ne kadar saçma bir düşünce olduğunun farkındaydı. Kendi kendini rahatlatmaya çalıştı, '*Rahatla iz yok... Artık yok...*'

"Nasıl isterseniz doktor! Şimdi bir an önce toparlanabilir miyiz?"

Aidan Anna'nın konuyu uzatmamasının verdiği rahatlıkla merdivenlere yöneldi ve çalışma odasına çıktı. Anna da onu takip ederek kanepedeki yerini aldı ve notlarını gözden geçirdi.

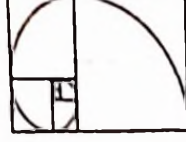
Bir iki saatlik çalışma sonunda ikisi de bunalmış olacak ki aynı anda bu kadar yeter der gibi birbirlerine bakmış ve gülümseyerek önlerindeki tüm dökümanları, notları toplamaya girişmişlerdi.

"Konuşmayı bu notları baz alarak düzenleyeceğim, sonra tam metin haline getirirsin."

"Peki Doktor."

"İşimiz bittiğine göre şu sıkıcı alışveriş için çıkabiliriz."

Anna isteksizce tamam diyerek tek tek numaralandırdığı notları masanın üzerine düzenli bir şekilde bıraktı ve çantasını topladı.

Anna, Aidan garaja yönelirken arabasının olmadığını hatırlatacaktı; ama içerde dizili arabaları görünce nefesi kesilircesine söyleyeceklerini yuttu. Koca garajda üç tane birbirinden harika araba duruyordu. Bir Bugatti, bir BMW Z5 vardı ikisi de siyahtı. Ama kıpkırmızı bir Mustang vardı ki aralarında da parlıyordu resmen. Anna'yı kendisine çağırıyordu, tıpkı günaha davet gibiydi... kırmızı... parlak ve yasak...

Anna'nın parlayan gözleri ve araba merakı Aidan'ı keyiflendirse de çok kısa sürdü. Asıl dikkatini çekenin Mustang olduğunu görünce de tüm keyfi uçup gitti. Çünkü kendisinin olmayan tek araba oydu; Daniel'in kırmızı şimşegi...

Aidan'ın tek bir rengi vardı; Siyah... Arabaları, eşyaları, kişisel aksesuarları hepsi siyahtı. Anna dikkatini kırmızıya yöneltince kendisini kötü hissetti. Tercih edilmeyen...

"Bu taraftan Anna..." diyerek Z5'in kapısını açtı. Anna yüzünde gülümsemesi, küçük adımlarla arabanın yanına gitti ve koltuğa oturdu. Ahh öylesine keyifliydi ki! Emniyet kemeri takarken Aidan'ın da keyifle direksiyonu tuttu ve küçük bir düğmeye basarak arabanın üst tavanını açtı. Sesli komutu verdiğinde garajın büyük ve ağır kapısı kendisinden beklenmeyecek bir hızla açıldı. Aidan'ın kontağı çevirmesiyle BMW'nin güçlü motorunun kendin has sesi kapalı garajda yankılandı. Bahçeden çıkıp ana yola çıkarken gazı kökledi. Anna oturduğu koltuğa yapıştı adeta. Aidan yüzünde sihirli bir gülümseme ile yan taraftan güneş gözlüklerini alıp taktı. Vitesin hemen arkasındaki yuvarlak kumanda kolunu bir iki kurcalayınca yükselen müzik sesi, rüzgarın sesini bastırdı. California

Dreamin çalarken Anna'nın keyfi katlandı. Çok severdi bu şarkıyı, mırıldanarak eşlik etti. Tam o anda Aidan Anna'nın da kendisi gibi olduğunu fark etti, dışı farklı içi farklı. Ama ikisini de ayıran çok büyük bir fark vardı, Anna küstüm çiçeği misali bir açılıp bir kapanıyordu. Aidan ise içindekini içerde tutmakta son derece başarılıydı, en azından bu zaman kadar. Kendini ne kadar telkin etse de Aidan'ın kurmuş olduğu öz otorite ilk darbesini almış ve dengesizleşmesine sebep olmuştu. Öyle ki bir kadını evine alıyor, kendi yatağında yatmasına izin veriyor ve onunla alışverişe gidiyordu. En kötüsü de gün bitince yine evine götürmek istiyordu. Aidan, Anna'yı istiyordu içten içe ama içindeki yüzü yaralı kaplan buna izin vermiyordu. '*Kusursuz olan tek şey neşter.*' diyerek sürekli duygularını bastırıyordu.

Anna'nın neşeli hali ona da bulaşmış ama bunu soğuk maskesinin arkasına saklamayı başarmıştı. Büyük alışveriş merkezinin otoparkına girerken arabanın üzerini kapattı. Hemen inip Anna'nın kapısını açtı. Anna teşekkür ederek arabadan inip girişe yöneldi. Beverly Center oldukça lüks dükkanların olduğu büyük bir alışveriş merkeziydi. Tüm dükkanlara girip çıkacaklarını zannederek strese giren Anna, Aidan'ın seri adımlarla tek bir mağazaya yöneldiğini görünce sessizce ve merakla onu takip etti. Ünlü bir erkek giyim markasının en büyük mağazalarından biriydi burası. İçeri girer girmez son derece kibar kırk yaşlarında bir adam kendilerine yaklaşıp;

"Hoş geldiniz Bay McCall, sizde Bayan... Bugün size nasıl yardımcı olabilirim efendim?" dedi.

"Merhaba John. Konferansa katılacağım. Üç takım istiyorum; biri klasik olsun, lacivert ya da füme olabilir. Diğer ikisini blazer ve pantolon şeklinde hazırlayalım. Renkli olması tercihim. Bir de davet için simokin kesim bir takım."

Anna, Aidan'ın ne istediğini bilen halini gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. Ne istediğini bu kadar net bir şekilde ifade eden biri neden onun yardımını istemişti ki?

"Elbette Bay McCall. Janet size bir şeyler ikram ederken ben de istediğiniz gibi bir iki alternatif hazırlayayım. Rahatınıza bakın lütfen." John, Anna'ya başıyla kibarca selam vererek uzaklaşırken, Janet yanlarına geldi. Ufak tefek ama son derece alımlıydı. Gözlerini Aidan'dan uzak tutmaya çalışarak ne istediklerini sordu. Aidan su isterken Anna bir şey istemediğini söyledi.

Kısa bir bekleyişten sonra John ikiliyi kalın, kırmızı kadife bir perdenin arkasına yönlendirdi. Özel müşterilerin rahat etmesi için tasarlanmış olan bir bölme olduğu belliydi. Çünkü Anna beklerken mağazaya şöyle bir göz atmış ve giyinme kabinlerini görmüştü. Burada da büyük bir giyinme bölümü vardı. Tam karşısında barok tarzı gösterişli bir kanepede duruyordu. Boşta olan duvar da boydan boya ayna kaplıydı. Ortada yüksek, yuvarlak bir platform vardı. John, Aidan'a kabini işaret ederken Anna mağazanın içine geçmek için perdeye yöneldi.

"Burada kal!"

Aidan'ın tok ve buyurgan sesi Anna'nın durmasına sağladı. Neden diye sorgulayacaktı ama göz göze geldiğinde kaçacak hiçbir yer olmadığını anladı. Oflamamaya dikkat ederek kanepeye oturdu. Bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

John "Bay McCall önce davet için ayarladığımı takımı deneyelim lütfen." diyerek Aidan'a kıyafetleri gösterdi ve perdeyi kapatarak kenarda bekledi. Beş on dakikanın sonunda perde açıldı. Anna kafasını karıştırdığı katalogtan kaldırarak yüksek platformun üzerinde ki adama çevirdi. Aidan bembeyaz gömleğinin manşetindeki kol düğmesini düzelterip ceke-tinin yakasını silkeleyerek aynaya baktı. Siyah klasik kesim

ceketin yakalarını incecik saten şerit çevreliyordu. Pantolonu tam üzerine oturmuştu ve sevdiği gibi, ne dar ne de boldu. Tam olması gerektiği gibi. Her zamanki gibi kravat tercih etmemişti. Gömleğinin yakası açıktı. Aynada kendisine ufak bir bakış attıktan sonra bir eli cebinde Anna'ya döndü.

"Nasıl?" diye sorarken Anna'nın yavaş yavaş kızaran yanakları ve diliyle üst dudağını ıslatması sertçe yutkunmasına sebep oldu.

"Bence çok hari... uygun olmuş Doktor."

"Uygun mu? Sence duymak istediğim bu mu? Sen kıyafet seçerken ben de sana ne kadar uygun olduğunu söyleyeceğim. Bakalım ne hissedeceksin." derken keyifle John'a onayladığını söyledi. Paça boyu ayarlandı, ardından diğer kıyafetler de giyildi çıkarıldı... Hepsine uygun ayakkabılar kemerler seçildi ama Anna hiçbirinde olan bitenin farkında değildi. Çünkü o ilk kez kalbinin teklediği gerçeğiyle boğuşuyordu içinde.

9. BÖLÜM

Anna mağazadan çıkana kadar kalbinin atışını düzenlemek için içinden sayıyor ama ona her baktığında kaçta olduğunu unutuyordu. Mağazadan çıkarken nereye gideceğini bilmez bir şekilde sağa sola bakınca Aidan'ın onu izlediğinin farkında değildi.

"Gitmek istediğin özel bir mağaza var mı Anna?" diye sorduğunda tek kaşı kalkmış bir şekilde gözlerine bakıyordu. Anna gözlerini kaçırırken "Hayır." diye fısıldadı. Elbette mağazaları biliyordu ama daha önce hiçbirinde alışveriş yapabilecek bir bütçeye sahip olmamıştı. Aidan, Anna'daki kafa karışıklığını ve tereddütün nedenini anlayınca onu daha fazla sıkıntıya sokmamak için yanına gidip hafifçe dirseğinden tutarak çok bilindik bir markanın mağazasına yönlendirdi. Anna sessizce dediğini yaparken midesine kramplar giriyordu. Neden alışverişi tek başına yapmak istediğini söylememişti ki? Evet daha önce bu tarz bir davete katılmamıştı ve nasıl bir kıyafet seçmesi gerektiğini bilmiyordu. Ama bir şekilde halledebilirdi. Onu utandırmak istemiyordu, sırf bu yüzden onunla birlikte gelmeyi kabul etmişti.

Anna, Aidan'ın yöneldiği mağazayı görünce bir an durakladı. En az bir önceki mağaza kadar gösterişli, büyük ve lükstü. Aidan, Anna'nın duraklamasını önemsemeden elini beline koydu ve hafifçe iterek içeri girmesini sağladı. Mağazaya adım atar atmaz mankenlere taş çıkaracak kadar güzel

ve alımlı bir kadın onları karşılamış, elbette ki tüm dikkatini Aidan'a vermişti. Elinde olsa her şeyini verecek kadar da cüretkâr bir tavır sergilemekten geri kalmıyordu. Aidan tok bir sesle ne istediklerini belirttiğinde kadına bakmamış, gözlerini etrafta gezdirmişti. Anna ise ilk girdiği andan beri mağazanın içinde yüksek bir platformda sergilenen elbiseyi görmüş ve aşık olmuştu. Sanki büyülenmişcesine elbiseye doğru yürüdüğünde dokunmaya korkuyormuş gibi ellerini arkasında birleştirdi. Aidan'ın onu izlediğinden habersiz yanına gitti. Aidan kadına tek bir işaretle elbiseyi göstermiş ama Anna bunu görememişti.

"Hanımefendi, bu taraftan..."

Anna kendisini bekleyen genç kadına döndü. Mağazadakilerin kendisine dönen hayran bakışları fark etmesiyle de yanakları kızararak onu bekleyen kadının yanına doğru ilerledi. Ayna kaplı bir bölmeden içeri girdiklerinde diğer mağazanın aksine son derece modern bir giyinme odası onları karşıladı; iskeleti cam görünümünde bir kanepeler, yine her tarafı cam bir sehpa ve ortada cam yüksek bir platform. Soyunma kabini- nin cam olmamasına şükretti. Her şey fazla şeffaftı.

Anna hiçbir şey seçmemişti. Tam bir şeyler söyleyecekti ki onunla ilgilenen görevli büyük kabini işaret etti. İçeride düzenli bir şekilde sırasıyla asılmış bir dolap dolusu giysi vardı. Kocaman bir dalgaın içinde sörf yaparcasına birini giyiyor, birini çıkarıyor ardından dışarı çıkıyor Aidan'a gösteriyor ve tekrar aynı döngü devam ediyordu. Ta ki o elbiseye kadar. Gözleri kocaman açılırken kendisine giyinmesi için yardım eden kadına çevirdi bakışlarını. Profesyonelce işini yapmaya çalışan kadının gözlerindeki kıskançlık bir kerede okunuyordu. Anna kadınsal bir içgüdüyle bundan zevk alarak elbiseyi giydi. Saçındaki tokayı açıp saçlarını saldı ve dışarı çıkmadan önce, giymesi için getirilen ayakkabıları ayağına geçirdi. Kabinden çıkıp platformun üzerine geçtiğinde Aidan'ın arkası

dönüktü. Hafifçe öksürerek kendisini belli ettiğinde ona doğru döndü.

Aidan gördüğü manzara karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. *'Tanrım bu kadın kusursuzluğun kanıtı.'* diye içinden geçirirken, ceplerinde olan ellerini çıkardı ve yavaşça ona doğru yöneldi. Elbise simsiyah, üzeri payetlerle işli, cömert ve zarif göğüs dekolteli harika bir parçaydı. Ama elbiseden öte dikkatini Anna çekmişti. Bu kadının herhangi basit bir kıyafetle bile harika göründüğünü düşünüyordu ancak bu bambaşkaydı. Seyirlik bir ziyafetti adeta. Anna çekinerek;

"Nasıl oldu?" diye sorduğunda. Aidan tek kaşı havada, dudağının bir yanı kıvrık gülümsedi.

"Uygun derdim ama ben senin kadar hmmm nasıl desem, politik olamayacağım. Gece kadar kusursuz görünüyorsun." dedi. Anna duyduğu iltifat karşısında gülümserken Aidan kurmuş olduğu cümlelerin gerçekliğini iliklerine kadar hissetti. Evet Anna gecenin siyahı kadar kusursuzdu. Siyah kadar kusursuz... Çünkü Aidan için kusursuzluk siyahtı ve hayatı boyunca kimseyi kusursuz olarak görmeyen Aidan bir kadını kusursuz bulmakla kalmamış bunu dile getirmişti. İçindeki buzdan zırha ilk darbe vurulurken bu kadının hayatını değiştireceğini idrak etti. Korktu, ilk kez iliklerine kadar korktu.

Alışverişi bitirip bir şeyler yemeye gittiklerinde Aidan'ın sessizliği Anna'nın dikkatini çekti. Mağazadan çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. İfadesi donuk ve düşünceliydi. Sipariş verirken ne istediğini söylemiş ve sessizliğine geri dönmüştü. Masanın üzerinde duran telefonu çalınca sıkıntıyla kulağına götürdü.

"McCall."

"Sizi almak için araç gönderiyoruz. Nerede olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Beverly Center'dayız."

"Tamam Bay McCall. Araç yarım saat içinde gelmiş olur, her zamanki protokol geçerli."

Aidan cevap vermeden telefonu kapadığında yüzünde oluşan memnuniyetsiz ifadeyle Anna'ya döndü

"Yarım saat içinde bizi almaya gelecekler."

Anna her ne kadar bu işe dahil olmak istemese de Aidan'ı yalnız bırakmak istemiyordu. Ona güvendiğini söylemişti ve güvenini boşa çıkartmamalıydı.

"Benden istediğiniz tam olarak nedir?"

"Özellikle yapmanı istediğim bir şey yok. Ben protokolü izliyor olacağım. Tanık özellikle bir kadınla birlikte görüşmeyi kabul ettiği için benimle geliyorsun. Muayeneyi kadın bir ajan eşliğinde yapmayı da ben tercih etmem açıkçası. Not almanı istediğim bir şey olursa notlarını alırsın. Onun dışında bir şey yapmana gerek olacağını sanmıyorum."

"Peki Doktor. Umarım işimiz çabuk biter. "

"Umarım."

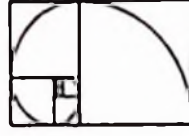
Yemeklerini bitirdikten sonra Aidan arabasından çantasını aldı ve arabanın geldiğini öğrenince Anna ile birlikte Beverly Center'dan ayrıldılar. Aidan'ın gerginliği artarken önceki gece Anna'nın FBI hakkında söyledikleri aklına geldi.

"FBI ile özel bir sorunun yok değil mi? Geçmişe dair..."

"Hayır birebir yaşadığım bir şey yok." diyerek geçiştirdi Anna. Ama FBI onun en kıymetlisini elinden almıştı; David'i, kardeşini. Heavy Metal grubunda çalan kardeşi FBI'a muhbirlik yapıyordu. Anna da David'de hayatları boyunca uyuşturucuya bulaşmamıştı. David grubuyla birlikte bir çok turneye gidiyor ve Beverly Hills'te ki kulüplerden birinde çalışıyordu. O kulübü seçmesinin nedeni bunu FBI'ın istemesiydi. Kulü-

Özge Erkin

bün sahibinin Meksikalı kartellerden biriyle bağlantısı olduğu duyumu almışlardı. David iki sene boyunca hiçbir sorun yaşamadan görevine devam etmişti. Ta ki o güne kadar.

Anna o gece arkadaşlarıyla takılmış ve normalden daha fazla alkol almıştı. David'in sahne aldığı geceler dışarı çıkmaz, onun eve dönüşünü beklerdi. Ama bu defa geç saatlere kadar dışarıda kalmış ve eve sarhoş dönmüştü. O kadar kötüydü ki David'in dönmediğini bile fark etmeden salondaki kanepeye sızmıştı. Sabah ısrarla çalan zil sesiyle uyanmış ve başındaki zonklamayla kapıyı açmıştı. Karşısında sert bakışlı bir FBI ajanı bulmayı beklemiyordu. Adam rozeti gösterdiğinde kötü bir şey olduğunu anlamış ama buna inanmak istememişti. Gerisi en korkutucu kâbusunu dışardan izlercesine donuktu. David'in üç kurşunla öldürüldüğünü, cesedi teşhis etmesi gerektiği söylendiğinde tepkisizce anahtarını almış ve onları takip etmişti. Cesedi teşhis ettikten sonra sorgu odasına alınmış ve soru yağmuruna tutulmuştu. Kimin yaptığını sorduğunda ise kimliği belirsiz kişiler tarafından demişlerdi. Ama cevap veren ajanın gözlerini kaçırmaması çok şey anlatmıştı Anna'ya. Bu kadar basit değildi. Binadan dışarı çıkarken FBI'dan olan yakın arkadaşı Rick'i beklemiş ve onu yakalayıp sıkıştırdığında az da olsa gerçek ortaya çıkmıştı. David FBI tarafından neredeyse ortaya yem olarak atılmıştı. Kulüpte büyük bir uyuşturucu takası yapılacağını öğrenen David bunu bağlı olduğu birime bildirmiş, gününe hatta saatine kadar rapor etmişti. Ama FBI ısrarla tüm gün kulüpte olmasını ve her hangi bir mekân değişikliğine karşılık onlara bilgi vermesini istemişti. Bunun sonucunda da dikkat çekmiş ve FBI baskınında ilk kurşunları yiyen de o olmuştu. Kurşunları atanlar kadar FBI da suçluydu Anna için. Kardeşinin katillerinden hiçbir farkları yoktu.

Tüm bu yaşananları hatırlarken ellerinin titremeye başladığını farketti. Birbirine kenetlediği parmaklarını sıkıyor ve derin nefesler alarak kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Yumruk olmuş ellerinin saran elin sıcaklığıyla bakışlarını çevirdi.

Aidan, Anna'nın huzursuzluğunu hissetmesine rağmen sesini çıkarmamıştı. Ama titreyen ellerini görünce kendisine engel olamadı. Onu böyle görmek istemiyordu. Sorduğu soruyla onu bu hale kendisi getirmişti.

"Anna lütfen sakın ol. Ben yanımdayken huzursuz olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." dedi güven veren bir tonla.

"Teşekkür ederim." diye fısıldayan Anna minnettar bir bakış attı adama. Ona inanıyordu. Aidan varken kimse ona zarar veremezdi.

Dışarı çıktıklarında onlara doğru yaklaşan siyah bir minübüs gördüler. Önlerinde duran aracın arka kapısından bindiler. Camsız olan kısımda kendisini huzursuz hisseden Anna bakışlarını onlara eşlik eden adamdan uzak tutmaya çalışıyordu. İçerisi cılız bir ışıkla aydınlanıyordu.

Yaklaşık kırk dakikalık yolculuktan sonra araç yavaşladı. Bir iki dakika sonra açılan kapıyla araçtan ayrıldıklarında genişçe bir garajın içindeydiler. Geçen kırk dakika Anna için kırk saat gibi gelmişti. Aidan usulca "FBI'nın Güvenli Ev dediği bu binanın nerede olduğunu öğrenmemeleri için bu protokolün uygulandığını." söyledi. Anna üstünden atamadığı gerginliğiyle başını salladı ve hazır olduğunu söyledi. Aidan hafifçe beline koyduğu eliyle onu merdivenlere yönlendirdi. Girdikleri büyük alan sadece bir kanep ve iki masanın olduğu bir odaydı. Odaya açılan yanyana iki kapı vardı. Anna çevresini ilgiyle incelerken Aidan'ın sesini duydu.

"Hasta hazır mı?"

"Önce asistanınızın üstünü aramalıyız."

Özge Erkin

Aidan'ın değişen yüz ifadesi Anna'ya bir an çok korku-
tucu geldi.

"Sebep?"

"Genel prosedür."

"Beni daha tanıyamadın galiba Eric. Elimde gördüğün
çantada bir insanı iki üç dakika da öldürebilecek tıbbi gereç-
ler varken ve biz bu çantayla o odaya girerken, asistanımın
üstünü aramanın manasızlığı ile ilgili mantıklı bir açıklaman
varsa hemen söyle. Yoksa gereksiz hakaretin için farklı bir
sohbet mi başlatalım."

"Aidan biliyorsun..."

"Eric, hasta hazır mı?"

Ajan Eric, Aidan'ı senelerdir tanıyordu. Onun ne kadar
disiplinli ve katı bir adam olduğunu biliyor ve kendince bunu
taktir ediyordu. Kliniğinde çalışan herkes gerekli inceleme-
den geçmişti. Ayrıca Aidan korkusuz bir adamdı ve bu iş için
biçilmiş kaftandı. Hem cerrahi başarısı hem de gizlilik konu-
sunda ki hassasiyeti ile gözden çıkarılamayacak bir konuma
sahipti. Çünkü onun kadar iyi bir cerrah bulamadıkları gibi
bulduklarını da bu iş için ikna etmeleri çok zor ve başarılması
neredeyse imkansız bir durumdu.

"Peki Aidan, beni izleyin. Bu taraftan."

Aidan elini tekrar Anna'nın beline koyarak onu diğer
yanına çekti ve yanyana olan iki kapıdan sağdakine girdiler.
İçerde bir kapının daha olduğunu görünce kısa bir şaşkınlık
yaşasa da birazdan tanık olacaklarının yarattığı huzursuzluk
bu şaşkınlığı üzerinden çabuk atmasını sağladı. İçteki kapıyı
hafifçe çalan Aidan içerden ses gelmeden kapıyı açmadı. Bir
süre daha bekledikten sonra tekrar çaldı. Anna sessizliğini
daha fazla koruyamayınca kapıya doğru seslendi.

"Merhaba, ben Anna. Doktorla birlikte içeri girebilir mi-
yiz?"

Hastanın görüşmede özellikle bir kadının olmasını istediğini biliyorlardı. Ve ona bu isteğinin gerçekleştiğini kanıtlamalıydılar. Aidan, Anna'nın bu ayrıntıya dikkat ederek yaptığı zekice hamleyi içten içe takdir etti.

Gelin, diyen cılız ses üzerine Aidan kapıyı açtı. Tam içeri girecekken Anna kolundan tutunca durdu.

"İzin verin önce ben gireyim."

Aidan tamam anlamında başını sallayarak Anna'ya yol verdi ve hemen arkasından içeri girerek kapıyı kapattı. Hastayı görmek için döndüğünde ise karşılaştığı manzaraya hazırlıklı değildi.

Anna kendi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği kadını gördüğü anda ne hissedeceğini, ne söylemesi gerektiğini bilemese de konuşması gerektiğini düşündü. Eğer bu kadına ufak da olsa yardım edeceklerse kaybedecekleri bir dakika bile yoktu. Kadının durumu içler acısıydı.

Hissettiği şaşkınlığın sesine yansımaması için boğazını temizledi.

"Merhaba ben Anna. Doktor Aidan'ın asistanıyım. Yanına gelebilir miyiz?" diye sordu.

Kadın başıyla onaylayınca yavaş yavaş ona doğru ilerledi. Odada hasta yatağı, oksijen tankı, küçük bir masa ve eski bir koltuk vardı. Penceresiz olan odanın solunda sorgu odalarında kullanılan türde kalın aynalı bir cam vardı.

Kadın yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuş sessizce kendisine yaklaşanlara bakıyordu. Gözlerinde yaşadığı vahşetin izleri o kadar belliydi ki, Anna ona sarılıp gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Ama güçlü durmalı ve bu kadına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Yanına gelince "Oturabilir miyim?" diye sordu yatağı işaret ederek. Kadın yine başıyla onayladığında yavaşça oturdu ve ona doğru döndü.

Özge Erkin

"Buraya ne için geldiğimizi biliyorsun değil mi?"

"Evet..."

"Doktor Aidan'ın seni muayene etmesine izin vermeden önce bize anlatmak istediğin bir şeyler var mı? Eğer varsa önce seni dinleriz, sonra da muayeneye başlarız."

Kadın Anna'yla göz göze geldiğinde korkusu hafiflemişti.

"Adını söyleyerek başlayabilirsin. Lütfen unutma sana yardım etmek için buradayız."

"Adım Bella. Ben... Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

"İstemiyorsan bize anlatmak zorunda değilsin. Sorgu daymış gibi hissetmeni istemiyorum."

Anna kadının bir şeyler anlatmak istediğini anladığında hem onu ürkütmemek hem de rahatlamasını sağlamak için anlatabileceğini söylemiş ve onlara güven duyması için zemin hazırlamıştı. Ama duyacaklarına hazır değildi.

Bella sağır ve dilsizleri için eğitim veren bir okulda öğretmendi. Birlikte olduğu adam uluslararası bir organ mafyasının elemanıydı. Yeni hedefleri sağır dilsiz çocuklardı. Bella'ya da okula rahat girip çıkabilmek için yanaşmıştı. Birer ay arayla iki öğrencisi kaybolan Bella üzülmüş ve kendisini hep suçlu hissetmişti. Sevgilisi sandığı adamın bir gün yaptığı telefon konuşmasına tanık olmuştu. Duydukları karşısında şoka giren Bella polise gitmeye karar vermişti ama yakalanmıştı. Türlü işkencelerle onu korkutan adam sonrasında onu öldürmeyerek yeni donörler bulması için kullanmaya karar vermişti. Bella bunu kabul etmiş ve okula dönmesine izin verdikleri ilk gün oğlunu almaya gelen FBI ajanı kadına işaret diliyle yaşadıklarını; sakince, gülümseyerek anlatmış ve örgütün New Orleans'taki biriminin çökertilmesini sağlamıştı. Ama Örgüt o kadar kapsamlı ve dava o kadar büyüktü ki tanık koruma programına alınmıştı. Kadının hiçbir durumda

güvende olamayacağını anlayan FBI, gerekli psikolojik tetkikler sonrası operasyon kararı vermişti.

Anna ve Aidan kadının anlattıklarını sessizce dinlemiş, yıkık görüntüsünün altında cesur bir yüreğe sahip olduğunu görmüşlerdi.

Aidan odaya girdikleri andan beri ilk kez konuştu.

"Bella, ben çok iyi bir cerrahım. İzin verersen seni bambaşka birine dönüştürebilirim. Sadece yapacağımız şeyi tam olarak anlamanı istiyorum. Çünkü aynaya baktığında göreceğin yüz daha önce hiç görmediğin birine ait olacak. Sende psikolojik olarak travmaya sebep olabilir. Bunu gerçekten istediğini bilmeliyim. Eğer olur dersen sana yepyeni bir yüz vereceğim ve annenin bile seni tanıması mümkün olmayacak.

Bella gözlerinde umut parıltılarıyla Aidan'a baktı ilk kez.

"Doktor uzun zamandır aynaya bakmıyorum. Elimde olsa yüzümü değil iç organlarımı bile değiştiririm."

Aidan, Bella'nın bu duruma sadece psikolojik bir travmayla yaklaşmadığını anlamak için birkaç soru daha sorduktan sonra. Fiziki muayeneye geçti. Her ne kadar ona dokunması zor olsa da Anna yardımına koşmuş ve Bella ile sürekli konuşarak dikkatini dağıtmıştı.

Saçlarını kızıl yaparlarsa çok güzel olacağından, daha sivri bir çenenin ona çok yakışacağından, yanağına bir gamze koyarlarsa harika duracağından bahsederek tüm ilgisini kendisine çekmiş ve yüz muayenesine gelinceye kadar istediği sakinliği sağlamıştı. Yüz muayenesini de atlattıktan sonra Aidan bilgisayarının başına geçerek Bella'nın fotoğrafını yükledi. Özel bir program sayesinde yapacağı operasyonlar sonunda nasıl görüneceğini hastaya önceden gösterebilme şansları vardı. Bir süre uğraştıktan sonra bilgisayarını da alarak Bella'nın yanına gitti.

"Sana beş ameliyat uygulayacağım; ikisi yüzüne, biri üst bedenine diğeri de bacaklarına. Bir kadında en çok han-

Özge Erkin

gi kısımlar dikkat çekiyorsa onları değiştireceğiz. Yüzünün değişmesinin yanı sıra bedenindeki değişiklikler de kendini güvende hissetmeni sağlar. Çünkü bazen vücudundaki ufak bir ayrıntı da seni ele verebilir. Sonunda oluşacak görüntü hemen hemen bu şekilde olacak."

Bilgisayarı Bella'ya çevirdiğinde kadının yüzünde oluşan ifade ikisinin de derin bir nefes almasına neden oldu. Çünkü Bella ilk kez gülümsemiş ve espirili bir karşılık vermişti.

"Saklanmak zorunda kalmayacak olsaydım kapak kızı olmayı planlayabilirdim."

Aidan gülümseyerek karşılık verdi.

"İyileştiğinde saklanmana bile gerek kalmayacak. Daha önce dediğim gibi seni annen bile tanıyamayacak."

Anna gülümseyerek Aidan'a bakarken kalbinin yine garip bir hisle titrediğini hissetti ama bu seferki muhteşem görüntüsünden değil hayranlığındandı. Aidan'ın içinde büyüyen hayranlıktan ise haberi yoktu.

10. BÖLÜM

Anna önündeki dosyalarla uğraşırken bir yandan da kaçırıldığı öğle yemeğini ufak bir sandviçle geçiştirmeye çalışıyordu. Kapı çalındığında ağzındaki lokmayı hızla yutarak "Gir!" diye seslendi. Danışma görevlilerinden biri kafasını içeri doğru uzattı. Anna girmesini işaret etti.

"Bir şey mi oldu Jonathan?"

"Bir kadınla çocuğu burada. Doktor McCall ile görüşmek istediklerini söylediler. Ameliyatta olduğunu söyleyince kadın ağlamaya başladı. Ben de sana haber vermemin doğru olacağını düşündüm."

Anna hızla yerinden kalktı.

"Neredeler şimdi?"

"Beklemelerini söyledim."

"İyi yapmışsın. Gidelim."

Anna hızla asansöre yöneldi. Eğer tahmini doğruysa ücretsiz tedavi için gelenlerden biriydi ve eğer öyleyse geri çevirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Giriş katında asansörden indi ve bekleme kısmına göz attı. Kalabalık sayılmazdı ama aralarından kadını hemen seçebilmişti. Üstü başındaki hırpanilik bir yana uzun zamandır su ve sabunla buluşamamış saçlarından ne kadar zor şartlarda yaşadığı belliydi. Bir eli arkasında diğer eli de üzerindeki hırkanın önünü sıkı sıkı tutuyordu. Ona doğru ilerlediğinde

arkasında saklanan çocuğu fark etti. Yüzünü annesinin eteği ne gömmüş küçücük bir şeydi. Yüzüne hemen bir gülümse me yerleştirerek kadının yanına gitti.

“Merhaba ben Anna, Doktor McCall’in asistanıyım. Jonathan onu görmek istediğinizi söyledi.”

Kadın çekingence gözlerini Anna’nın yüzünde dolaştırdı. O da diğer herkes gibi Anna’nın güzelliğinden ilk bakışta etkilenmişti.

“Ben... oğlum Lucas’ı muayene etmesi için getirmiştim. Parkta bir kadından duydum. Ücretsiz...”

“Evet, gelin odama çıkalım. Hem ben de sizi bilgilendireyim.”

“Ben doktorla görüşsem, onu ikna edebilirim...” kadının çaresizliği Anna’nın kalbini sızlattı. Onun kendisini başından atacağını sanıyordu herhalde. Anna hiçbir şey söylemeden yere çömeldi ve kadının arkasından ona bakmaya çalışan çocuğa elini uzattı.

“Merhaba ufaklık. Seninle tanışalım mı? Ben Anna.” Çocuk yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi. Gözlerinin anlık parıldadığını gören Anna gülümseyerek devam etti.

“Senin bir adın var mı? Yoksa ufaklık hoşuna mı gitti? Benimle yukarı gelmek ister misin?”

Çocuk hâlâ annesinin arkasındaydı. Anna yere oturarak bağdaş kurdu. Onun ilgisini nasıl çekebileceğini düşündürken ceplerini karıştırdı. Küçük not kağıtlarından birini aldı ve çocuğa gösterdi.

“Bence bu bir kuş. Sence?” diye sordu. Çocuk biraz daha yana kayarak yüzünü tamamen ortaya çıkardı. Anna gördüğü manzara karşısında tepki vermemek için nefesini tuttu. Çocuğun yüzünün bir tarafı kusursuzken diğer tarafı tamamen dejenere görünümdeydi. Gözünün hemen altından başlayan ve çenesine doğru uzayan büyük üzüme benzer bir kitlesi vardı.

"İnanmıyor musun bana? Bu gerçekten bir kuş. Ama birazcık sihir yapmalıyız."

Hayal dünyasının kapısını çalan Anna, çocuğun heyecanla başını sallamasıyla küçük bir kahkaha attı. Asansörden inen ve onları izleyen Aidan'dan tamamen habersizdi. Elindeki kağıdı katlamaya başladı.

"Bence sihirli sözcükleri sen söylemelisin. Bu zor büyüye tek başıma beceremem. Parmaklarını dokundur ve o kelimeleri söyle Lucas."

Çocuk ufak parmağını havada sallayarak kağıda dokundurdu. Yarım gülümsemeyle anlaşılmaz sözler söyledi. Ve Anna da origaminin tamamlamasını tam da o ana denk getirdi. Küçük bir kuşa benzer kağıdı çocuğa uzattı. Ayağa kalktı ve elini tutarak asansöre doğru ilerledi. Gözü çocuktaydı ta ki başını kaldırıp Aidan'la göz göze gelene kadar. Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan ilerlerken adamın bakışlarının keskinliğini ta içinde hissetti. Ne anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu ama çok farklıydı. Daha önce bu bakışı hiç kimsede görmemişti ve hiç böyle hissetmemişti.

"Lucas, bak bu doktor McCall. Ona da merhaba demek ister misin?" diye sordu Anna.

"Merhaba Doktor." dedi çocuk elindeki kuşu başının üzerinde uçuruken. Aidan hâlâ Anna'ya bakıyordu. Yüzündeki gülümseme, çocuğa karşı gösterdiği sabır... Sen gerçekten bu musun, diye geçirdi içinden.

"Merhaba Lucas." dedi Aidan ve hemen ardından diğer kadına döndü.

"Hoş geldiniz. Anna odasında sizinle ilgilensin, on dakika sonra sizinle görüşeceğim." dedi ve Anna'ya başıyla onayladığını işaret ettikten sonra gözden kayboldu.

"Haydi Lucas odama gidelim. Ataçlarla neler yaptığıma inanamayacaksın."

Anna kolunda hissettiği tutuşla durakladı. Kadın koluna yapışmış yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

“Doktorun ücretsiz ameliyatlar yaptığı doğru mu?”

“Evet doğru. Ama önce muayene etmeli. Ondan sonra nasıl bir tedavi uygulanacağı hakkında size bilgi verecektir.”

Kadın gözlerini kapayıp haç çıkardı ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Anna hiçbir şey söylemeden içinden kadının duasına eşlik etti. Bu küçük çocuğa yardım edebilme şansı olmasını ummaktan başka bir çaresi yoktu.

Odaya gittiklerinde Anna masasında duran yarım sandviçi gördü. Çocuğun da ona baktığını gördüğünde ikisine de bir şeyler ikram etmesinin iyi olacağını düşündü. İç kapıdan mutfığa geçti ve dolaptan iki küçük sandviç paketi aldı. Odaya dönmeden önce derin bir nefes aldı. Çocuğun yarım sandviçe bakışını gördüğü andan beri gözlerine hücum eden yaşları engellemeye çalışıyordu. İçeri girdiğinde kadının kol tuğun ucuna oturduğunu ve huzursuz olduğunu fark etti.

“Öğle yemeği yiyemedim, yalnız yemekten de nefret ederim. Bana eşlik eder misiniz?” diye sordu doğal bir tavırla. Kadın şaşkınca uzattığı paketleri alırken oğlunu kucağına oturttu. Sandviçlerden birini açıp ona verirken diğerini cebine koydu. Anna’nın onu izlemekte olduğunu görünce,

“Ben aç değilim. Belki sonra...” diyerek açıklamaya çalıştı. Küçük çocuk ise dudaklarının bir yanı deforme olduğu için zorlansa da keyifle sandviçi yemeye başladı. On dakika sonra Anna’nın telefonu çaldı. Aidan hastayı içeri alabileceğini söyledi. Anna, Lucas’ın boşta kalan elini tutarak odaya yönlendirdi. Odaya girdiklerinde Aidan ameliyat formasını çıkarmış temiz kıyafetlerini giymişti. Masasında önündeki bazı evrakları inceliyordu. Kapının açılmasıyla kafasını kaldırdı. Anna bir elinde sandviç olan çocuğun elinden tutmuş içeri girmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Anna’ya güvenen

çocuk ise yine utangaç haline geri dönmüştü. Aidan masadan kalkarak kapıya doğru ilerledi.

"İçeri gel bakalım dostum."

Anna'nın arkasına saklanan çocuk onunla birlikte içeri girdi. Anna hemen muayene sedyesine geçerek önce onu oturttu sonra da yanına oturdu.

"Önce bana bakın doktor. Sonra Lucas'a da bakarsınız." dedi. İşi oyuna çevirmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü ama adamın bakışlarındaki o gariplik hâlâ yok olmamıştı. Yanlış bir şey yapıp yapmadığından emin değildi. Aidan yanına gelerek Anna'nın çenesini tutup hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Gözlerini gözlerine kenetledi. Anna birden yüzünün alev alev yandığını hissetti. Öyle bakıyordu ki sanki tüm ruhunu çırıl çıplak bırakmış ve en derinlerine izinsiz girivermişti. Aidan bir süre daha rengini çözemediği gözlerle baktıktan sonra yüzünün sağını solunu inceledi. Sonra da Lucas'a dönerek ona da aynısını yaptı. Çocuk ilgiyle Anna'ya neler yaptığına bakıyor sonra da sakince kendisine sıra gelmesini bekliyordu. Yaklaşık yarım saat süren muayeneden sonra Aidan masaya geçti ve önündeki dosyaya birkaç not aldı.

"Lucas için birkaç tetkik yapmak istiyorum. Yarın sabah saat dokuzda burada olabilir misiniz?"

Kadın heyecanla evet anlamında başını salladı.

"Yüzündeki kistin yapısı hakkında bilgi sahibi olmadan ameliyatla ne kadarını alabileceğimi söylemem zor. O yüzden adım adım gideceğiz. Eğer tahmin ettiğim gibi olursa önümüzdeki hafta için bir gün belirleriz."

"Doktor, tüm bu şeyler... yani ben parasını..."

"Buraya geldiğinize göre çocukları ücretsiz tedavi ettiğimi duymuşsunuz. Endişe etmeyin. Hiçbir ücret ödemeyeceksiniz. Lucas'ı iyileştirelim yeterli. Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Aidan.

Özge Erkin

Kadın bir süre sessiz kaldıktan sonra;

"Terkedilmiş hurda bir arabanın içinde." dedi. Aidan yumruk yemiş gibi oldu. Bu kadar zor şartlarda olan bir hastası olmamıştı bu zamana kadar. Lucas'ı ameliyat etse bile operasyon sonrası iyi bir bakıma ihtiyacı olacaktı. Eline telefonu aldı

"Merhaba Nicole, ben doktor McCall."

"Merhaba Doktor. Size nasıl yardımcı olabilirim."

"Apartta boş daire var mı?"

"Önümüzdeki hafta öğrencilerimden biri çıkacak."

"Çalışanlarımdan birinin daireye ihtiyacı var. Benim için rezerve eder misin?"

"Elbette doktor."

Aidan telefondan uzaklaşarak kadına döndü, "Ailenizde başka kimse var mı?" diye sordu. Kadın şaşkınca hayır diyerek kafasını salladı.

"Bir anne ve çocuk olacak sadece."

"Sorun değil, önümüzdeki hafta gelebilirler."

"Her zaman ki gibi olacak Nicole." diyerek para konusunu hatırlattı. Nicole'den daha önce de birkaç kez destek almıştı.

"Elbette."

"Görüşmek üzere." diyerek telefonu kapadı ve hâlâ şaşkınlıkla ona bakan kadına döndü. Açıklama yapmadan önce;

"Geçenlerde temizlik elemanı arıyordun. Birini buldun mu?" diye sordu tek kaşını hafifçe kaldırarak. Anna ne demek istediğini anlayarak hemen karşılık verdi.

"Hayır Doktor. Birkaç kişi başvurdu ama uygun değillerdi."

"Eğer senin için de uygunsa bizim temizlik işlerimizle ilgilenecek birine ihtiyacımız var. Hem Lucas burada tedavi

görürken senin için de kolay olur. Buradan birkaç blok ötede bir daire ayarladım sizin için. Çok büyük değil ama idare edebilirsiniz. Bir süre ben masrafları karşılayacağım. Sonra eğer burada çalışmayı kabul edersen kendin halledebilirsin."

Kadın yanağından süzülen yaşı hızla silerek başını salladı.

"O zaman anlaştık. Anna sana çalışma koşulları hakkında bilgi verir. Yarın sabah saat dokuz da sizi bekliyorum."

Aidan ayağa kalkarak kadına elini uzattı. Avucunun içini hırkasına silerek adamın elini sıkan kadının yüzündeki ifade Anna'nın içini sevinçle doldurdu. Aidan bir çocuğun tedavisini üstlenmekle kalmamış ona ve annesine ikinci bir şans vermişti. Hayatları tam anlamıyla değişecekti.

Lucas tüm konuşmalar sırasında sessizce Aidan'ı izlemiş annesinin yüzünü gülümseten adama ısınmaya başlamıştı. Kapıdan çıkmadan önce elindeki kağıttan kuşu Aidan'a verdi ve "Teşekkür ederim." dedi. Aidan küçük çocuğun saçlarını okşadıktan sonra "Görüşürüz." diyerek masasına döndü.

Anna kadının hâlâ şokta olduğunun farkındaydı. Büyük ihtimalle yaşadıklarına inanamıyordu.

"Yarın sabah geldiğinde kimlik bilgilerini alır ve iş için gerekli evrakları tamamlarız. Fakat şunu söylemeliyim ki doktor Aidan tüm işe yeni başlayanların kanını tahlil eder. Eğer uyuşturucu..."

"Hayır... Ben hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım. İstedіği testi yapabilir."

"O zaman sorun yok. Artık rahatla lütfen." diyerek sırtını sıvazladı.

"Adım Oliva. Önce endişeden sonra da şaşkınlıktan söylemeyi unuttum."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Oliva ve seninle de küçük dostum. Yarın görüşürüz."

Lucas Anna'ya kollarını uzatınca Anna eğilerek küçük çocuğu kollarının arasına aldı ve önce kistin olduğu yanına değdirdi dudaklarını sonra da diğer yanına. Küçük çocuk sanki muhteşem bir hediye verilmiş gibi mutlu oldu. Aidan ise kapının hemen önünde gerçekleşen manzara ile nefesi keşildi. Anna çocuğu öpmüştü. O muhteşem, kusursuz dudaklarını çocuğun yaralı yüzüne dokundurmuştu. Hem de bir an bile tereddüt etmeden. Aidan içindeki buzdan kalenin temelini sarsıldığını hissetti. Bu, Anna hakkında fikirlerini tamamen değişmesine sebep olurken, merakı da en az ona duyduğu çekim kadar arttı. Yakında çıkacakları yolculuk sayesinde onu yakından tanıma şansı bulacağı için şanslıydı. Bunu iyi değerlendirecek ve belki de hayatında sadece bir kere önüne çıkan bu şansı değerlendirecekti. Aidan ilk kez bir kadına onu tanımak ve bağ kurmak için yaklaşacaktı. Eğer görünüşünün ötesinde bambaşka bir yüzü yoksa Aidan'ın kadınların kusursuzluğuna dair bütün inancı baştan aşağı değişecek ve yepyeni tanımlar ikisinin geleceğini belirleyecekti.

11. BÖLÜM

Anna yeni güne gözlerini açtığında geç kaldım korkusuyla yataktan fırladı. Ama Aidan'ın ona bugün için izin verdiği aklına gelince rahatlayarak yatağa geri bıraktı kendisini. Çok yorucu bir hafta geçirmişlerdi. Lucas'ın ameliyatı sorunsuz geçmiş ve operasyon sonrası bakım için hastanede tutuluyordu. Annesi ise oğlunun iyi olduğunu görür görmez işe başlayabileceğini söylemişti. Duyduğu minnettarlığı Aidan'a sarılarak göstermiş genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. Yüzünün aldığı ifadeyi hatırlayınca kendi kendine gülümsedi Anna. Diğer operasyonlar, ameliyat sonrası kontroller ve yeni hastalar derken nefes bile almadan geçip gitmişti günler. Tüm bunların yanında Bella'ya yapılacak operasyonların planını hazırlarken oldukça titiz davranmışlar ve her bir ayrıntının üzerinden tek tek geçmişlerdi.

Aidan FBI dosyalarının olduğu kasanın şifresini Anna'ya verdiğinde genç kadın mutlu olmuş, artık ona güveniyor olması içini rahatlatmıştı. Aidan'ın ameliyatta olduğu zamanları fırsat bilerek dosyalara bir göz atmış ve davalara, çıkan sonuçlara inanamamıştı. O kadar önemli bir işe imza atıyordu ki Aidan, Anna ona duyduğu hayranlığın katlanarak büyümesini durduramıyordu bir türlü. Evet buz gibi bir adamdı Aidan. Donuktu. Anlık yumuşamaları olsa da hemen kendisini toparlıyor ve kalın bir zırhı üzerine geçiriveriyordu. Anna ister istemez onu bu zırha mahkum eden sebepleri merak edi-

Özge Erkin

yordu. Ama ona bunu soracak cesareti yoktu. Onu ilgilendirmediğini söyleyerek tersleyebilir ve aralarında oluşan güven sarsılabilirdi. Bu göze alabileceği bir risk değildi.

Aidan yolculuk öncesi hazırlık yapması için ona bir günlük izin verdiğinde valiz hazırlamak ne kadar uzun sürebilir ki diye düşünmüş ama sesini çıkarmamıştı. Aslında bu izin sayesinde kendisine vakit ayırabilirdi.

Enerjik bir şekilde odasından çıktığın Maria ile burun buruna geldi. Bir yandan üzerine geçirdiği sabahlığın kuşağını bağlıyor bir yandan da esniyordu.

"Anna günaydın. Neden işte değilsin?"

"Arada beni dinlesen hiç fena olmayacak. Dün gece söyledim ya, yarın Edinburgh'a gidiyoruz o yüzden bugün izinliyim."

"Of Anna! Dün akşam ki kafayla bana Gerard Butler'la yattığını söyleseydin, onu bile unutturdum."

"Kafanın o kadar güzel olduğunu fark etmemiştim."

Gülüşerek mutfağa geçtiklerinde. Maria hemen bugün için kendisine izin vermiş, işyerini arayarak hasta olduğunu bahane etmiş ve bunu o kadar inandırıcı yapmıştı ki Anna kıkırtısını eliyle zaptederek sessiz olmaya çabalamıştı.

"Bugün seninim bebek. Şimdi çıkıyoruz ve seni sanki çok ihtiyacın varmış gibi bakıma sokuyoruz."

"Bakıma mı, neden ki?"

"Kızım, Los Angeles'ın en gözde, en yakışıklı ve enleri en çok olan adamıyla beş gün geçireceksin. Sence de biraz bakım fena olmaz mı? Saçlarını biraz kestirsek. Hmmm belki ağda..."

Anna elindeki mutfak eldivenini Maria'ya fırlattı gülererek.

"Ne ağdası deli misin sen yaaa? Üstüme gelme gider kazıtırım saçlarımı."

"Ayy bende çok üzülürüm. Muhteşem olan arkadaşım, saçlarını kazıtmışken bile harika görüldüğünü kanıtladığında."

"Maria neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Sen neden savunmaya geçiyorsun? Adamın yatağına gir demedim Anna. Hem öyle bile olsa bunda ne sorun olabilir ki ikinizde bekar ve harikasınız. Los Angeles'ın rüya çifti olabilirsiniz."

"Bu kadar yeter! Susman için tavuk gibi yolunmam gerekiyor kabul! Yeterki sus."

Aidan koşu bandında geçirdiği bir saatin sonunda kendini soğuk duşa atmış ama o bile ateşini söndürmeye yetmemişti. Bir haftadır sırf Anna'nın cazibesine kapılmamak için deli gibi çalışmış ve onda kusur bulabilmek için üstün bir çaba harcamıştı. Onu Lucas'la birlikte ilk gördüğünde de etkilenmişti ama küçük çocuğu öptüğünde büyük bir sarsıntı yaşamıştı. Annelik içgüdüüne sahip olduğunu görmemek için kör olmak gerekiyordu. Ama Aidan için *Anne* kelimesinin karşılığı o kadar farklıydı ki... O yüzden bu kadar etkilenmiş ve dengesi bozulmuştu. Günlerce ondaki kusurları ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmıştı belli etmeden. Ama eline onunla dolu rüyalar dışında bir şey geçmemişti. Yalnız kalma ihtiyacıyla Anna'ya izin verdiğinde onu göremeyecek olmanın verdiği rahatsız edici his ile boğuşuyordu. Bir bahane ile onu çağırmamak için kendisiyle savaşıyordu. Virüs gibiydi genç kadın; sadece güzelliği ile değil karakteri ile de hücrelerine sızmaya başlamıştı. Ve Aidan'ın tüm savunma mekanizması inatla onu bünyesinden atmaya çalışıyordu. Genç kadının keskin bir zekası vardı. Her şeyi bir kerede kavrayabiliyordu. Kendinden emin oluşu, saygısıyla birleşiyordu ve güzelliğinin

Özge Erkin

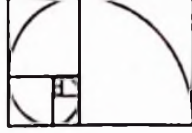
den bahsetmek bile anlamsızdı. Onu gören herkesin nefesini kesecek kadar güzeldi. Kusur bulamamak Aidan'ı huzursuz ediyordu. Kişilik bölünmesi yaşıyordu sanki. Bir yanı her geçen dakika biraz daha hayran olurken, diğer yanı olabildiğince karanlık düşünüyordu. Hangi tarafın ağır basacağını da zaman gösterecekti.

Kafasındaki düşüncelerden kurtulmalıydı. Kaçmalı en azından Anna'yı arzulayan tenini başkasınıninki ile birleştirmeliydi. Daha ikinci çalışta karşısındaki kadın telefonu açmış ve nereye gelmesi gerektiğini söylemişti. Latin bir güzelin derinliklerinde sıyrılacaktı bilincine yer eden düşüncülerden. Üzerine değiştirdi ve arabasına atlayarak ismi önemli olmayan kadına gitti.

Kısa süren sürüşün ardından kapalı garaja yöneldi ve kalın çerçeveli simsiyah gözlüğünü çıkarmadan binanın içine girdi. Kapının önüne geldiğinde zile bile basmasına gerek kalmamıştı. Kadın üzerindeki davetkar kıyafetiyle onu karşılamış ve yakasından tutarak içeri çekmişti bile. Aidan'ın üzerindikilerini çıkarması sadece bir dakika sürmüştü ve onu yatak odasına sürüklemişti. Konuşmaya bile gerek duymuyorlardı. Sözcüklere ihtiyacı yoktu Aidan'ın, bedensel haz tek gereklilikti.

Yatakta birbirine karışmış tenlerin, sık nefeslerin arasında, Aidan kadın ne zaman dudaklarına ulaşmak istese engellemişti. O izin vermedikçe kadın daha ısrarcı olmuştu. Daha önce öptüğü bu kadını şimdi öpmüyor ve aklına sürekli Anna'nın dudakları geliyordu. Tüm hayatını altüst ettiği yetmemiş, cinsel hayatının da içine etmişti. Hırsla kadının üzerinden kalktı ve ters çevirerek dizlerinin üzerinde durmasını sağladı. Tüm hıncını altında zevkten kıvranan kadından çıkarıyor ve çığlık attıkça dahada sertleşiyordu. Anna'yı zihninden atamayışı bedenine yansidikça sinirleniyor, sinirlendikçe dağılıyordu. Sertçe kadını iterek ayrıldı bedeninden ve banyoya yöneldi. Kadın şaşkınca ve nefes nefese olduğu yerde

kalakalmıştı. Kısacık bir duşun ardından üzerini giyinip tek kelime etmeden çıktı evden. Anna tüm varlığıyla onu kendisine hapsedmişti. Sinirle kökledi gazi. Olamaz, diye fısıldadı kendi kendine. Bir kadın hayatını bu kadar ele geçiremez. Buna izin veremezdi.

Anna, Maria'nın tehdidiyle kuaför koltuğuna oturmuş, saçlarını kestirirken bir yandan da genç kadının talimatlarını dinliyordu.

"Kızım azıcık da olsa flrtleşmiyor musun adamla? E yuh artık! Tercihlerin mi değişti? Kendimi huzursuz hissetmeli miyim?"

"Tanrım Maria! Daha ne kadar samalayacaksın acaba?"

"Ne? Samalamıyorum, ömrünün sonuna kadar tek başına mı kalacaksın? Bütün erkeklerin kötü olduğu fikrini artık aklından atmalısın."

"Her erkeğin aynı olmadığını biliyorum Maria. Ama Aidan benim patronum."

"Los Angeles'ın yarısı patronuyla birlikte. İstatistiksel bir veri bu!"

"Sen niye patronunla birlikte değilsin o zaman."

"nk benim patronum kırkını aşmış, çılgın bir bakire."

Anna kahkahasını tutamazken Maria gözlerini deviriyordu.

"Of Anna. Keşke görüşmeye senin yerine ben gitseydim. şimdi bu sıkıcı muhabbet yerine dantelli i çamaşırları satan dükkanı yağmalıyor olurdum."

Anna bir anda içini saran kıskançlık hissiyle kalakaldı. Aidan'ın yanındaki kadının Maria olduğunu ve zerindeki

Özge Erkin

dantelli sütyeninin kopçasını açtığını düşündü. Kıskançlık tüm düşüncelerini bir komutan edasıyla ele geçirirken Maria elde etmek istediğini başarmış olmanın verdiği hazla sırıltıyordu. Haklıydı; Anna, Aidan'ı istiyordu. Sadece bunu itiraf edememişti daha.

İki genç kadın kol kola cadde boyunca yürürken Maria, Anna'yı görünce tökezleyenleri, ona baktığı için yanındaki kadından trip yiyen erkekleri görüyordu. Ama Anna bunların hiçbirisiyle ilgilenmemiştir en başından beri. Bambaşka bir güzelliği vardı Anna'nın. Ne yaparsa yapsın bunu gölgelemeyi başaramıyordu. Güneş gibi parlıyordu. Kaş, gözü, dudağı, burnunun kavis, yanakları ve omuzları her şeyiyle bir bütündü. Dünyanın en iyi ressamının elinden çıkmışçasına, gerçek olduğuna inanamayacağınız bir güzellikteydi. Tehlikeliydi. Hiçbir zaman güzelliği yüzünden onu kıskanmamıştı. İki yakın arkadaşının ikisi de onu güzellikte gölgede bırakırdı ama Maria bunu dert etmeyecek kadar güzel bir yüreğe sahipti. Bu harika üçlünün bir diğeri olan Selda da Türk güzeli bir hatundu ve Anna ile birlikte yan yana geldiklerinde çift kavrulmuş lokum gibi oluyorlardı. Bu söz aklına gelince gülümsedi. Bu Selda'nın sözüydü. Onu ne kadar özlediği aklına geldi.

"Selda'dan haber var mı?"

"Şimdi onu geçiriyordun aklımdan. Geçen hafta yazıştık. İşler Türkiye'de istediği gibi gitmiyormuş ama şu an gelemem dedi."

"Neden?"

"Annesi rahatsızlanmış. Önemli bir şey değil dedi ama bırakamıyor anlaşılan."

"Üzüldüm. Umarım bir an önce halleder. Çok özledim."

"Evet ben de. Gelse de bize yine o güzel yemeklerinden yapsa."

"Sanki ben sana yemek yapmıyorum."

"Yapıyorsun ama sen de biliyorsun Selda'nın hem yemekleri hem de eli çok lezzetli. Hani şey yapıyordu ya, neydi onun adı, mantı. Offf özlemediğini söyleme lütfen bana."

"Haklısın."

"Şurada bir kahve içelim hadi." Maria, Anna'yı kolundan sürükleyerek bir cafenin içine sokmuş ve iki kahve söylemişti. Onunla konuşmak istiyor ama bir türlü nereden başlayacağını bilemiyordu. Normalde böyle kıvranmaz pat diye lafa girerdi.

"Ne karın ağrın var Maria söyler misin artık?"

"Yüce İsa! Bazen beni korkutuyorsun."

"Seni çok iyi tanıyorum ben bebek, o yüzden hemen anlatmaya başla."

"Ben nasıl başlayacağımı bilemiyorum."

"Bir sefer de söylersen daha kolay olur."

"Tamam, söylüyorum; işten ayrılmak istiyorum."

"Neden?"

"Hugh... Sürekli taciz ediyor. Bir şekilde geri püskürtüyorum ama durulacak gibi değil."

Anna'nın birden tüm kanı çekilmişti. Kendi geçmişi film şeridi gibi gözünün önünden geçti.

Profesör Johnson'un odasına giderken heyecandan yerinde duramıyordu. Kendisine bir yardımcı seçeceğini söylemiş ve onunla birlikte laboratuvar çalışması yapacaklarını ilan etmişti. Tek yapılması gereken sınavda en yüksek üç puandan birine sahip olmaktı. Profesör üç kişi arasından bir seçim yapacak ve bir sene boyunca kişisel asistanı olarak görevlendirecekti. Bu büyük bir ayrıcalıktı.

Sınav sonucu açıklandığında en yüksek puanı alan ikinci kişi Anna'ydı. Bir şansı olduğunu biliyordu ama seçilebileceği hiç aklına gelmemişti. Şimdi odasına giderken içinden bir ses onu seçtiğini söylüyordu.

Odaya girdiğinde Profesör Johnson kapıya arkası dönük telefonla konuşuyordu. İri yapılı ve son derece yakışıklı bir adamdı. Tüm bu özellikleri yüzünden herkes ona 'Profesör Adonis.' diyordu. Bunu dile getirmekten utananlar olduğu kadar bir işaretiyle eteğini kaldıracaklar olanlar da vardı. Tamam, adam siyah güre saçları çekik gözleri biçimli kaşları ve kapkara gözleriyle ilah gibiydi ama o bir Profesör'dü.

Adam kapının tıklatıldığını duyduğu anda arkasını dönerek girmesini işaret etti ve bir iki kelime daha konuşup telefonu kapattı.

"Gel Anna."

"Merhaba Profesör, yanlış bir zamanda gelmedim umarım."

"Hayır tam zamanında geldin, içeri gel kapıyı da kapat lütfen."

Anna büyük maun masanın hemen önündeki iki koltuktan birine oturduğunda gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Profesör'ün sert bir duruşu vardı. Ama onu bu kadar ılımlı karşıladığına göre kesin işi kapmıştı. Adam yavaşça kendi sandalyesinden kalkıp Anna'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Sınav kağıdını incelediğimde sonuçtan emindim. En iyi notlardan birini alacağımı biliyordum. Ama bir karar vermeden önce seninle konuşmak istedim. Daha doğrusu sana sormak istediğim bir şey var?"

"Nedir Profesör?"

"Söylesene neden seni seçmeliyim?"

Anna bir süre düşündü. Öyle bir cevap vermeliydi ki ikinci bir cümle kurmasına dahi gerek kalmamalıydı. Derin bir nefes aldı;

"Çünkü bunu hakeden tek kişi benim." dedi kendinden emin bir şekilde.

Adamın kalın kavisli kaşı havaya kalkarken bacağını indirip dirseklerini dizlerine dayadı. Başını hafifçe yana eğerek Anna'nın gözlerinin içine baktı.

"Senin bu görevi hak ettiğin malum, peki ya benim hak ettiklerim?"

Anna söylediklerinin altında ince bir anlam bulmaya çalıştı. Ama bir mantığa oturtamıyordu bir türlü.

"Anlayamadım Profesör?"

Adam elini hafifçe dizinin üzerine koyup yukarı doğru ilerlediğinde kaskatı kesildi Anna. Bu bir kabus olmalı, birazdan uyanacağım, diye geçiriyordu içinden.

"Profesör?" kendisini çekmeye çalışsa da sanki uzuvlarına hakim olamıyormuşcasına şoktaydı.

"Ben istediklerimi elde ederim öyle ya da böyle. Bu bir iş anlaşması; her iki tarafında kâr sağlayacağı bir anlaşma. Sürekli seni izliyorum. Güzelliğin tıpkı diğerleri gibi benim de başımı döndürdü. Ben anlaşmanın üzerime düşen kısmını yapacak ve seni özel asistanım ilan edeceğim. Sen de hem rakiplerine büyük fark atmış olacaksın hem de..."

Anna adamın dediklerini anlıyor ama bir türlü tepki veremiyordu. Israrcı dokunuşları kasıklarına ulaştığında ise elektrik çarpmışcasına girdiği şoktan kurtuldu.

"Söylediklerinizi de bu... bu yaptıklarınızı da yaşanmamış kabul ediyorum Profesör. Asistanlığı başka bir hak edene(!) verebilirsiniz."

Anna hızla yerinden kalkıp kapıyı açtığında, adam arkasından uzanarak açılmasını engelledi ve aynı anda onu duvara yapıştırdı. Sert betona çarpan yüzü bir anda gözlerinin kararmasına sebep oldu. İki bileğini tek eliyle sıkıca yakalamış, boşta kalan eliyle arsızca kalçalarını okşamaya başlamıştı.

"Ben her istediğimi alırım küçük fahişe. Senin kadar güzelini görüp tadına bakmadan durabilecek bir adam değilim. İstersen bu işi zorlaştırma."

Adamın eli kalçalarından ayrılıp düğmelerinin kopmasına sebep olacak bir hızla gömleğine asıldığında göğüsleri ortaya çıkıverdi. İşin kötü yanı sesi bir türlü çıkmıyor, hiçbir direnç gösteremiyordu. Çığlık atsa da onu duyacak kimse yoktu etrafta. Tüm dersler sona ermişti. Koridor bomboştı. Lanet herif özellikle onu bu saate kadar bekletmişti.

Nefesi kesilmiş, kalbi göğsünü dövercesine çılginca atıyordu. Adamın dudakları boynuna ulaştığında garip bir şekilde kendine geldi.

"Bırakın, lütfen! Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

"Kime söylediğin umrumda bile değil. Anında olayı kendi tarafıma çevirebilirim. Senin asistanım olmayı hak kazanan üç kişiden biri olduğumu ve bunu elde edebilmek için bana bedenini sunduğunu, ben kabul etmeyince de bu yalanı uydurduğunu söylerim."

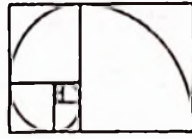
"Lütfen..." Anna gözyaşlarına hakim olamıyordu. Daha fazla direnecek gücü kalmamıştı. Adamın sert tutuşu canını acıtıyordu.

"Lütfen... becer beni profesör demek istedin değil mi?"

Anna bir anda öfkeyle dolduğunu hissetti. Çaresizliği alev almış, içinde gizli kalan köşeleri aydınlatmıştı. Kimse ama hiç kimse onu böyle zorlayamazdı. Öleceğini bilse buna izin vermezdi. Adrenalinin de verdiği güçle ellerini kurtardı ve yüzünü dönerek, bir anda dizini adamın testislerine denk gelecek şekilde havaya kaldırdı. Bu can yakıcı temasla adam, bedeni üzerinde kurduğu baskıyı kaybetti. Üstünü başını düzeltirken kapıyı açıp onu tekrar içeri çekmesini engellemek için dışarı adım attı

"Benden uzak durun!" diyerek kaçarak uzaklaştı. Ağlayarak eve gittiğinde o kadar utanıyordu ki saatlerce banyo yapmış adamın dokunduğu yerleri hınçla temizlemişti. Kendisini evleneceği adama saklayan o dindar bakirelerden biri değildi. Ama her öniüne gelene bacaklarını açan biri de asla olmamıştı. Bir tek adamla birlik-

te olmuştu bu zamana kadar. O da onu hak etmediğini kısa sürede sadakatsizliğiyle kanıtlamıştı. Bu başına gelenler ise onunla bile kıyaslanamayacak kadar iğrençti. Birkaç gün okula gitmemeye karar vermiş ve kendisini odasına kapamıştı. Üçüncü günün sonunda kendiyle verdiği savaşı sona erdirmiş ve utanması gerekenin kendisi olmaması sonucuna varmıştı. Okula gittiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranmayı planlıyordu. Böylece olay unutulurdu. Ama bu olayın kapanacağını sanması hayatında en büyük yanılgısıydı. Adam dediğini yapmış ve onu şikayet ederek okuldan atılmasını sağlamıştı.

Anna geçmişin sisli perdesini aralayarak gerçeğe döndüğü anda konuya noktayı koydu.

"Hemen ayrılıyorsun oradan. Aidan ile konuşurum bir sekretere ihtiyacımız vardı. Ama işlerden bir türlü vakit bulup birini ayarlayamadık. Ben halledeceğim. Sen merak etme."

Maria bir yandan arkadaşının geçmiş yarasını destiği için üzülüyor ama bir yandan da onun için seviniyordu. Yakınında olması iyi olacaktı. İtici bir güce ihtiyacı vardı Anna'nın ve bunu Maria'dan daha iyi yapabilecek başka kimse yoktu.

Anna telefonu kulağına koyduğunda umarım yanlış bir zaman değildir diye geçirdi içinden. Üçüncü çalıştan sonra tam kapatacağı ki sesini duydu.

"Evet Anna?"

"Merhaba Doktor. Uygunsanız bir şey söylemem gerekiyor."

"Seni dinliyorum."

"Bir sekretere ihtiyacımız var demiştiniz. Eğer uygun bulursanız ben bir arkadaşımı önermek istiyorum. Hem zeki

Özge Erkin

hem de işe ihtiyacı var. Bu hafta Dorothy kocasını kontrol getirecekti. Ondan rica ederim temel şeyleri gösterir."

"Senin için uygunsa sorun yok. Onunla çalışacak olan sensin. Tanıdığın biri olması avantaj olur."

"Teşekkür ederim Doktor. Yarın görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Anna muzipçe göz kırptığında Maria etraftakilere aldırmadan çığlığı kopartıp Anna'nın üzerine atladı.

"Bebeğimsin."

"Dur bakalım. Sadece deneme olacak bu beş gün. Lütfen dikkatli ol. Çalışkanlığın ve zekanla ilgili bir şüphem yok ama çenen beni düşündürüyor."

"Hazır klinikte çalışacağım, aldırıtsak mı ki?"

"Neyi?"

"Çenemi..."

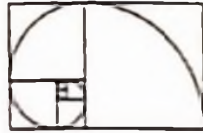
Anna, Maria'nın neşeli kahkahalarına eşlik ederken, aklında Aidan'ın keyifsiz gelen sesini düşünüyordu. Of her zamanki hali, diyerek kendini avutmaya çalıştı. İçten içe tahminin doğru olduğunu bilse de bunu kendisine dert etmiş olmasını kabul edemiyordu.

12. BÖLÜM

Sırtında dolaşan küçük ellerin verdiği muhteşem hisle kafasını çetirdi. Yanı başındaydı. O rengine bir türlü karar veremediği gözlerini gözlerine dikmişti. Dolgun pembe dudakları beklentiyle atanmış hafifçe de nemlenmişti. Dudaklarına sokuldu bir an daha hıddiyemeden Aidan. Yudum yudum öpüyordu. İstila etmiyor, bir nefis naifliğinde dudaklarının arasında yeni diyarlar keşfediyordu. Zekile bir ilgisi yoktu bunu. Bu aşkla ilgiliydi.. O enfes diyarlardan ayrılmış göz göze geldiğinde tanrıça güzelliğindeki kadın dile geldi.

"Seninim... Hep senin olacağım..."

"Kusursuzsun Anna... Sevgilim..."

Aidan hiddetle uykunun koynundan sıyrılırken, hâlâ dudaklarındaki hisle kavruluyordu. Rüyalarını bile işgal etmeye başlamıştı Anna. Kusursuz demişti. Bilinç altının dışı vuruşu muymuydu bu yoksa fazla mı abartıyordu kafasında?

Hızla kalkıp duşa girdi. Tam zamanında uyanmıştı. Duşunu alıp giyinmeli ve bir an önce Anna'yı da alarak havaalanına gitmeliydi. Soğuk duştan çıkarak giyinme odasına girdiğinde telefonunun çaldığını duydu. Belinde havluyla odasına geçti ve telefonunu aldı.

"McCall."

Özge Erkın

"Günaydın Doktor"

Aidan duyduğu sesle hareketlenen erkekliği yüzünden yüzünü buruşturdu. *Lanet olsun daha yeni duş aldım...*

"Günaydın."

"Ben çıkmak üzereyim. Benden istediğiniz bir şey var mı diye sormak istedim."

"Evde kal, gelip seni alacağım."

"Gerek yok Doktor, hiç yolu uza..."

"Yirmi dakika içinde evinin önündeyim Anna!"

Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Anna'nın itiraz etmesi imkansızdı.

"Peki Doktor, bekliyorum."

Aidan, telefonunu hırsla yatağın üzerine fırlattı. Üzerini giyinirken hep aynı soru dönüp duruyordu zihninde; Neden bu kadar etkileniyorum? Neden?

Cevabı kesin olmayan sorulardan nefret ederdi ve ilk kez bu durumla karşı karşıyaydı. Sanki bütün savunma mekanizması devre dışı kalmıştı. Zırhını kaybetmiş bir şövalye ilk darbeye yerle bir olurdu. Aidan içten içe bundan korkuyordu. Ama kendisine itiraf edemediği gibi direnerek de bu düğümün çözümünü erteliyor, hatta daha da sıkılaşmasına sebep oluyordu.

Arabaya valizini yerleştirdikten sonra Anna'yı almak için evine doğru sürdü. Önüne gelip de tam kontağı kapatacakken, kapı açıldı ve Anna dalgalı saçlarını savura savura dışarı çıktı. Bir yandan valizini çekiyor bir yandan da çantasının içinde bir şeyler aranıyordu. Aidan arabadan çıkarak valizini aldığında hafifçe sıçradı olduğu yerde. Geldiğini görmemişti.

Mavi yeşil gözlerini, buz grisi gözlere diktiğinde şaşkınlıktan kocaman olduğunu gördü. Doktor Aidan neden ona böyle şaşkıncı bakıyordu ki?

"Merhaba Doktor."

Aidan sesinin düzgün çıkması için boğazını temizledi. Ama öylesine etkilenmişti ki tüm kelimeleri uçup gitmişti sanki. Kızı ilk kez görüyormuşçasına büyülenmişti. Tanrım... Klinikte o klasik üniformayla bile çok güzelken şimdi ki haliyle dolaşması yasaklanmalıydı. Boya değmemiş doğal saçları dalgalar halinde sırtının ortasına kadar uzanıyordu. İncecik belini ve dolgun göğüslerini saran uçuk mavi bir gömlek giymişti. Altında dar paça toprak rengi bir pantolon üzerinde de haki rengi kısa bir ceket vardı. Yüksek topuklu ayakkabıları zaten uzun olan bacaklarını daha ince ve uzun göstermişti. Zerafetin tanımı gibiydi.. Yüzündeki varla yok arası makyaj ise onu olduğundan daha çekici hale getiriyor, masumiyetin ve doğallığın vermiş olduğu seksiliği insanın gözüne gözüne sokuyordu. Onca aç kurdun arasına nasıl götürecekti bu afeti. Herkesin dikkatini çekecekti ister istemez. Üstelik o herifte orada olacaktı. Derin bir of çekti içinden ve Anna'nın güzel gözlerine baktı.

"Günaydın, gidelim." diyerek karşılık verdi.

Havaalanına vardıktan sonra işlemleri hallederek uçağa bindiler ve kalkış için beklemeye başladılar. Aidan çantasından çıkardığı dosyayı karıştırırken tek amacı kafasını dağıtmaktı. Anna ise parmaklarını birbirine geçirmiş olanca gücüyle sıkıyordu. Uçakmaktan oldum olası korkardı. Bunu ona söylememiştir.

Aidan Anna'nın huzursuzluğunu hissetmiş gibi elindeki dosyadan kafasını kaldırıp ona baktı. Parmaklarını birbirine doluyor hızlı ve kesik kesik nefes alıyor, boynunun kenarlarından görüldüğü kadarıyla hafifçe terliyordu.

"Anna?"

Anna hızla başını çevirdi. Savrulan saçlarından yayılan kokuyla sarhoş olunabilseydi Aidan kesin o an ayakta duramayacak hale gelirdi.

"Evet Doktor!"

"Bir sorun mu var?"

"Ben..."

"Evet?"

"Önemli değil Doktor. Yani artık yapacak bir şey yok."

"Lütfen beni yormadan sonuca ulaşır mısınız?"

Anna dudaklarından kaçan bir oflamayla; "Uçmaktan hoşlandığımı söylenemez." dedi

Aidan inanmaz gözlerle ona bakarken gülmekle umursamamak arasında bir yerlerdeydi. Ama gülmeye daha yakın olacak ki ince bir çizgiyi andıran sıkılı dudakları hafifçe gevşeyerek yukarı kıvrıldı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek demek isterdim ama uzun bir yolculuk olacak. O yüzden al bakalım şu dosyayı, tekrar gözden geçir... Dosyayla ilgili beni zorlayacak sorular bulmanı istiyorum. Eğer bulursan seni ödüllendireceğim. Hem de harika bir çift ayakkabıyla."

Anna şaşkınca bakakaldı karşısında tanımakta zorlandığı adama.

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok Anna, uçuş boyunca kafanı dosyadan kaldırma ve beni zorlayacak sorular bulmaya çalış. Bulduğun her soru için sana bir çift ayakkabı alacağım."

"Buna gerek..."

"Anna! Dosya, hemen..."

"Peki Doktor."

Anna kemerini kontrol edip gözlerini dosyaya çevirdi. Tıbbi olan büyük hayranlığı sayesinde kısa süre içinde kendisini konuya kaptırmış ve dosyaya gömülmüştü. Uçak havalanmaya başlayıncaya kadar kafasını kaldırmadı. Vücudunun duruşundan rahatladığını görebiliyordu Aidan. Uçak burnunu yukarı kaldırarak havalandığında kısa süreliğine

gözlerini kapatarak bu durumun geçmesini bekledi ve uçak sabitlendiğinde ise derince nefes alarak dosyaya geri döndü.

Aidan yan gözle hareketlerini izlediği küçük kadının. İçindeki potansiyel gücü görebiliyordu. Tek istediği ciddiye alınmak ve işe yaramaktı. İşten asla kaçmıyordu. Yaptı mı en iyisini yapıyor, zor olan durumlarda ise yardım istemekten çekinmiyordu ama gururunu da ayaklar altına almadan yapıyordu bunu. Karnaval yeri gibiydi Anna ve bu durum Aidan'ın daha çok ilgisini çekiyordu. Bu küçük kusursuz kadını çözmek en büyük hevesi olmaya başlamıştı. Kusursuzluğu beyninde yer ederken içindeki karanlık taraf sinsice '*Kusursuz kadın yoktur.*' diyerek dengesini bozuyordu. '*Ne olursa olsun pes etmeyeceğim.*' dedi içinden Aidan. Eğer kusurlu çıkarsa her zamanki gibi kendi haklılığının kenarında bir çentik daha koyacaktı. Ama kusursuzluğunu kendince kanıtlarsa ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Otele giderken yol boyunca on yedi saat süren yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Anna aktarmaya kadar dosyayı ezberleyecek hale gelmişti. Ama ikinci uçuşta uykuya yenik düşmüştü. İnişe geçmeden Aidan onu usulca uyandırmış ve omzundaki başını fark ettiğinde yüzü ateş gibi olmuştu. Havalanında buldukları ilk taksiye atladıklarında gözleri kapanmak üzereydi ama şehrin büyüleyici havası onu ele geçirmişti. Yüzlerce yıllık taş binalar, yeşilin binbir tonuyla buluşmuş tarih kokan o mistik havasını dört bir yana dağıtmıştı. Tarihe ilgisi olan Anna için bulunmaz nimetti. One Edinburgh Princes Otel'e vardıklarında büyük caddenin üzerinde köşeye konumlanmış bu taş binanın nasıl bu kadar ihtişamlı görüldüğünü düşündü Anna. Aidan özellikle merkeze yakın bir otel bulmasını istemişti. Anna di-

Özge Erkin

ğer konukların olduğu oteli neden istemediğini bir türlü çözememiş olsa da bunu sorgulamamış ve araştırmaları sonucu bu oteli bulmuştu. Üstelik Otel talep ettiğı gibi Royal Mile'e, kaleye, İskoç Ulusal Galerisi, İskoç Kraliyet Akademisi ve Sir Walter Scott Anıtına yürüyüş mesafesindeydi. İş dışında turistik mekanları gezmek istediğini söylemişti Aidan. 'Sanırım doğru bir tercih yaptım.' diye düşünerek taksiden indi. Valizi almasına müsaade etmeyen ve yol boyunca sessizliğini koruyan Aidan seçimden memnunmuşcasına gülümsemiş ve binanın dışına şöyle bir göz atmıştı.

Otele girip doğruca resepsiyona yöneldiklerinde, görevli adam başı önünde elindeki dosyayla uğraşıyordu. Kırklı yaşlarında görünüyordu. Elindeki dosyayı bir kenara bırakarak başını kaldırdığında ilk olarak Anna'yı gördü. Kadının güzelliğıyle kalbi tekleyen adam bir türlü sesine hâkim olamıyordu. Aidan her geçen saniye kaşlarını çatarken adamın Anna'ya kilitlenen bakışlarını inceliyor ve kendinden beklenmeyecek bir sabırla sessiz kalmaya çalışıyordu. Anna ise bir anlığına Aidan'a bakmış ve içini saran nedensiz panik dalgasını bastırmaya çalışmıştı.

"Aidan McCall ve Anna Angel adına iki kişilik rezervasyonumuz vardı." diyerek gergin sessizliğı bozdu. Ama adamın bir türlü dağılmayan dikkati Anna'yı zor durumda bırakıyordu. Aidan sabrının son kırıntılarını da harcadıktan sonra Anna'yı hafifçe iterek adamın görüş açısına girdi ve mermer kadar soğuk gözlerini karşısındakini parçalara ayıracak kadar keskindi.

"Tıbbi yardıma gereksiniminiz mi var?"

"Anlayamadım efendim?"

"Diyorum ki, tıbbi bir yardıma mı ihtiyacınız var? Hayır, yoksa bile birazdan olacak." derken sesi buz kalıbı misali ortaya düşüverdi. Adam hızla kendini toparlarken ağzının için-

çe üzgün olduğunu geveleyerek gereksiz bir gülümsemeyle Aidan ile ilgilenmeye başladı.

"Buyrun Bay McCall. İki ayrı rezervasyonunuz mevcut. Sizin adınıza ayrılan suit, en üst katta 4001 numara. Bayan Angel'in odası da üçüncü katta 3006 numaralı oda. Kartlarınızı buyurun lütfen."

Aidan gergin yüzü daha da gerilirken bu sefer donduru-
cu bakışlarını Anna'ya çevirdi.

"Kendin için standart bir oda mı tuttun?"

Anna şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak evet anlamın-
da başını salladı.

"Bayan Angel'in odasını iptal edin. Onun için de bir suit hazırlamanızı istiyorum."

"Bay McCall, standart odalarımızda en az suitler kadar konforludur."

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum. Diğer suit, hemen!"

"Diğer suitteki misafirimiz bir saat sonra çıkış yapacak.. Akşam üstüne kadar odayı size teslim etmem mümkün de-
ğil."

"İmkanlarınızı zorlayın."

"Elbette Bay McCall."

"Bayan Angel'in bavulunu da benim odama çıkarın şim-
dilik."

"Hemen efendim."

Aidan Anna'yı hafifçe dirseğinden tutarak restoran kısmına doğru yönlendirirken burnundan soluyordu adeta. Şehir manzarasının neredeyse tamamına hakim olan cam ke-
narındaki masaya otururken sessizliği Anna'yı korkutmaya başladı.

Özge Erkin

"Tamam, uzun süredir beni tanımıyor olabilirsin ama tanıdığın süre boyunca cimri bir adam olduğumu sana düşün. dürecektir ne yaptım? Bilmek istiyorum."

"Doktor, ben bunu düşünmedim inanın."

"Eğer ben en iyisine sahipsem yanımdaki de en iyisine sahip olmalı. Daima... Bunu aklına soksan iyi olur. Bu ilk yolculuğumuz olduğu için yaptığın hatayı görmezden geliyorum ama bir daha kendine ikinci sınıf muamelesi yaparsan..." Cümlesini tamamlamadan Anna'nın kaçırdığı bakışlarını yakalamak için durakladı ve odağını bulur bulmaz devam etti.

"Bir daha olursa sonuçlarından hoşlanacağını sanmıyorum."

Anna bakışlarıyla gözlerini delip geçen adamın söylediklerinden bunun sadece basit bir oda mevsusu olmadığını anlamıştı. Uysalca "Tamam." derken üzerine gitmemesi gerektiğini düşünerek aklındakileri içinde tuttu. Bir şeyler vardı anlamlandıramadığı. O her ne ise bu güçlü adamın zırhının arkasında bir yerlerde gizliydi. Ve lanet olsun ki Anna o gizli olanın peşine düşmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

13. BÖLÜM

Anna turkuaz rengin ağırlıklı olduğu suitin büyüleyici olduğunu düşündü içeri girer girmez. Otel zaten son derece lüks ve ihtişamlıydı. Normal odaları bile kesin çok güzeldi ama bu suit tek kelimeyle şaheserdi. Ahşabın ve turkuazın bir arada kullanıldığı oda hem modern hem de klasik bir havaya sahipti. Yatak üç kişinin bile yatabileceği büyüklükteydi. Yaklaşarak elini yatağa bastırdı. Yumuşacıktı. Yatağın hemen karşısında giyinme odası olarak tasarlanmış küçük denilebilecek bir oda vardı. Açık raflardan oluşuyordu. Keyifle bavulunu açtı giysilerini dolaba yerleştirmeye başladı. Çok fazla şey almayacaktı yanına normalde ama Maria o kadar başının etini yemişti ki sırf çenesinden kurtulmak için tamam demişti. Yine Maria'nın zoruyla yanına aldığı koca makyaj çantasını geliş güzel aynalı tuvalet masasının üzerine koydu. İçinden diş fırçasını ve macunu alıp banyoya yöneldi. *"Tanrım, banyo neredeyse bizim ev kadar..."* Kendi kendine konuştuğunu farkettiğinde kıkırdamaya başladı. *"Ahh Maria burda olmalı ve bunu görmeliydin."* diye devam etti konuşmaya. Kendi kendine konuşmak yerine onunla konuşmaya karar verdi. Çantasına yönelerek telefonunu aldı ve saatine baktı. Saat farkını şöyle bir hesaplamaya çalıştı ama Jetlag dedikleri durum kafa karıştırıcıydı.

"Maria?"

"Selam bebek. Yolculuk nasıldı?"

Özge Erkin

"Fena değildi. Sen nasılsın? Klinikte her şey yolunda mı?"

"Dorothy dün sadece birkaç saat yanımda kalabildi. Kocasıyla ilgili bir sorun varmış sanırım. Ama ben idare ettim. Muayene olmadığı için sıkıntı yok. İki hasta randevu için geldi. Onlara da senin dediğin gibi iki hafta sonrasına gün verdim. Sadece ön görüşme olacağını da belirttim. Çünkü birisi kafam kadar olan memelerini artık neyin kafası olduğunu kavrayamadığım büyüklükte istediğini diğeryse lipo ile belini inceltmek istediğini söyledi."

"Sana güveniyorum. Bir şey olursa mutlaka ara. Uyandıracak dahi olsan önemli değil."

"Ararım. Edinburgh nasıl? Beğendin mi?"

"Harika bir yer, buram buram tarih kokuyor. Etraf yeşillikler içinde. Daha gezme fırsatım olmadı ama..."

"Büyük hayal kırıklığısın Anna, bana ne tarihinden... Erkekleri anlat; dünya üzerindeki en etkileyici erkekler İskoçlar mış öyle okudum bir yerde."

"Ne işim olur benim İskoç erkekleriyle ya."

"Haklısın... Yanında Amerikan rüyası varken kim etekli bir İskoç ister ki?" Maria'nın attığı kahkaha kulağında çınladı Anna'nın.

"Maria! Senin patronun sayılırım beni kızdırmasan iyi olur."

"Peki Sevgili Patronum. Büyük Patrona saygılar." Güle-güle telefonu kapattığında Anna da ona eşlik ediyordu. Seviyordu bu kızı bir anda yaşam enerjisi yükselmişti.

Zevkle, acele etmeden eşyalarının geri kalanını yerleştirdi. İşi bittiğinde ise düşün fena olmayacağına karar verdi. Hem akşam yemeğinden önce biraz şekerleme yapardı.

Kıyafetlerini çıkarıp tam duşa girecekken çalan kapıyla bir an panikledi. Koşarak banyodan aldığı bornozu üzerine geçirdi ve kapıyı hafifçe aralayarak açtı.

Çelik gibi bakışlarla karşılaşınca afalladı. Bornozu bir anızcundan hafifçe aşağıya düşmüştü ve bu manzara Aidan'ın geliş sebebini unutturmaya yetmişti... Sahi neden gelmişti Anna'nın kapısına? Ne söyleyecekse bunu telefonla da yapabilirdi. İçinde dönüp duran ve bir türlü dizginleyemediği bir anafor⁵ onu sürekli Anna'ya doğru itiyordu.

"Bir şey mi vardı Doktor?" diye sordu Anna garip sessizliği bozmak için.

"Ben... Şey için geldim. Eğer yerleştirdiysen yemeği dışarıda yiyelim diyecektim." Tamamen anı kurtarmak için uydurduğu bir bahaneydi ve o kadar belli etmişti ki yüzünü buruşturdu istemeden. Ama bu saçma bahane Anna'yı gülümsetmişti.

"Nasıl isterseniz Doktor. Ama yaklaşık iki saat önce bir şeyler atıştırdık zaten. Akşama daha çok var. Biraz dinlenin isterseniz. Vakit geldiğinde istediğiniz zaman çıkarız."

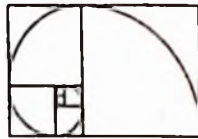
Aidan hafifçe çatılan kaşlarıyla gri gözlerini, genç kadının gözlerine dikti. Sanki ruhunu saran tüm örtüleri çekip alıyor da çınlıçplak kalıyordu Anna.

"Haklısın. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Aidan bir hışımla arkasını döndü ve tam karşıdaki kendi suitine girdi. Anna kapıyı kapatıp sırtını pürüzsüz ahşaba dayadı. Bu adamda dizlerinin titremesine sebep olan bir şeyler vardı. Adını koyamasa da bundan hınzırca bir zevk alıyordu ve bu alışkın olmadığı adı belli olmayan her ne ise, haz verdiği kadar korkutuyordu da.

Aklındaki düşünceleri kovalayarak kendisini duşa attı. Ilık bir duşun ardından güzel bir uyku çekecek ve tazelenecekti.

⁵ Anafor: Girdap. Denizde akıntının yanında veya altında, onun ters istikametinde olarak akan su.

Aidan hırsıyla girdi odanın kapısını sert olmamasına özen göstererek kapattı. Ama içinde etrafı darmaduman etme isteği taşıyordu. Neden gitmişti kızın odasına ve o bahane de neydi öyle?

Mini bara yönelip kendisine bir viski koydu. Saat erkendi ama sakinleşmesini sağlayacak tek şey buydu. Çantasındaki dosyaları karıştırıp içinden birini seçti ve tek bir kelimesini bile anlamadan boş gözlerle okuyormuş gibi yaparak kendi kendini kandırdı.

Ne kadar sürenin geçtiğinin farkında değildi. Kapının tıklatılmasıyla başını gömdüğü dosyadan kaldırdı. Elindeki kadehi bırakmadan kapıya yönelip açtığı anda içindeki arsız taraf Anna olmasını diliyordu. Ama karşısında gördüğü onu hayal kırıklığıyla birlikte şaşkınlığın kucağına attı.

“Merhaba Aidan.”

“Sonja, ne işin var burada?”

“Hadi ama Aidan, beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm.”

Kadın kızıla çalan sarı saçlarını savurarak odaya girdiğinde Aidan şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamadı.

Büyük camın önündeki kadife koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attı ve davetkar bir pozla Aidan’a bakmaya devam etti.

“Neden bu kadar gerginsin anlamıyorum. Son görüşmemiz yarım kalmıştı.”

“Burada ne işin var?” Aidan her bir kelimeyi öylesine tane tane söylemişti ki karşısında kim olsa küfür gibi algılayabilirdi.

Sonja içini saran öfkeyi bastırmaya çalıştı. Hastalıklı bir şekilde Aidan’ı takıntı haline getirmiş ve ona olan saplantısını vurdumduymazlığa ve cüretkârlığa vurarak kamufle etmeye çalışmıştı. Ama son görüşmeleri paniklemesine neden

olmuştu. Aidan ilişkilerini sonlandırmak istediğinde bile bu kadar sert ve soğuk davranmamış, arada görüşebileceklerine dair açık kapı bile bırakmıştı ama onu hiddetle reddettiği gün bu bir savaşa dönüşmüştü. Hırsı, terkedilişinden beri tehlikeli bir boyuta ulaşmış olmasına rağmen son bir umut şansını denemeye karar vermişti. Eğer bu seferde eli boş dönecek olursa ipin üzerindeki cambaz gibi dengesi bozulacak ve uçuruma yuvarlanacaktı. Ama Aidan'ı da beraberinde çekmeye kararlıydı.

Oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu, vücudunu çepeçevre saran mini elbisesinin cazibesini arttırdığının bilincindeydi. Salınarak Aidan'a yaklaştığında adamın bakışlarının hâlâ değişmemiş olduğunu hatta kaşlarının daha da çatıldığını gördü. Uzun biçimli parmaklarını Aidan'ın beline koydu ve yavaşça kalçasının altına kadar gezdirdi. Diğer elini de gömleğinin açık olan yakasından görünen teninde gezdirdi. Elinin altındaki sert göğüs kasları kasılıyordu. Etkileniyor diye düşündü keyifle. Kalçasında oyalanan elin kasıklarına doğru gidecekken bileği sertçe kavrandı. Acıyla yüzünü buruştururken adamın alev saçan gözleriyle kesişti bakışları.

Aidan patlamaya hazır volkan gibiydi. Sıktağı elini elinin içine alıp erkekliğinin hemen üzerine getirdi.

"Gördün mü? Seni özlememişim. Büyük ihtimalle de hayatım boyunca özlemeyeceğim." dedi soğuk bir ifadeyle.

Sonja şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle bakmaya devam etti. Elinin altında hiçbir kıpırtı yoktu. Aidan gibi cinsel olarak üstün ve yorulmak nedir bilmez bir adamın bu hali tüm gerçeği tokat gibi vurdu suratına.

"Şimdi, eğer cevabını aldıysan bir an önce gitmeni tavsiye ederim. Bu ucuzluk senin için bile fazla. Sokaktaki fahişeden bir farkın olsun."

Sonja hayatı boyunca hiç bu derece aşağılanmamıştı. Ve bu yıkıcı öfkeyi damarına enjekte etmişti bir seferde. Şimdi

Özge Erkin

tüm vücudunu sarıyor ve gözlerini yaşartıyordu. Reddedilmek bile onu ipten düşürecekken aşağılanmak tüm dengesinin bozulmasına sebep oldu. Elini Aidan'dan kurtarıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce son bir kez ona dönüp baktı

"Bu yaptığını asla unutmayacağım."

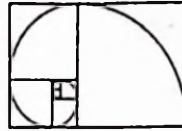
"Sen bilirsin ama ben varlığını sen şu kapıdan çıkar çıkmaz unutacağım"

Sonja kapıyı açıp büyük bir hızla odayı terkederken küçük çantasına attı elini ve telefonunu alıp hızla rehberini taradı. İstedikini bulduğu anda kulağına götürdü telefonu ve ikinci çalışmada duymak istediği sese ulaştı;

"Neredesin?"

Koridor boyunca sürdürdüğü konuşmayı "Evet teklifini kabul ediyorum." diyerek sonlandırdı.

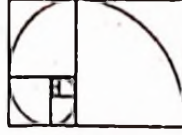
Büyük çerçeveli gözlüğünü taktı ve yaşlı gözlerini ardına sakladı. *'Bu senin için akıttığım ilk ve son göz yaşı Aidan. Bundan sonra olacıklardan ben sorumlu değilim.'* dedi kendi kendine ve otelden uzaklaştı.

Aidan daha önce hiçbir kadına böyle davranmamıştı. Ama Sonja haddini bilmeme konusunda büyük bir inat sergilemiş ve onu buna resmen mecbur etmişti. Sinirle çıkarıp attı üzerindeki gömleği. Pantolonun kemerini çözdü, yatağa uzandı.

Gözlerini kapatıp derin derin nefes alarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra uykuya daldı daha doğrusu kaçtı. Çünkü Sonja'ya bu kadar kaba davranmasının altında yatan en büyük sebep Anna'ydı. Her ne kadar bunu kendisini itiraf etmese de bilinçaltı acımasızca bu gerçeği yüzüne vurdu.

Çok sık rüya gören biri değildi Aidan. Genellikle de rüya değil geçmişe dair kâbuslarla boğuşurdu uykusunda ama son birkaç gündür ne zaman uykuya dalsa Anna'yı görüyordu. Ve hepsinde de kasık ağrısıyla uyanıyordu. Ama bu seferki öyle değildi.

Yemyeşil bir çayırın ortasındaydılar. Yumuşak bir örtünün üzerine uzanmışlardı. Aidan başını Anna'nın göğsüne yaslamıştı. Anna da bir koluyla ona sarılmış boşa kalan eliyle saçlarıyla oynuyordu.

"Ne zaman gökyüzüne baksam aklıma sen geliyorsun." dedi Anna.

Aidan gülümsedi;

"Neden?"

"Çünkü sevgilim sen de gökyüzü gibisin. Bazen masmavisin; sıcacık, güneşe kucak açmış.... Bazense kapkarasın; koca koca hortumları yeryüzüne salmış."

"Çok iyi olduğum söylenemez o zaman."

"Neden iyi olmayacakmışsın? Ben gökyüzünü sevdiğim sürece hangi renge büründüğünün önemi yok ki. Masmavi olsa da severim kapkara olsa da. İlla güneş ile birlikte KUSURSUZ olmasına gerek yok. Ben kusursuz olmasa da severim..."

"KUSURSUZ olan sevilir... KUSURLU o... Sevme onu sevmeeeeeee..."

Annesinin laneti rüyasını kuşatıp güzel olanı kabusa çevirdi. Aidan nefes nefese fırladı yataktan, aynı anda çalan kapıya birkaç adımla ulaştı ve bilinçsizce açiverdi bir kerede. Karşısında mavi yeşil gözleriyle ona gülümseyerek bakan kadın rüyasından fırlamış gibi duruyordu adeta.

Hiçbir şey düşünemiyor oluşunun yarattığı etkiyle bir anda kolundan tutup içeri çekti ve kolları arasına aldı kükçük kadını. Yüzünü mis gibi çiçek kokan saçlarının arasına gömdü. Sanki bir daha bırakmayacakmış gibi açlıkla sarıldı. İhtiyaç duyuyordu ona. Ona bakmak bile ruhunun ihtiyaç duyduğu şifayı ona sunuyordu. Onun dokunuşu bile huzurla dolmasını sağlıyordu. Otuz küsürlük yaşamı boyunca bir kere bile hissetmediği bir duygu karnavalıydı bu.

Anna ise ne olduğunu anlamamıştı. Aidanı aramış ama telefona cevap vermeyince kapısına gelmişti. Yemek için hazır olduğunu söyleyecekti sadece. Ne olmuştu da şu an Aidan'ın kolları arasındaydı ve neden onu itmiyordu?

İri eli beline kayıp onu biraz daha kendisine bastırduğunda, Anna nereye koyacağını bilemediği kollarını hafifçe boynuna doladı. Karşıdan bakan birbirlerini uzun zamandır görmeyen genç aşıkların kavuştuğunu düşünürdü. Aidan bunun farkında olmasa da Anna her şeyin farkındaydı ve garip bir şekilde bundan zevk alıyor ama bir yandan da utanıyordu. Nasıl bakacaktı suratına? Ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordu bir türlü. Deli gibi atan kalbi dışında hissettiği tek şey onu saran sımsıcak bedendi. Hafifçe kıpırdandığında sanki üzerlerine serpilmiş büyümlü bir toz vardı da etkisi kayboldu. Aidan kollarını gevşeterek geriye çekildiğinde gözgöze geldikleri o an geri dönüşü olmayacak bir yola girdiklerinin ikisi de farkında değildi.

14. BÖLÜM

Aidan kolları arasında tuttuğu sıcak bedenden ayrılmak istemiyordu. Fakat artan kalp atışlarının önüne geçen mantığı farkındalığıda hızla beraberinde getirdi. İstemeden ama mecburiyetten uzaklaştığı kadına bakamadı önce. Bocaladı. Kalın halatlarla sarılmıştı sanki her tarafı. Kısacık bir an göz göze geldiğinde o rengini hâlâ adlandıramadığı gözlerdeki hayalkınlığını gördü.

Anna güçlü bedenden ayrıldığı anda kendisini eksik hissetti. Nedenini bilmesede olması gereken en doğru yer Aidan'ın kolları gibi gelmişti. Göz göze geldiklerinde soru sorarcasına baktı gözlerinin içine. Neden sarıldı, sorusundan çok pişman mı sorusunun cevabını arıyordu soğuk gözlerde.

Aidan kendisine bakan gözlerin taşıdığı soru işretlerinin ağırlığından bunaldı. Hemen kendisine çeki düzen verdi ve iç bunlatıcı sessizliği bozdu.

"Yemek için hazırsın sanırım." Bu basit soru karşısında kaşları çatıldı Anna'nın.

"Sanırım hazırım!"

Aidan, Anna'nın sesindeki alaycı tınıyı bir kerede yakalayıp tekrar göz attı karşıdaki mükemmel yaratığa.

"Bana on dakika ver, hazırlanıp geleceğim. Lobide bekleyebilirsin."

Anna kapı dışarı edilmiş gibi hissetti kendisini. Hiddetini bastırmaya çalışarak sesini dizginledi.

Özge Erkin

"Acele etmeyin Doktor!" diyerek gerisin geriye dönüp, kapıdan çıktı.

Aidan farkında olmadan bir adım attı Anna'ya doğru sanki kolundan tutup gitmesine engel olmak istermiş gibi. Fakat bu ufacık adımın devamı gelmedi. Çünkü atacağı bu basitmiş gibi görünen adımların geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurmasından korkuyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranması umursamazlığından değil ilk kez hissettiği korkulardandı.

Hızla hazırlanıp aşağıya indiğinde Anna'nın herkesin dikkatini çekmiş olduğunu fark etti. Yine! Resepsiyondaki şu adam, bavul taşıyormuş gibi görünmeye çalışan ama Anna'ya bakmaktan bir türlü beceremeyen belboy, gazetesini ters tuttuğunun bile farkında olmayan lanet herif... Hepsi Anna'ya olağandışı bir varlık yeryüzüne inmiş gibi bakıyordu. Ama Anna bunların hiçbirinin farkında görünmüyordu. Aidan bakışlarını üzerinde dolaştırdı. Gece mavisi bir elbise giymişti, diz altında bitiyordu. Ayağında da birlikte aldıkları ve resmen küçük bir kız gibi hayranlıkla seçtiği ten rengi stiletolar vardı. Daracık elbisesi vücudunu çepeçevre sarmıştı. Ne bir yırtmaç vardı ne de herhangi bir dekolte. Kolları uzun kapalı olan elbise Anna'nın sakladığı hazineyi daha da merak ettiriyordu. Yakıcı bir kıskançlık hissetti Aidan. Şaşkınca bu yeni duygunun onunla alay edercesine başını döndürmesine engel olmaya çalıştı. *Kahretsın... Bu kadın kendisinin farkında değil miydi?*

Aidan'ın kafasında dönüp duran tüm bu düşünceler alta yatan gerçeği kamufle ediyordu. Kabusa dönüşen rüyasını düşünmemek ve hemen sonrasında kolları arasına aldığı tenin sıcaklığına duyduğu arzuyu dindirmek istiyordu. Başarabiliyor muydu? Hayır.

Anna lobide dikiliyor ve sinirini bastırmaya çalışıyordu o sırada. Neden sinirlendiğini, buna hakkı olup olmadığını sorgulamıyordu. Çevresindekilerin bakışlarını üzerinde hisse-

derken kafasını toparlaması kolay olmasa da senelerce kendine uyguladığı yöntemle sinirini bastırabilmeyi başardı. Birine çok sinirlendiğinde -*tabii değer verdiği biriye bu*- onun öldüğünü düşünerek ona olan kızgınlığını yok ederdi. Şimdi de aynısını yapmıştı. Ama tek bir fark vardı; Aidan'ın öldüğünü düşünmek bile Anna'yı dehşete düşürmüştü.

"Hazırsan çıkabiliriz."

Anna duyduğu sese doğru döndü hızla. Gözünün önüne getirdiği görüntü Aidan'ın kollarına koşma isteği uyandırıyor. *Sakin ol Anna... Sakin ol!*

Hafifçe gülümseyerek ceketini giydi ve kapıya yöneldi. Bu arada Aidan'a hızlıca bir göz attı. Bilerek mi yapmıştı emin değildi ama elbisesiyle aynı renkte giydiği gömlek ikisini bir çift gibi göstermişti. Gülümsemesi genişledi, açık saçlarının yüzüne düşmesini sağlayan hafif bir hareketle yüzünü gizledi.

Kapıda hazır bekleyen taksiye bindiklerinde yol boyunca tek kelime etmeden etrafı seyrettiler. Bazen konuşacak hiçbir şeyiniz olmazdı ya, tam olarak aralarındaki durum buydu. Birbirlerine çekiliyorlar, bu çekimden korkarak itiyor, kendilerini frenlemeye çalışıyor ve açık vermemek için de susmayı tercih ediyorlardı.

Yol ne zaman bitti ne zaman restauranttan içeri girip, masalarına oturdular farkında bile değildi Aidan. Soğukkanlılığını korumak için o kadar çok çaba harcıyordu ki...

"Ne içersin?" diye sorarak sessizliği bozdu.

Anna gözlerini kaçırarak; "Su." dedi sadece.

Aidan başında dikilen garsonun varlığında rahatsız olmuşcasına uzatmadan "Boin Merlot 2012, Hanımefendiye de su." dedi

"Ben az pişmiş biftek istiyorum ." diye araya girdi Anna. Konuyu ustaca değiştirdiğini düşünerek. Ama Aidan için bu

geçerli değildi. Hafifçe kalkan kaşıyla Anna'ya baktı. Elindeki mönüyü garsona uzatarak

"Bana da Hanımefendinin istediğinden." dedi.

Kısa bir süre sonra şef garson Aidan'a seçtiği şarabı tattırmak için geldiğinde Anna kaçıp gitme isteği ile boğuşuyordu.

Önündeki kadehe dökülen kırmızı şarabın rengine baktı önce Aidan. Şarap sanat demekti onun için. İyi bir şarabı bir iki aşamada şıp diye anlardı. Kadehi iki parmağının arasına aldı ve hafifçe çalkalayarak burnuna götürdü. Keskin kokusunu içine çekti. Dilinin ucunu soğuk bardağa değdirdi gözleri kapalı. Büyük bir yudum aldı, şöyle bir ağzının içinde doluşturduktan sonra gözlerini açarak karşısındaki enfes kadını baktı. Sanki onu tadıyormuşcasına büyük bir haz aldı. Anna her bir hareketini dikkatle ve adeta tutuşarak izlediği adamın ne kadar dayanılmaz bir çekiciliği olduğunu ilk kez içinden çılgılık çılgılığa kabul etti.

"Mükemmel." dediğinde Aidan aslında şaraptan bahsetmiyordu. Ama bunu bilen bir tek oydu.

Garson şarabı servis edip uzaklaştı. Aidan gözlerini bir an olsun genç kadından ayırmamıştı.

"Neden içki içmiyorsun?" Her zamanki gibi dosdoğru sormuştu sorusunu. Anna ayrıntıya girmek istemiyordu;

"İçki içmiyorum değilim; sadece evimdeyken bazı akşamlar bir iki kadeh içiyorum."

"Sebep ben değilim yani."

"Elbette sizinle bir alakası yok. Prensip diyelim."

"İlginç, senin gibi genç birinin daha havayı olması gerekir. Oysa sen çok kontrollüsün."

"Sizin kadar değil." Anna her bir kelimeyi bastıra bastıra söylemiş ve söylerken de Aidan'ın gözlerinin içine bakmıştı.

"Kontrol rahat hissetmemi sağlıyor." Aidan neden açıklama yaptığını bilmesede de konuşma ihtiyacı hissediyordu.

Sanki ufacak bir çatlak oluŖsa, içinde ne var ne yoksa döküvercekti masanın üzerine. Herşeyini; dünün, yarasını, acısını... Neyi var neyi yoksa...

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. İkisi de kaçak güreşiyordu ama Aidan bu oyunu sonlandırmaya niyetliydi.

"Okulu neden bıraktın?"

Anna şaşkınca ve birazda korkuyla elindeki çatalı sertçe tabağına bıraktı. *'Bu gece soru cevap oynayacağız anlaşıldı.'* diye geçirdi içinden.

"Çünkü mecburdum."

"Neden?"

Aidan'ın ısrarcı tavrı Anna'yı daha da sinirlendirdi.

"Çünkü Profesörlerimden biriyle sorun yaşadım."

"Gönül ilişkisi mi?" diye sordu Aidan. O kadar büyük bir dengesizlik vardı ki içinde... Bir tarafı bu mükemmelliğin resmi olan kadına sığınmak istiyor bir tarafı ise açığını arayaarak -gördün mü işte kusursuz kadın yok- dedirtmeye çalışıyordu. Anna sinirle biraz da panikle düşünmeden atıldı

"Hayır gönül ilişkisi değildi. Tacize uğruyordum ve daha fazla dayanamadım."

Aidan'ın nefesi içine hapsoldü bir anda. Zihninde kurguladığı ne var ne yoksa büyük bir depremle yerle bir oldu. Şimdi tek bir şey vardı içinde ki yıkık dökük topraklara gölgesi vuran. Öfke...

"Tacizin boyutu neydi?"

"Neden soruyorsun Aidan? Bilmek istediğin ne? Çok merak ediyorsan söyleyeyim, Beni taciz etti. Onunla olmam için zorlamaya çalıştı. Şiddet uyguladı. Elinden kurtuldum ama reddilmeyi hazmedemedi ve okul yönetimine asistanı olmak için yatağıma girmeye çalıştığını söyledi. Yönetimin okulu bırakmam konusunda uyguladığı baskıya daha fazla direnemedim. Tüm hayatım mahvoldu..."

Anna gözlerinin dolmaya başladığını hissediyor ve göz yaşlarının akmaması için büyük bir çaba harcıyordu. Tek bir ateşle aralarındaki patron-çalışan resmiyetini sonlandırmıştı. Aidan ise patlamak üzere bir volkan gibiydi o anda. Garsona bakarak masayı işaret etti. Garson gelir gelmez eline banknotları tutuşturdu.

"Gidiyoruz." diyerek Anna'nın elinden tutarak hızla mekandan dışarı çıktı. Avucunun içinde buz gibi olmuş küçük eli bırakmadan hızlı adımlarla geniş ve boş kaldırımda yürüyor ve Anna'yı adeta arkasından sürüklüyordu. İçinde alev almış yanan bir şeyler vardı ve o ateş büyüdükçe gerçekler daha bir yakıyordu benliğini. Zihninde dönüp duran resimler, cümleler tek bir sonuca ulaşıyordu.

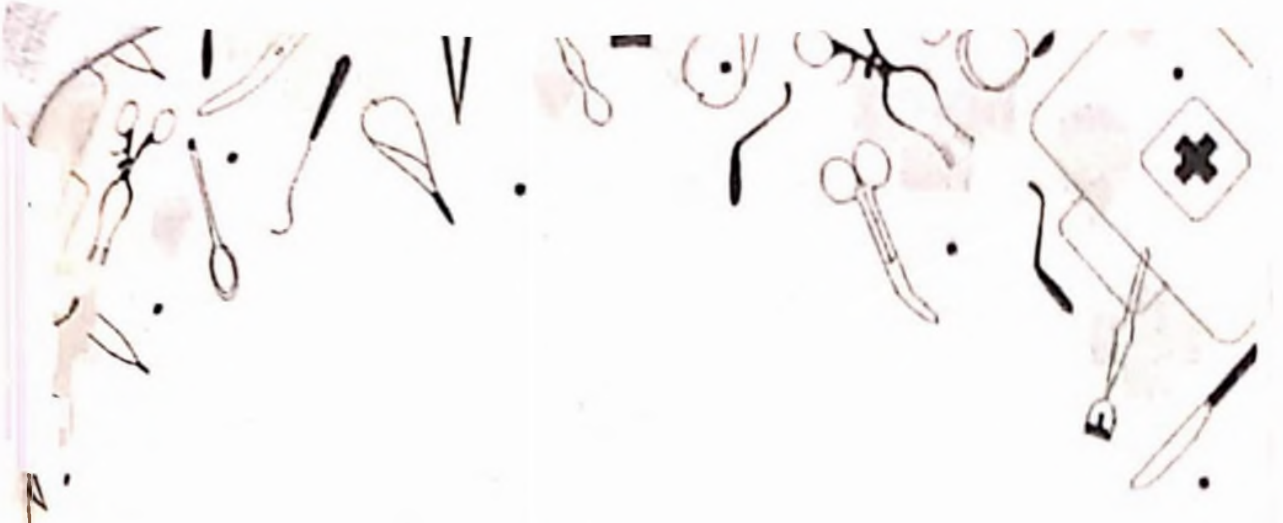
Aidan, Anna'ya aşık oluyordu ve kimse onun olana dokunamazdı

Bu hırsı, bu çekim, bu erkeksi sahiplenme... Başka bir anlamı yoktu. Denklem belliydi. Tüm eksik parçalar bir bir yerine oturuyordu. Gerçekliğin rengi daha da parlıyordu şimdi.

Bir anda durdu ve arkasını dönüp koşuşturmandan nefes nefese kalmış küçük kadının yüzünü avuçları arasına aldı ve dudaklarına kapandı. Anna ise yaşadığı şokun etkisiyle ellerini Aidan'ın bileklerine götürmüş sıkı sıkı tutuyordu. Tutunuyordu aslında. Aidan'ı ne itiyor ne kendisine çekiyordu. Bu yaşadığı heyecandan dizlerinin bağının çözülmesi an meselesiydi ve bu yüzden tutunuyordu Anna. Mantığı bedenini çoktan terketmişti aynı anda.

Aidan dudaklarının altında kıpırdanan sıcaklığın yarattığı muhteşem hisle dolup taşıtı. Şehvet yoktu... Arzu belki... Tam tanımını yapmak gerekiyorsa bu öpücük bir yalvarıştı... Aidan dudaklarıyla hakimiyetini de gösteriyordu aynı zamanda.

Anna onun olacaktı; Bedeli ne olursa olsun... Kusurlu ya da kusursuz...

15. BÖLÜM

Aidan bileklerindeki küçük ellerin baskısını hissediyor ama bir türlü kendisini durduramıyordu. Yapamıyordu işte. Bu tat, bu sıcaklık... Ayrıldığı anda bir şeyler eksilecekti sanki.

Anna şaşkınlığın kol gezdiği ruhuna söz geçirmeye çalıştı. Verdiği mücadele sonrasında kurtuldu onu esir alan dudaklardan. Geriye çekilip göz göze geldiklerinde beklenmeyen oldu. Gerinerek var gücüyle vurdu genç adama. Gözleri alev alevdi. Aidan ilk kez o anda farkettti gözlerinin rengini; turkuaz gibiydi. Mavi de değildi yeşil de. İki muhteşem renk sevişiyordu göz bebeğinin etrafında. Tokadın etkisiyle şaşırmış, kızmış, etkilenmiş ve hayran olmuştu Aidan aynı zamanda.

"Size bunu yaptıran az önce anlattıklarımınsa eğer çok yanlış anlamışsınız. Ben öyle biri değilim. Hiç olmadım. Hiçbir zamanda olmayacağım. Şu anı yaşanmamış kabul ediyorum. Farklı olduğunuzu düşünmüştüm. Eğer..." Devamını getirmedi Anna, ağzından çıkan her bir kelimeyi kurşun gibi gururundan fırlıyordu. Evet Aidan'a karşı adını hâlâ net olarak koyamadığı hisleri vardı. Ama biraz önce tacizden hakkında konuştuğundan sonra bu... olmazdı. Aidan bunu anlamak zorundaydı. Anna saçma bir savaşın ödülü değildi herhangi bir erkek için. Bu öpücükten sonra ne olmasını bekliyordu ki? Otel odasına gidip delileler gibi sevişeceklerini falan mı dü-

Özge Erkin

şünüyordu. Bugüne kadar bir an bile ilgisini, beğenisini göstermemiş bir adam öyle birden bire aşık olamazdı. Anna tüm bunları düşünürken Aidan garip bir haz duymuştu suratında patlayan tokattan. Annesinden sonra ona vuran tek kadındı Anna. Ama iki tokat arasında büyük bir fark vardı; biri aşağılık hislerle atılmıştı sevgisizce, diğer ise gururla atılmıştı, cesurca. Evet kesinlikle aşık oluyordu bu kadına. Kusursuzluğa o kadar yakındı ki. Onu bulmuşken kaybedemezdi.

“Özür dilerim. Sana bu şekilde hissettirmek istemezdim. O konuşma...”

“Lütfen, konuyu kapatalım Doktor. Otele dönebilir miyiz artık? Yarın konferanslar başlıyor. Sabah erken kalkıp çalışmalıyız. Yorgunum ve dinlenmek istiyorum.”

Aidan başını hafifçe sağa eğerek sonunda rengini adlandırabildiği gözlere baktı. İçinden delicesine kahkaha atmak ve bu cesur kadını kolları arasına hapsetmek istiyordu. Ağır adımlarla yürümeye başladıklarında ikisi de sessizdi. Ve sessizlik Aidan için sinsi bir düşmanı uyandırmıştı. Gerçekleri, ihtimalleri fısıldayan bir düşman.

Taksiye binmeyi teklif edebilirdi ama yapmadı. Bir yanı biraz daha yanında kalsın istiyordu. Gittiği anda, hayatında ilk kez harika hissettiren bu muazzam duygu terkedecekti sanki vücudunu. Tekrar buz gibi kalacaktı. Oysa yanındaki nin varlığı bile ısıtıyordu buzdan kalbini. Diğer bir yanı ise kapıldığı büyüden kurtulması için zaman kazanıyor, pusu da bekliyordu.

“*Sen gerçekten o musun?*” diye geçirdi aklından, göz ucuyla yanında sakince yürüyen genç kadına bakarak.

Pusudaki düşman hareketlenmişti sonunda. Her bir adımda sanki bir parçasını geride bırakıyordu. İçindeki o hain karanlık sinsice fısıldıyordu kulağına.

“*Zor kadın her zaman daha çekicidir. En eski taktik.*” Aidan sanki sesin susmasını sağlayabilecekmiş gibi kafasını salladı

sağa sola. Kaşlarını kaldırdı, parmaklarıyla alnını sıvazladı. İçindeki diğer tarafı yardıma çağırıyordu sanki.

"Kaçanın kovalandığı düzeni sana unutturan sadece güzelliği. Onun kusursuz olmadığını biliyorsun." Tüm silahlarını tek tek üzerinde deniyordu içindeki düşman.

"Daha önce bu kadar gururlu bir kadınla karşılaşmadığım için bu haldesin." diyen diğer taraf yardıma koştu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Kusursuz olan sadece aşktır. Kusurlu olan iki kalp birbiri için çarplığı anda, aşk kusursuz örtüsünü serer üzerlerine Anna kusursuz olmayabilir ama aşk ikinizi de kusursuz yapacak." Ve kazanan belli olmuştu...

Otele vardıklarında hâlâ tek kelime etmemişlerdi. Kocaman asansörde ayrı köşelerde durmuşlardı. Kata vardıklarında Aidan daha fazla dayanamayıp hızla odasına ilerleyen Anna'yı dirseğinden tuttu hafifçe ve kendisine çevirdi.

"Öylesine değildi... Amacım o değildi..."

Anna başından beri dolmaması için mücadele ettiği yaşların gözlerine hücum ettiğini hissetti. Bunu farkedene Aidan'ın şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleri de ne yazık ki hiç yardımcı olmuyordu. Aidan, genç kadını hafifçe kendisine çekti tutuşunu bozmadan. Boşta kalan elini yanağına koydu.

"Dinlen, yarın konuşalım. Ama lütfen ağlama. Ben gerçekten... öylesine değildi..."

Anna başıyla tamam, diyerek sıyrıldı Aidan'ın kollarından. Odasına girip kapıyı kapadı usulca ve yığıldı olduğu yere. Neden bu kadar sert tepki verdiğini bilmiyordu. Geçmiş hakkında konuştuğu içindi belki de ya da onda uyandırdığı hislerin azını bile hissetmiyor olması mahvedecekti küçük yüreğini. Engellenemez bir şekilde ona akıyordu. Ne kadar dirense de, kaç kere küçük yumruklarıyla engel olmaya çalışsa da başaramayacaktı. Aşık oluyordu bu buzdan zırhının arkasına gizlenen ve kim olduğunu aslında bilmediği adama.

Özge Erkin

Ve onunla ilk öpüşmesinin duygusuzca olması darmadağın olmasına sebep olmuştu.

Aidan odanın içinde bir o yana bir bu yana volta atarken içindeki sesle adeta kavga ediyordu. "Güzel bir kadının akıllıca kurduğu tuzağa düştün. Biraz duygu sömürüsü biraz da..." diyordu içindeki o düşmanın sesini kesmek için "Hayır," dedi yüksek sesle. "Hayır. Tuzak yok...Onda gördüklerim gerçek. Anna gerçek..."

Kıran kırana bir mücadelenin tam ortasında kalmıştı Aidan. Hırsla elindeki kadehi dikti kafasına. Bourbonun keskin tadı boğazını yaktı. Yatağa attı kendisini. Kolunun alnının üzerine dayadı. Aklından geçen görüntüler dudaklarını sıplatıyordu.

"Uyu!" diye komut verdi sanki yanında başka biri varmış gibi kendine. Küçük bir mücadelenin ardından uykuya yemildi. Ama uykuya dalmadan hemen önce gözünün önünde haylaz görüntüler yoktu. Anna'nın dolu dolu olmuş gözleri zihnini esir almıştı. Duygu olmayan gözler öyle bakar mıydı? Cevabı bilse de Aidan hiçbir kadın tarafından sevilmemişti. Arzulamıştı ama hiç sevilmemişti. İçinde güzel duygular barındıran gözlerle bakmamıştı kimse ona. İçinde süren savaşın bu denli kanlı olmasının sebebi bu yüzdendi. Ve ne yazık ki biliyordu yarın yeni güne uyandığında buzdan zırhı tekrar üzerinde olacak, donuk gri gözlerinde hiçbir heyecan pırıltısı kalmayacaktı. Ama bu kez farklı olmasını çok istiyordu.

Anna huzursuz yatmıştı ama rüyaları için aynı şey geçerli değildi. Aidan'ın dudaklarında defalarca kaybolmuş, bedensel hazzın en doruklarında dolaşmıştı. Nefes nefese uyandığında ise hepsinin rüya olduğunu fark ederek büyük hayal kırıklığı yaşamıştı. Kendi kendine söylenerek kalktı yataktan. Saate baktı, sekize geliyordu. Hızla bir duş aldı, saçlarını kuruttu. Yüzüne her zaman ki gibi sadece krem sürdü, dudaklarına da nemlendirici. Zaten banyo yaptığı için yanakları doğal olarak pembe pembe olmuştu. Aynadaki yansımasına baktığında gördüğü güzelliği uzun zamandan sonra bir kez daha da rahatsız etti. Hemen saçlarını sımsıkı ensesinde toplayarak topuz yaptı. Dolabın önüne geçti. Duman rengi dar paça bir pantolon, üzerine de ekru renkte ipek bir gömlek giydi. Aynanın karşısına geçip kemik gözlüklerini gözüne taktı...

"Gayet resmi görünüyorum." dedi yüksek sesle. Sanki bu şekilde olursa Aidan ondan uzak duracakmış gibi hissediyordu. Tam kapıdan çıkacaktı ki telefonu çaldı. Çantasından çıkardı kulağına koydu;

"Maria?"

"Naber bebek?"

"İyi, sen nasılsın?"

"Neyin var, hemen anlat!"

"Ne? Neyim mi var?"

"Soruya soruyla karşılık verdiğine göre kesin bir şey olmuş. Dinliyorum!"

"Delisin sen."

"Geçtiştiriyorsun, yorma beni Anna!"

"Aidan dün gece beni öptü."

"Evet biliyordum... O geceliğe ihtiyacın olacağını biliyordum!"

"Ne? Hangi gecelik?"

"Kapalı poşette açmadın mı?"

Özge Erkin

"Hayır, fırsatım olmadı."

"Boşver geceliği... Ayrıntı istiyorum hemen!"

"Ona vurdum! Al sana ayrıntı."

"Ne! Yapmadım de sakın... Eğer yaptıysan da sakın bu-
raya dönme!"

"Saçmalama Maira! Ne yapsaydım; dünden hazırmış gibi
hemen bacaklarımı mı ayırsaydım? Ben bu değilim biliyor-
sun."

"Anna bu durum daha ne kadar devam edecek?"

"Devam edecek bir şey yok. O hatayı bir kere yaptım beni
sevmeyen bir adama sırf bir şeyler hissediyorum diye ken-
dimi verdim. Bir daha asla olmayacak. Beni sevmeyen aşık
olmayan bir adamla asla birlikte olmayacağım. Aidan'a karşı
hissettiklerim bile bunu yaptırmayacak bana!" Anna yaptı-
ğı büyük itirafın farkına vardığında kapının kolunu tuttuğu
parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Sen... Tamam gelince konuşuruz bebek. Dikkat et ken-
dine. Burada işler yolunda merak etme. Bir şey olursa ararım.
Seni seviyorum."

"Bende seni Maria." diyerek telefonu kapadı. Telefonu
çantasına atıp aralık olan kapıyı ardına kadar açtığında gör-
meyi beklediği en son şey Aidan'ın çelik grisi gözleriydi.

"Aman Tanrım! Duydun?" korkuyla fısıldarken elini
göğsüne koydu. Sesli düşündüğünün farkında bile değildi.

Aidan ise telefon konuşmasına kulak misafiri olduğu an-
dan itibaren yerine çivilenmişti. Tam tahmin ettiği gibi sabah
o buz gibi zırhı kuşanmış olarak kalkmıştı yataktan. O uyku-
dayken sarıp sarmalamış içindeki tüm ateşi söndürmek için
elinden geleni yapmıştı o zırh. Ama o an Anna'dan duyduğu
her bir kelime zırhında minik delikler açıyordu. En son duy-
duğu Anna'nın ona karşı hisleri olduğu kısım alev almasına

eden olmuş ve zırhını eritmişti. Şimdi kendisini çıplak hissediyordu.

Seşkin miydi?

Evet.

Kızgın mıydı?

Evet.

Mutlu mıydı?

Bilmiyordu.

Korkuyor muydu?

Kesinlikle...

Hırsla bir adımda burnun ucuna kadar gelip odaya girmesini sağladı ve ayağıyla kapıyı kapadı.

Anna sanki küçük bir hücredeymişcesine duvarların üzerine üzerine geldiğini hissetti.

"Doktor..."

"Aidan..."

"Hayır!"

"Aidan diyeceksin Anna."

"Demeyeceğim."

"Diyeceksin."

"Demeyeceğim..." Her bir kelimedede bir adım daha yaklaşıyordu Aidan ve her yaklaştığında da genç kadın bir adım geri çekiliyordu

"İnat etme Anna."

"Doktor!"

"İnatçı..." Kelime dudaklarından kurtulduğu anda yapıştı karşısındaki dudaklara. Anna ilk şoku üzerinden çabucak atarak mermer gibi sert göğüsünden iterek uzaklaştırmaya çalıştı.

Özge Erkin

"İnatçı..." dedi tekrar dudaklarının üzerinde Aida. Muhteşem bir hazdı yaşadığı.

"Bırak!"

"Bırakmam..." Dudaklar ayrılmadan aralarından sıyrılır, her bir kelime boğuk boğuk çıkıyordu.

"Bırakmak zorundasın!"

"Bırakmam...." Mücadele yavaş yavaş azalırken Anna daha fazla ne kadar karşı koyabileceğini bilmiyordu. Aşksız hiçbir şey yaşamayacağına kendisine söz vermişti. Bir tek kendisine duyduğu saygı sayesinde ayakta kalmıştı bunca zaman. Onu yitirmeyecekti. Gözünden yuvarlanan yaş dudaklarının arasında süzülüp Aida'nın dudaklarına karıştı. Aldığı tuzlu tadın gözyaşı olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı adamın. Dudaklarından ayrılarak ona baktı. Anna'nın gözleri kapalıydı. Hafifçe titreyen çenesinde minicik gamzeler oluşuyordu.

"Ağlama."

"Lütfen."

Aida hayatında ilk kez ne yapacağını bilemiyordu. Yatağa yatırsa teninde kaybolma olmaz, arkasını dönüp yalnız bıraksa olmaz. Delicesine bir cesaretle kusursuz kadınına sıkıca sarıldı.

"Zaman vereceğim sana. İstedikçe kadar zaman. Lütfen sen de birbirimizi tanımamız için bir şans ver. Beni tanıman gerektiği gibi ben de kendimi tanımalıyım."

Anna'nın boğazından küçük bir hıçkırık firar etti. Yıllardır o kadar yalnız, sevmeye ve sevmeye açtı ki. Yanlış olma ihtimaline rağmen sarıldı Aida'ya. Ona sunduğu zamanı ve birbirlerini tanıma teklifini kabul etti. Buna mecburdu.

"Ağlama lütfen. Sen ağlayınca ben ne yapacağımı bilemiyorum. O zamanda çok sinirleniyorum kendime."

Anna onu saran kollardan sıyrılarak, okyanusları andıran
sık gözleriyle Aidan'a baktı.

"Sadece birbirimizi tanıyacağız."

"Evet..."

"Seks yok..." Aidan kısacık bir an ne diyeceğini bilemedi.
Bu kusursuz vücudun her bir köşesini keşfe çıkmak için deli-
rirdi ama istediği bu değildi. En azından bundan emindi.

"Seks yok tamam mı?" Anna tekrar etti.

"Ta... tamam yok..."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum!"

"Güvence mi istiyorsun?"

"Güvence mi?"

"Evet, sana dokunmayacağıma dair güvence istiyorsan
sözümünden başka bir şey veremem sana. Ama hiçbir kuvvet
dudaklarından ayrı tutamaz beni." dediğinde cümlesini du-
daklarına kapanarak sonlandırdı. Ama attığı adımına aldığı
karşılık büyük bir deprem etkisi yarattı. Anna bu sefer öpü-
cüğüne karşılık vermişti. Şehvetle ilgisi yoktu, elde etmekle
ya da zaferle... Hiç biriyle alakası yoktu. Anna aşkın tadını
dudaklarında Aidan'a tattırıyordu sanki. Bu tadı aldıktan
sonra her an açlık çekecek ve yokluğu öldürür hale getire-
cekti. Birden bu aşkı yaşamamanın nasıl olabileceğini düşündü.
İçinde aşkın olduğu hiçbir ilişkisi olmamıştı. Hiç aşık bir ka-
dın almamıştı yatağına. Bir bakir kadar bilgisizdi bu konuda.
Aşkla nasıl sevişilirdi ki, bilmiyordu Aidan. Ama bunu Anna
ile öğrenmek için herşeyi yapardı. İçindeki düşman kafasını
kaldırmış sinsice ona gülse de bu sefer onun kazanmasına
izin vermeyecekti. Daha fazla düşünmeden tekrar dudakları-
na kapandı genç kadının.

Anna ise kendini en doğru yerdeymiş gibi hissediyordu.
Tıpkı kollarında hissettiği zamanki gibi. Yanındayken onu sa-

Özge Erkin

ran rahatlık, onu gördüğünde hissettiği çekim gibi. Aşkta işte bu, her durumda tüm duyularını ele geçiriyordu.

"Beni böyle öpmeye devam edersen güvence konusunda söz veremeyebilirim."

Anna'nın gerilen bedeni aynı hızla Aidan'ın da gerilmesine sebep oldu.

"İltifat ediyorum Anna. Lütfen rahatlar mısın artık? Kahvaltı için odaya birşeyler söyleyelim."

Anna bakışlarını kaçırdı hafifçe.

"Dosyaların üzerinden de geçeriz, zaman kazanmış oluruz. İlk konferans saat ikide."

Aidan bunu o kadar düz söylemişti ki, aralarında hiçbir şey olmasaydı da büyük ihtimalle aynı teklifi yapardı.

"Tamam ama yumurta söyleme olur mu?"

"Neden?"

"Heyecanlandığımda midem bulanır. Yumurta bunu iyice sevimsiz hale getirmesin."

"Demek heyecan..."

"Konferansı kastetmiştim." diyerek Aidan'ın kollarından kurtuldu gülerek. Aidan ilk kez rahatça içinden gelerek koca bir kahkaha attı.

"Bende farklı bir şey düşünmemiştim zaten. Bekle, hemen geliyorum."

Aidan kendi odasına giderek evraklarını topladı. Odaya kahvaltılık bir şeyler söyledi ve Anna'nın odasına geri döndü.

"Gel bakalım Bayan İşkolik."

Anna gözlerinin parlamasına engel olamadan keyifle oturma köşesine yöneldi. Ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını topladı. Ajandasında takılı olan iki kaleminden birini her zamanki gibi saçına geçirdi diğerini eline aldı.

"Önce bugünkü konferans konusu üzerinden geçelim önce," dedi hevesle.

"Kahve içmeden ayılmam mümkün değil. Ama ben kendime gelinceye kadar senden bulmanı istediğim soruları sorabilirsin."

Anna yukarı kıvrılan dudaklarını bu sefer özgürce gösterdi.

"Sizin için masraflı olacak Doktor."

"Doktor?" Aidan kaşları çatılmıştı.

"Bu benim için çok zor. Hemen alışamayabilirim."

"Alışacaksın ..." dedi Aidan sesindeki sertliği yok ederek.

Kabul etmekten başka şansı yoktu Anna'nın. Karşısındaki adam, alışılmış erkek kalıplarının o kadar dışındaydı ki. Ona baktıkça daha çok merak ediyor, daha önce tanık olduğu o yüksek surlarını yıkmak için müthiş bir istek duyuyordu.

Kahvaltılarını ederken Anna bulduğu soruları sormuş ve Aidan'ı terletmişti. İlk sorduğu soru özellikle en çok zorlayıcı olmuştu. Aidan diğerinde cevabı çabuk vermişti. Ama cevabının doğurduğu yeni soruyu cevaplarken adeta kıvranmıştı. Keskin bir zekası vardı Anna'nın. Kesinlikle bu iş için yaratılmıştı. Kendini erkek sanan, kadın bedeninde zorla hakimiyet kurarak egosunu törpüleyen biri yüzünden mesleğinden olmuştu. Bu büyük bir haksızlıktı. Döndüğünde Anna'nın okula nasıl döneceği konusunda araştırma yapması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

Son bir saat konferans konusu üzerinden geçip sorabilecekleri muhtemel iki soruyu belirleyip toparlandılar ve otelden ayrıldılar.

Taksiyle yaklaşık yarım saat uzaklıktaki *John McIntyre Konferans Merkezi'ne* gittiklerinde Anna kısa bir hayal kırıklığı yaşadı. Şehrin tamamında muhteşem güzellikteki tarihi taş binalar vardı. Yol boyunca her birini hayranlıkla izlemişti.

Fakat konferansın yapılacağı merkez Edinburgh Üniversitesinde kampüsün içindeki diğer binaların aksine son derece modern inşa edilmiş bir binaydı. Yüzlerce yıllık tarihe sahip olan üniversite dünyanın en prestijli Tıp Fakültelerinden biriydi. Binadan içeri girdiklerinde gerginlik Anna'yı esir aldı. Nedenini bilmediği bir huzursuzluk vardı içinde. Açılış kokteylinin yapılacağı salona geçtiler. Tanıdığı bazı meslektaşlarıyla mesafeli ve kısa sohbetlere girişen Aidan, Anna'nın dikkat çekmesine kızsamı gurur mu duysa bilemedi. Ama elinden tutup ya da beline sarılıp herkese göstermek istiyordu. Anna'nın bunu hoş karşılamayacağını düşündüğü için kendini tuttu.

Kalabalıktan sıkılıp terasa yöneldiklerinde Anna sessizliğini korumuş, içtiği sodayı bitirip boş kokteyl masasına bırakmıştı. Hava almak iyi gelecekti.

"McCall... Seni burada görmek ne güzel." Sesin geldiği yöne döndü Aidan. En büyük rakibi olarak gösterilen adamı görmeyi elbette bekliyordu. Ama adamın kötü şöhreti düşünüldüğünde Anna ile karşılaşması istediği en son şeydi. Aidan sert yüz ifadesi ile adamın uzattığı elini sertçe sıktı.

"Angelov!" Adam tüm yüzüzlüğü ile elini Aidan dan kurtardı ve avını gözüne kestirmiş atmaca misali Anna'ya yöneldi.

"Merhaba Güzel Bayan." diyerek elini uzattı adam. Anna, uzattığı eline değen dudakların varlığı ile elini çekmek istesede adamın kuvvetli tutuşu bunu imkansızlaştırıyordu. Elini kurtarır kurtarmaz ise büyük bir adım attı kendinden beklenmeyen bir cesaretle. Aidan'ın sinirden kaskatı kesilmiş parmakları arasından kendi parmaklarını geçirdi. Aidan'ın gevşeyen bedeni ile doğru bir şey yaptığına inandırmaya çalıştı kendisini. Adam'ın bakışları ikilinin ellerine odaklandıktan hemen sonra elindeki kadehi hafifçe kaldırarak Aidan'a gösterdi ve arkasını dönerek uzaklaştı. Anna attığı adımın Ai-

148

dan'ı kızdırıp kızdırmadığından emin değildi ve bu varolan kutursuzluğunu daha da arttırmıştı. Evet aralarında bir şeyler başlamıştı ama iş için oradaydılar. Tam Aidan'a bir şeyler söyleyecekti ki arkasında yükselen sesle kaskatı kesilen bu sefer Anna oldu.

"Anna!" Anna hızla arkasını dönerek sesin sahibine baktı. Midesinden yükselen bulantıyı bastırmak istese de bunu yapabileceğinden emin değildi.

Aidan aynı hızla arkasını dönerken daha önce bir iki kere gördüğü adamı hatırlamaya çalıştı, bu kimdi ki Anna'ya ismiyle hitap etmişti? Anna'nın titreyen bedeni dikkatini dağıtıyordu. Bir adım geri atıp hafifçe arkasına geçmişti. Adamın kendinden emin ve fütursuzca Anna'ya yöneldiğini gördüğü anda ise içindeki aslanı tutan zincirler çarptı birbirine. Sesi yankılandı içinde. Sakin olmaya çalışsa da adamın Anna'yı baştan aşağıya süzmesi bardağı taşıran son damlaydı.

"Ben Doktor McCall." diyerek elini uzattı. Adam bakışlarını Anna'nın üzerinden ayırmadan;

"Profesör Johnson..." dedi adam. Aidan avucunun içindeki eli kırarcasına sıkarken dişleri birbirine geçmiş adeta çenesinin kilitlenmesine sebep olmuştu. İçinde kükreyen aslanı daha fazla tutamadı.

"Nişanlıma bu şekilde bakmaya devam ederseniz gözleriniz üzerinde öyle bir cerrahi teknik uygulayım ki tıp tarihine geçer."

Adam sıkılı olan elini çekemeye çalışsada başaramadı. Tehdit gerilmesine neden olmuştu. Anna ile göz göze geldiğinde yüzündeki şaşkınlık ifadesinden cesaretle,

"Nişanlınız eskiden de güzelliğini sergilemekten hoşlanırdı. Çıtayı yükseltmiş, büyükler ligine çıkmış..." Aidan zincirlerinden koparak adamın tuttuğu elini hızla kendisine çekti ve gerinerek kafa attı. Adam geri çekilirken elini yüzüne kapamış ve burnundan boşalan kanı durdurmaya çalışıyor-

Özge Erkin

du. Ama Aidan izin vermeyerek adamı tekrar kendine ~~geli~~ ve bir darbe daha vurdu.

"O kırıdığım burnunu onarabilecek tek doktor benim ve sen yanlış adamın kadınına dil uzattın."

"Seni barbar!"

"Sana öyle barbarlıklar sergilerim ki... Üç saniye içinde gözümün önünden kaybolmanı tavsiye ederim yoksa..." Aidan sesi kutuplardan esen rüzgar misali buz gibiydi.

Adam korkuyla karışık utançla uzaklaşırken Aidan, Anna'yı terasta bırakarak içeri girdi. Garsona, beze sarılı buz ve su getirmesini söyleyip terasa döndü. Hem biraz sonra şişecek alnına çözüm bulmuş hem de kendisine sakinleşmek için süre tanımıştı. Çok başarılı olamasa da terasa dönüp Anna'yı gözyaşları içinde bulması azıcık toparladığı sakinliği de söküp almıştı. O adamı öldürmek istiyordu.

"Oydu değil mi? Lanet olsun bu kadarla bırakmamalıydım!" Anna'nın kaçırdığı bakışları ve sarsılan omuzları ile söylediklerine pişman oldu.

"Gitmek ister misin?"

Anna kaçamakça attığı bakışlarıyla yalvarıyordu. Aidan "Gidiyoruz!" diyerek elinden tuttu ve hâlâ devam etmekte olan kokteyl salonundan kimseyi umursamadan hızla geçerek binanın dışına çıktı. Bir taksi çevirdi ve otele gitmek istediklerini söyledi. Yol boyunca Anna sürekli ağlamış ve Aidan sessizce yanında elini tutarak sakinleşmesini bekledi.

Otele girip, kata çıktıklarında Aidan sormadan kendi odasına yöneldi ve Anna'yı içeri soktu. Yatağın üzerine oturttu. Giyinme odasına girerek üzerini değiştirdi.

Anna'nın yanına döndüğünde eğilerek ayakkabılarını çıkardı. Sonrada pantolonuna yöneldi. Anna ellerini tutarak engellemek istediğinde öyle bir bakış fırlatmıştı ki korkuyla geri çekildi Anna. Pantolonu yavaşça indirdi ayaklarından kurtar-

re yatağın üzerine koydu. Gömleğinin düğmelerine açmaya başladığında ise Anna'nın azalmış olan titremesinin artması kendi bir bakış fırlatmasına sebep oldu. Onu tamamen açılan gömleğin kol düğmelerini de çözüp yatağın üzerine fırlattığında Anna ekru renk dantelli iç çamaşırlarıyla karşısında güzellik tanrıçası gibi duruyordu. Giyinme odasına giderek lacivert bir tişört aldı ve üzerine giydirdi. Anna'nın şaşkın bakışlarını önemsemeden yatağın örtüsünü fırlattı. Yumuşak yorganı kaldırıp içeri girmesini işaret etti. Anna komutu almış robot gibi dediğini yaptı ve yatağa uzandı. Aidan yorganı örtüp öteki tarafa geçti ve yorganın üzerine uzandı. Anna'nın sırtını kendisini çevirip saçlarındaki tokayı çekip aldı ve saçlarını okşamaya başladı.

"Uyu lütfen. Uyanınca kendini daha iyi hissedeceksin."

"Ben..."

"Açıklama yapmana gerek yok Anna. Sadece uyu."

Aidan, Anna'nın yastığının üzerine saçılmış saçlarıyla oynadı bir süre. Yaşadıklarının izlerinin hâlâ taze olduğunu düşünmemişti. Şimdi daha farklı bakıyordu. Anna da tıpkı kendisi gibi yaralıydı. Yarası farklıydı belki ama en ufak bir darbeye tekrar tekrar kanayan bir yaraydı. Kendisinininkinden önce düşüneceği başka bir yara vardı şimdi. Bunun farkına varması ise kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Değişiyordu. İçindeki hainin sesi kesilmişti. Kanı çoktan farklı akmaya başlamıştı. Adı her ne ise, ister aşk olsun ister başka bir şey, bundan zevk alıyordu.

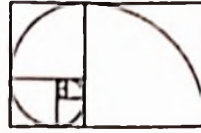
16. BÖLÜM

Aidan uykusunda bile huzursuz olan güzel kadını izledi uzun bir süre. Hafifçe çattığı için kaşlarının ortasında oluşan kınışıklığı dudaklarıyla yok etmek istiyor ama onu uyandırmamak için kendisini dizginliyordu. İlk uykuya daldığı andan beri huzursuzdu. Süreki sağına soluna dönmeye çalışıyor ve bir türlü kendisini rahat bırakmıyordu. Kendini güvende hissetmiyor ve bu durum Aidan'ı çaresiz bırakıyordu. Ona güvenmesini nasıl sağlayacaktı? Güvenini kazanamazsa hiçbir şey istedikleri gibi olmayacaktı. En büyük engel buydu.

Aidan sadece birkaç aydır tanıdığı bu güzel kadının onu nasıl değiştirdiğini düşündü. Yatağında yarı çıplak, kusursuzluğa yakın bir kadınla yatıyor ve onu zevkten inletmek yerine güvenini kazanamayacağını kendine dert ediyordu. Bilmediği, saklı kalan ya da daha önce varlığından hiç haberinin olmadığı yepyeni bir benlik oluşuyordu. Büyük bir projektör tutulmuştu sanki içine de tüm gizli, karanlık kalan köşeleri aydınlanmıştı. Gözleri o kadar kamaşmıştı ki genç kadının içindeki saklı tuttuğu gizemi göremiyordu ama zorlu bir labirente adım attığının da farkındaydı. Hayatı boyunca asla zorluklardan kaçan ya da bunun için mızızızlanan biri olmamıştı. Fakat hiç ucu aşka çıkan bir yola da sapmamıştı. Tüm bu karmaşık düşüncelerin ve paniğin olması normaldi.

Yanındaki hareketlilikle düşüncelerinden koptu bir anda. Anna uykuya daldığından beri ilk kez ona doğru dönüp sı-

caklığına sokulmuştu. Göğsünde hissettiği ılık nefesi iradesinden kalan son kırıntıları eziyordu ayağının altında. Dışına verdiği ağırlığını serbest bırakarak yatar pozisyona geçti. Anna bundan hoşnut olmuşcasına iyice göğsüne yerleştiğinde saçları dağılmıştı etrafa. Kollarında her bir telini ayrı ayrı hissediyordu sanki Aidan. Anna bir elini tam kalbinin üzerine koyup göğsündeki başını hafifçe yukarı kaldırarak boynuna doğru yakınlaştı. Şimdi nefesi tenine değiyordu. Değdiği yer karıncalanıyordu adeta. Kıran kırana bir savaş sürüyordu içinde iradesiyle. Her zaman yaptığı gibi 'Uyu!' diye emretti kendi kendine. Kalbinin üzerinde duran elin üzerine elini koydu ve hissettiği sıcaklığın ruhunu ele geçirdiğinin farkına varamadan uykuya daldı.

Anna boynundaki ağrıyla kaşlarını çatarak açtı gözlerini. Öylesine sıkılmıştı ki kendisini boyun kasları kasılmıştı. Ama müthiş bir sıcaklıkla sarılıydı ve bu bile kendisini iyi hissettirebilirdi. Çünkü Anna oldum olası sığağı severdi özellikle de uyurken. Uykunun o bulanık halinde sıyrıldığı anda yaşadıkları şiddetle çarptı yüzüne. Nerede olduğunu anlamaz bir ifadeyle bakındı etrafa. Aidan yorganın üstünde dümdüz yatmış sakın sakın nefes alıp veriyordu. Büyük eliyle elini göğsüne sabitlemişti. Kendini çekmek istediğinde ise elini saran elin sıkışmasıyla put kesildi. 'Lanet olsun, uyanıkmış...' diye içinden söylenirken korkarak bakışlarını adama doğru kaldırdığında ona keyifle bakan gözlerle karşılaştı.

"Bence sen uykucusun..."

İstemsizce kıkırdadı Anna. Aidan her zaman ki ciddi ses tonuyla söylediğinde çok komik gelmişti kulağına.

"Uyumamı söyleyen sendin."

"Olabilir."

"Saat kaç oldu? Tanrım! Konferansı kaçırdık değil mi? Baxisini de mi kaçırdık?"

Kalkmaya yeltenen genç kadını hızla kendisine doğru çekti Aidan. Bir anda burun buruna geldiklerinde nefesleri birbirine değiyordu.

"Lanet konferans kimin umurunda?"

"Benim umrumda..." Anna ne söylediğinin farkında bile değildi. Çoktan aralarında çakan kıvılcımdan tutuşmaya başlamıştı. Ama Aidan ondan beklenmeyecek bir hareket yaparak Anna'yı şaşırtmayı başardı. Burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurarak yavaşça doğruldu.

"Hem uykucu, hem işkolik. Garip bir sentez."

Anna tekrar kıkırdadığında Aidan da hafifçe gülümsemiş ve genç kadının gülümseyince daha da güzel olduğunu düşünmüştü. Sanki daha güzel olabilecekmiş gibi. Sanki yeteri kadar güzel değilmiş gibi.

"Hadi kalk artık! Dışarı çıkalım. Sokaklarda dolaşmak istiyorum. Hem sana bir sözüm vardı. Onu gerçekleştirmeliyim. Ben verdiğim sözleri her zaman tutarım."

Anna yataktan doğrulan Aidan'ın elini tuttu aniden. Aidan sanki hayatında ilk kez birine dokunuyormuşcasına etkilanmişti.

"Aidan, teşekkür ederim..."

Gözlerini bir an bile Anna'dan ayırmadan ona bakmaya devam etti. O mavi yeşil gözlerin her bir miliminde minnettarlığını okuyabiliyordu. Diğer elinin tersiyle yanağını okşadı belli belirsiz. Uzanarak dudaklarını şakağına bastırdı. Ne garip gelmişti bir anda. Ne kadar doğru. Sanki bir yapbozun birbirine uyan parçaları gibiydiler; Anna'nın teni ve dudakları. Anna'nın eli ve kendi eli. Anna'nın aşkı ve kendi aşkı. Aşk... Doğru olabilir miydi? Aşk yüreğine ayak izlerini bırakmaya başlamış olabilir miydi? Çöle dönmüş topraklarına hiçbir ka-

Özge Erkin

dın iz bırakmamışken şimdi bu kusursuz kadın imzası z
mış olabilir miydi?

Kafasındaki soruları sonraya öteledi. Çünkü hislerini u
lil etmeye çalıştıkça içinde yükselen korkunun, o bilmediğ
duyguyu sarıp sarmalamasından ve kendi üstünlüğünü kur
masından korkuyordu .

"Haydi hazırlan. Bu cadde de bir sürü güzel şey gördüm."

Anna gözlerindeki parlamayla çıktı yataktan. Üzerinde
kilerin çok farkında olmadığı belliydi. O basit salaş tişörtle
ve bembeyaz uzun bacaklarla inanılmaz seksi görünüyordu.

"Acele etsen iyi olur. Çünkü sen bu şekilde karşımday
ken bırak ödül sözümü, daha önemli sözlerimi bile unutabi
lim."

Anna, Aidan'ın ne demek istediğini anladığında baştan
aşağı kızarmaya başladı. Hızla pantolonunu üzerine geçirip
kendini odasına attı. Banyoda kendine çeki düzen verdikten
sonra dizinin üzerinde biten, koyu yeşil uçuş uçuş sifon bir
elbise giydi. Sırt dekoltesi oldukça derin olan elbisenin üze
rine kot ceketini geçirdi. Kovboy çizmelerini andıran botları
ayağına geçirdiğinde birden spor bir görünüme bürünmüştü.
Bu elbisenin en güzel tarafı da buydu. Topuklu ayakkabılarla
giydiğinde davet kıyafetine dönüşüyor ama ayağa geçirilen
daha spor bir ayakkabı ile sevimli gündelik bir kıyafet olu
yordu.

Küçük askılı çantasını da boynundan geçirip odadan çık
tı. Aidan'ın kapısını tıklattı. Kapı açıldığında onun da üzerini
değiştirmiş olduğunu gördü. Lacivert içinde taba rengi çizgi
lerin olduğu blazer bir ceket giymişti. Altında da kot pantolon
vardı. Spor görünüyordu. Her zaman ki gibi kaliteden de zev
kinden de ödün vermemişti. Anna baştan aşağıya süzerken
Aidan'ın yüzünde büyüyen gülümsemeyi farketmedi. Aidan
ise Anna'nın bu halini çok eğlenceli buluyordu.

"Çıkalım."

Anna hevesle başını salladı. Normalde böylesi bir şeyi kabul etmezdi. Birlikte olduğu bir adamın parasını kullanmak adice gelirdi. Ama Aidan bu ödülü aralarında bir şeyler gelişmeden önce koymuştu. Ve sorduğu sorularla bu ödülü sonuna kadar haketmişti.

Geniş kaldırımında yanyana yürürken kimi zaman vitrinlere bakıyor kimi zaman ise mağazanın içine girip bir iki şey deniyorlardı. Aidan, Anna'nın neşeli halinin ne kadar keyif verici olduğunu düşündü. O mesafeli hali ortadan kalktığında çocuk gibi civil civil oluvermişti. Sabah yaşanan kötü olayın etkisini üzerinden atabilmesi için elinden geleni yapıyordu Aidan. Tek kelime etmemiş ve Anna'nın da açıklama yapmasına izin vermemişti. Konuyu katı bir şekilde kapatması Anna'nın daha da rahatlamasını sağlamıştı.

Aidan son girdikleri mağazanın vitrininde cam bir fanus içinde sergilenen ayakkabıyı görür görmez Anna'nın olması gerektiğini düşündü. Pahalı zevkleri olan bir adamdı, evet. Kalite önemliydi onun için. Ama kaliteden öte güzel olana duyduğu zaaf ödeyeceği rakamın büyüklüğünü yok ediyordu. Anna'nın kusursuz ayaklarında bu kusursuz ayakkabılar olmalıydı. Göz ucuyla genç kadına baktı. Vitrindeki ayakkabıya bakmamıştı. Eline aldığı her ayakkabının ise önce fiyatını soruyordu. Rakamları duyunca da hemen bırakıyordu. Aidan gür sesiyle vitrindeki ayakkabıyı istediklerini söyledi. Anna ise elinde başka bir ayakkabı şaşkınca ona bakıyordu. Görevli genç adam Aidan'a şöyle bir göz attıktan sonra ayakkabıyı getirmek üzere gitti ve kısa sürede geri geldi.

"Böyle buyurun Hanımefendi." diyerek büyük kadife pufa yönlendirdi. Anna ise adamın elindeki muazzam güzellikteki ayakkabıya odaklanmıştı. Sivri ufacık burnu ve yüksek incecik topuğu ile klasik bir stiletto görünümünde olsa da üzerindeki taş işlemeler ayrı bir zenginlik katıyordu. Büyük paspal botlarını giydiğine bir anlığına pişman oldu. Botlarını çıkarıp ayakkabıları giymek istediğinde genç görevli hafifçe

Özge Erkin

topuğundan tutarak ayyakkabıyı giydirdi hızla. Anna göz ucuyla Aidan'a baktı. Öfkelenmiş olabilir miydi? Çenesindeki gerginlikten öyle olduğu görünüyordu. Kadınsı bir hazla dolmuştu. Aidan onu bu kadarcık bir temastan bile kıskanıyordu .

Yavaşça doğruldu. Aynanın karşısına geçmek üzere yürüdü. düğünde Aidan'ın hayran bakışları üzerindeydi. Mağazadaki herkesin bakışları da Anna'nın üzerindeydi. Upuzun düzgün bacakları ve ince ayak bilekleri, yüksek topukların üzerinde daha da zarif ve seksi bir hal almıştı. Hafifçe Aidan'a döndü. İçinde 'Ne olur alalım.' diyerek zıplayan küçücük bir kız vardı. Gözlerinin her bir tonunda bunu görebiliyordu Aidan.

"Nasıl?" diye sordu Anna.

Aidan dudağının bir kenarı yukarıda.

"Çıkarma lütfen. Hanımefendinin botlarını kutulayın. Ayyakkabılar ayağında kalacak." Sesindeki güç garip bir titreşim yarattı bir anda Anna'nın üzerinde. Aidan'ın gücü parasal bir güç değildi. İçinden yükselerek gelen ve dışına taşan farklı bir öz güvendi. Sanki istese tüm dünyaya hükmedebilecekmiş gibi görünüyordu.

Görevlinin söylediği rakamı duyduğunda aniden tüm düşüncelerinden sıyrıldı. Ne demişti, o ne? Dört bin sterlin mi? Tam Aidan'a doğru dönerek bir şey söyleyecekti ki keskin bakışları kelimeleri geri yutmasına sebep oldu. Aidan ödemeyi yapıp Anna'nın botlarının olduğu poşeti aldı. Anna teşekkür ederek, mağazadan çıkmak üzere olan Aidan'ın yanına gitti hızla.

"Tek kelime etmek yok."

"Ama..."

"Ama kelimesini sevmediğimi söylemiş miydin? Lütfen daha önce sana söylediğim şeyleri tekrar ettirme bana."

"İyi ama..."

"Bir daha ama dersin, en büyük mağazaya girer ve saatin kaç olduğunu önemsemeden ne var ne yoksa hepsini sana alırım."

"Peki." Anna söylediğinde ciddi olduğundan adı gibi emindi. Çünkü Aidan kısa ve öz konuşuyor ama sadece aklındaki neyse onu söylüyordu.

"Aç olmalısın. Haydi bir şeyler yiyelim. Sonra da müzik dinleyebileceğimiz bir yere gidelim."

"Gerçekten mi?"

"Bu şaşkınlık ne kadar devam edecek Anna."

Anna kırgınca dudaklarını büzdü "Bana alışmam için zaman vermiyorsun ama."

Aidan, Anna'nın haklı olduğunu ve fazla üstelediğini düşündü. Daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Ne olmamıştı? Sevgili olalı mı? Aşık olalı mı? Neydi doğrusu?

"Haklısın. Özür dilerim... Ben sadece rahat olmanı istiyorum. Rahat olduğunda gülümsüyorsun ve ben buna bayılıyorum."

Anna yüzüne tam da onun istediği gibi kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Sonra da uzanıp dudağına yakın bir yere küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim."

Aidan şaşırmış ama bunu belli etmemek için başını eğerek hafifçe belinde tuttuğu elinin baskısını artırmıştı. Restoranın önüne geldiklerinde. Nazik bir adam onları kapıda karşılamış ve güzel bir masaya buyur etmişti.

Anna alışkın olmadığı bu ortamda kendisini huzursuz hissetmese de garip hissediyordu. Hayatında ilk kez güzel olduğu için minnetle doldu içi. Çünkü Aidan'ın gücü ve etrafa yaydığı enerji bu kadar büyükken, en azından güzelliğim yanına yakışıyor diye düşündü.

Özge Erkın

Aidan, Anna'nın kafasında çözmeye çalıştığı bir düğün olduğunu anlamışçasına ona baktı. Yine kaşlarının arası çatılmıştı. Serçe parmağının kenarıyla oynuyordu. Diğer elini ise nereye koyacağını bulamadığı bir fazlalıkmuşçasına sürekli hareket ettiriyordu.

"Aklını meşgul edenin ne olduğunu söyler misin?"

Anna hızla gözlerinin içine baktı karşısındaki adamın. İçtenlikle ve sanki sorularının cevabı bende dermişçesine bakıyordu.

"Ben... Aklım meşgul değil."

"Bence doğru söylemiyorsun."

"Bu tam olarak anlatabileceğim bir şey değil."

"Bir dene."

"Olmaz..."

"Olmaz mı, neden?"

"Çünkü doğru kelimeleri bulamamaktan korkuyorum."

"O zaman aklını meşgul eden gerçekten bir şeyler var."

Aidan Anna'yı gafil avlamıştı.

"Of çok kötüsün."

"Konuşmak her zaman iyi gelir. Anlat."

"Sen anlat o zaman "

"Neyi? "

"Aklını meşgul eden neyse onu."

"Benim aklımı meşgul eden şey senin aklındakiler. Ve sana sorarak zaten anlatmış oluyorum."

"Gerçekten gıcıkısın!"

Aidan'ın dudaklarından ufak bir kahkaha yükseldi. Anna gülümsemesinin büyüüne kapılmışçasına ona baktı. İstem-sizce dilinden döküldü aklındakiler.

"Ben... İlk kez güzel olduğum için mutluyum. Yoksa ne dikkatini çekecektim ne de yanına yakışacaktım." Anna cümlesini fısıltıyla tamamladı çünkü Aidan'ın yüzünü aydınlatan gülümsemesi bir anda solmuştu. Aidan duyduklarını birleştirmeye çalıştı. Evet, Anna çok güzel bir kadındı ama Aidan için asıl önemli olan kusursuzluktu. Annesi de çok güzel bir kadındı ama ruhu kusurluydu, sevgi yoksunuydu, acımasızdı. Böyle bir kadının dışı ne kadar güzel olursa olsun bir anlamı yoktu. Anna ise Aidan için kusursuz tanımına en yakın kadındı. Fiziki kusursuzluğunu ikinci plana atmıştı ruhunun güzelliği ve Aidan'ın esas peşinde olduğu şey de buydu. Bunu ona en doğru şekilde anlatabilmesi için kendi kusurunu ve geçmişini anlatmalıydı ve bu çok zordu.

"Neden böyle düşündün?" Soru sorarak kaçmayı seçti Aidan. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. İçin de kelimelerden oluşan kocaman bir düğüm vardı ve bir türlü ucunu bulamıyordu.

"Çünkü sen kusursuzsun..."

Anna'nın cümlesiyle Aidan adeta büyük bir uçurumdan düşmeye başladı. Kalp atışları hızlanmış, nefesini kontrol edememeye başlamıştı. Anna'nın hissederek söylediği cümlelerin onda yarattığı etki daha büyüktü. Hayatını bu cümle üzerine kuran Aidan tüm takıntısının, kusursuzluk arayışının esas sebebi bu cümleyi duymak olabilir miydi? Tüm yaşamının, bilinçaltının temel taşı bu muydu? Hâlâ o küçük yüzü yaralı çocuk muydu? Büyük bir farkındalık çepeçevre sardı genç adamın zihnini. Geçirdiği onca ameliyat... İnsanlardan tecrit edilerek geçip giden yıllar... Estetik cerrah olmak için yaşadığı hırs. Hepsi bu cümleyi duymak içindi. Şimdi anlıyordu Aidan; aradığı kusursuz kadın değildi. Asıl aradığı, tüm kusurlarına rağmen onu kusursuz bulabilecek duygu yoğunluğuna sahip bir kadındı.

Özge Erkin

Tüm yaşamı iskambilden kuleymişcesine Anna'nın nefesiyle dağıldı dört bir yana ve Aidan'ın yüzünden silinen yaranın daha derini kalbinde tekrar kanamaya başladı. Yaranın ta kendisiydi Aidan. Yüzündekini silmişti ama özü o yaraydı. Şu an olduğu adam gerçek Aidan değildi. Gerçek Aidan o izi taşıyan tek başına sevgisiz mücadele edendi. Şimdi aşk kalbini ele geçirirken, ruhundaki iz kanadı sevdiği kadının avuçlarına. Sanki hastaymış da tedavisine kavuşmuştu. Korkuyla yaklaştığı, bilmediği bir duyguya kapısının ucunu araladığı kadın tek bir cümleyle ruhunu geri vermişti. Özgürlüğünü bahşetmişti Aidan'a. Artık hiçbir güç Anna'yı elinden alamazdı. Ruhunun anahtarı ondayken ayrılamazdı ondan. Tekrar kaybolamazdı.

17.BÖLÜM

Karşısındaki güzel kadını kolları arasına almak için duyduğu inanılmaz isteği bastırmaya çalıştı. Söyleyecek çok şeyi olsa da bir türlü dile getiremiyordu. Sessizce önündeki yemeğe odaklandı. Anna ise Aidan'ın yüzündeki değişimi an be an izlemişti. Bilmediği bir şeyler vardı. Aidan'ın ondan sakladığı ya da göstermediği bir tarafı. Zorlamanın doğru olmayacağını düşündü, Anna'da sevmezdi bunu. Sevmediği bir şeyi ona yapacak değildi. Ama sessizleşmesi de huzursuz hissetmesine neden oluyordu. Sonunda dayanamadı.

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

"Hayır."

"Peki neden sessizsin?"

"Sindirmeye çalışıyorum."

"Yemeği mi?"

"Elbette hayır. Söylediklerin..."

"Kızdın mı?"

"Kızacağım bir şey söylemedin Anna. Sadece beni kusursuz bulman benim için.... Nasıl desem garipti..."

"Neden garip ki? Sen kusursuzsun. Çok başarılı bir cerrahsın öncelikle. Sonra yardımsever ve iyi birisin. İmkani olmayan çocukları ücretsiz ameliyat ediyorsun. Çalışanlarına karşı da son derece ilgilisin. Dorothy'nin ağzından tek bir kötü söz duymadım hakkında. Bana karşı da son derece

Özge Erkin

sevecensin. Soğuk biri gibi görünsen de, içindeki o eğlenceli adamı görebiliyorum ben."

Aidan bir kere daha sarsıldı. Sıraladığı onca neden arasına bir tane bile fiziksel özelliğini eklememişti. Ruhuna dair kusursuz bulduğu ne varsa arda arda kolayca söylemişti.

"Bir de... Bana öyle güzel bakıyorsun ki... Ben... Yani anlatabileceğim bir şey değil bu Aidan. Sen dışındaki sert kabuğunun içinde güzel bir adamsın."

'Tanrım, ne yapacağım ben bu muhteşem kadınla.' diye geçirdi içinden. Öyle şeyler söylemiş, derin yaralarını o denli deşmiş ve kendi merhemini sürmüştü ki... Sanki bildiği tüm gerçeklik köprüleri yıkılıyordu bir bir içinde.

"Ben çirkin bir adam olsaydım da böyle düşünecek miydin?" dedi. Bir kaşı havada genç kadının gözlerine odaklandı. Anna hafifçe masaya doğru eğildi ve küçük elini uzatarak adamın elinin üzerine koydu.

"Benim gibi güzelliğin zehrini tatmış biri emin ol bunu önemsemezdi. Sen çirkin bir adam da olsaydın fikrim değişmeyecekti. Ama biliyorum ki ben güzel bir kadın olmasaydım sen beni farketmeyecektin."

Aidan kendinden beklenmeyecek bir hızla itiraz etti.

"Asla! Güzelliğini göz ardı edecek değilim elbette. Sen benim için büyük bir gizemdin. İnandığım ne varsa hepsiyle o kadar çelişiyordun ki... Ama sen sevgilim, tüm klişelerimi yıktın."

Muhteşem gülümsemesiyle sımsıcak bakıyordu Anna. Öylesine içten öylesine saftı ki yüzünde oynayan duygular. Bu Aidan'ı iliklerine kadar korkutuyordu. Hiç bilmediği topraklarda emekliyordu sanki. Sevilmenin ne demek olduğunu bilmediği gibi buna nasıl bir karşılık vereceği hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Anna'ya karşı hissettiği çekim yadsınmaz bir gerçektir. Aşka dair içinde kaynayan hisleri diline dökemiyor olmak kıvrandırılıyordu.

"Dans etmeyi sever misin?" dedi birden bire. Konuyu de-
ğiştirmeliydi.

"Evet çok severim. Hatta bu konuda eğitim de aldım."

"Ne gibi bir eğitim?"

"Latin dansları eğitimi aldım. Çok profesyonel olduğu-
mu söyleyemem ama okulun takımındaydım. Bir iki yarışma-
ya da katıldım."

Bu güzel küçük kadın onu şaşırtacak bir şeyler buluyordu
sürekli.

"Görmek isterdim." dedi.

"Dans ettiğimi mi? Hmmmm neden olmasın sizin için dans
etmek hoşuma gider Beyefendi..."

"Öyleyse bu gece dansa gidiyoruz." Anna heyecanla gü-
lümseyerek;

"Harika. Ama burada o tarz bir yer var mıdır ki?" diye
sordu.

"Öğreniriz şimdi."

Aidan şef garsonu minik bir baş hareketiyle yanına ça-
ğırdı.

"Bu civarda dans edebileceğimiz, Latin müzik yapan bir
gece kulübü var mı?"

Garson ciddi tavrını bozmadan;

"Öğrencilerin yoğunlukta olduğu bir şehir burası efen-
dim. İstedığınız gibi bir çok gece kulübü var. Ama ben size
özellikle Lulu gece kulübünü öneririm. Yürüyüş mesafesinde
sayılır."

"Harika! Hesabı alalım lütfen."

"Hemen Beyefendi."

Aidan kadehinden büyük bir yudum alarak içinde yanan
ateşi biraz daha harladı. Anna dans ettiğini söylediği andan

beri öyle görüntüler hücum etmişti ki zihnine kalp atışları bile hızlanmıştı .

“Gidelim mi?” diye sordu .

Anna başını evet anlamında salladıktan sonra keyifle kalktı masadan. Ceketini üzerine geçirdiğinde bir an ayağın-
daki bu nefis ayakkabılarla nasıl dans edeceğini düşündü.
Topuklu ayakkabı giymeyi severdi bu konuda bir sıkıntı yok-
tu ama dans ederken kendisinden geçebilirdi. Yıpranmasına
gönlü razı olmayacaktı. *‘Ne yapalım artık, söz verdik birkere gere-
kirse çıplak ayak dans edeceğim.’* diye geçirdi içinden

Onları kapıya kadar geçiren garson ne taraf gidecekleri-
ni de tarif etti. Aidan teşekkür ederek kolunu Anna’ya doğru
uzattı. Genç kadın beklemeden koluna girdi ve Edinburgh
caddelerinde iki aşık olarak yürümeye başladılar. Yanların-
dan geçip giden insanlar ne kadar güzel bir çift olduklarını
düşünüyordu. Moda dergilerinden fırlamış gibiydi ikiside.
Keyifle on dakika kadar yürüdükten sonra Lulu adında ki
kulübe vardılar. Latin müziğinin ateşli melodileri mekanın
dışına taşarken keyifleri yüzlerine yansıdı.

İçerisi sanılanın aksine aydınlık ve ferahtı. Ayyaş tiplerin
olduğu sıkışık bir mekan değildi. Büyük pistin ortasında dans
eden çiftler ve bunlara alkışlarıyla eşlik eden keyifli küçük
gruplar vardı. Büyük bar tezgahında kimisi içkisini yudum-
larken kimisi piste dönmüş alkış tutuyordu kendi halinde. Ge-
niş koltukların olduğu kısımda ise daha büyük gruplar dans-
tan uzakta kendi eğlencelerindeydi. Küçük boş masalardan
birine yöneldiklerinde güzel genç bir garson yanlarına geldi.
Sipariş almak istediğinde; Aidan kendisi için tekila Anna için
ise limonlu soda söyledi. Bu sefer ne içmek istediğini sorma-
mıştı ve bu Anna’nın çok hoşuna gitmişti.

İçkilerini yudumlayarak keyifle dans edenleri izlediler.
Birden müzik kesildiğinde elinde mikrofonla genç bir kadın
ortaya geçti.

"Latin gecesinin dans atışmasına herkes hazır mı?"

Yükselen bağrışlar ve alkış sesleri tüm dikkatleri piste yöneltti.

"O zaman düello için şartları oluşturma zamanı. Bana ve partnerim Ricardoya eşlik edecek cesur iki kişi istiyorum. Evet, ilk cesuru görelim... Yoksa ben seçmek zorunda kalacağım."

Anna uzun zamandır dans etmiyordu ama Aidan'ın onu dans ederken görmek istemişti. Bu isteğini geri çevirmeyecekti. Aidan'a bir bakış atıp ayağa kalktığı anda genç adamın şaşkınlıktan duraksadığını gördü. Keyifle kıkırdarak;

"Ben varım." diye seslendi. Güzel latinin yanına gitmek üzere kalabalığı yardığında mekanda beğeni nidaları yükselmeye başlamıştı bile.

"Evet ilk cesur yürek belli oldu. Bu güzel Bayan kadar cesur bir erkek istiyorum." dediğinde genç bir delikanlı da öne atıldı. Anna bu boşlukta kadını kulağına eğildi.

"Şu karşı masada gördüğün benim sevgilim ve bu ilk randevumuz, onu şaşırtmak istiyorum. Yanında bana uygun bir ayakkabı ve dans kıyafeti olma ihtimali var mı?" kadın gözleri heyecanla parlayarak

"Gel benimle!" diyerek koluna girdi. Son anda geriye dönüp;

"Evet Hanımlar ve Beyler müzik seçimi için bir iki dakika ihtiyacımız var bu arada pisti boşaltalım ve latin ateşi için hazırlanalım. Şov başlasın!" dedi. Kadın Anna'nın koluna yapışarak hızla barın arkasında ki küçük odaya çekti.

"Harikasin! Profesyonselsin değil mi?"

"Hayır değilim ama dans etmişliğim var. Bir ki yerel yarışma falan..."

"Hiç sanmıyorum. Bedenlerimiz aynı. Bu elbiseyi giyebilirsin. Hızlı ol yeter, bak şurda da ayakkabılar var. İlk olarak

Özge Erkin

sizin performansınızı başlatacağım. Benden yardım istedin, en iyisini yapalım bebeğim. İstedğin bir müzik var mı?"

"Evet, Gloria Estefan - Conga lütfen."

"Ahhh sen gerçek bir latin ateşi yakacaksın bu gece! Kapıdan bak ışıkları kararttığımda piste gel. Ben de Ricardo'ya haber vereyim. Profesyoneldir. Rahat olabilirsin. Senin şu yakışıklının nefesini keselim hadi!"

"Teşekkür ederim."

"Üç dakikan var."

Anna heyecanla hazırlanırken Aidan olacaklardan habersiz oturduğu yerde kalakalmıştı. Tamam, dans etmek için gelmişlerdi ama bu farklıydı. Herkesin gözü Anna'nın üzerinde olacaktı ve bu... kıvrandırıcıydı. Keşke dans edebildiğini söyleseydi. Daha önce bu kadar kalabalık bir izleyici grubun önünde dans etmemişti ama o bir profesyoneldi. Tecrit günlerinden geriye kalan kötü anıların arasında onu mutlu eden nadir şeylerden biriydi dans. Kathrine sadece dans konusunda onu serbest bırakmış ve nedenini bilmediği bir şekilde ona izin vermişti. Onun eski bir dansçı olmasıydı belki de sebebi. Ona hiç sormamıştı.

Birden kararan ortamla ısıklar ve alkışlar yükseldi. Başlayan müzik ve pistin ucunda aydınlanan projektörle Aidan olduğu yerde yavaşça doğruldu. Gözlerine inanmıyordu. Anna üzerini değiştirmiş mor bir dans kıyafeti giymişti. Artan ritimle pistin ortasına doğru kalçalarını sallayarak gelmeye başladığında ısıklar ve alkışlar artmaya başladı. Aidan mekandaki herkesin gözlerini oymak ile bu büyüleyici ana sonuna kadar tanık olmak arasında büyük bir ikilem yaşıyordu. Anna kıvrak bedeni, gülümseyen yüzü ve acemilikle uzaktan yakından alakası olmayan figürleriyle tüm ortamı etkisi altına almıştı. Alkışlar artarak devam ederken Aidan yavaşça pistin yanına doğru yöneldi. Anna'nın partneri olacak adamın ona dokunan ellerini kırma arzusu baskın gelmek üzereydi. Daha

çok ellerini tutarak döndürüyor, yönlendiriyordu. Anna'nın ayakları o denli hızlı beli o kadar kıvrak ve o kadar seksiydi ki. O anda ortamda bulunan bütün erkeklerin aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordu.

Anna partnerinden ayrılarak solo dans etmeye başladığında tüm pisti hızlı hareketler ile dönmüş ve en sonunda da göz göze gelmeye hâlâ cesaret edemediği Aidan'ın önüne gelerek farklı bir kıvraklıkla bir süre oyalanıp, alev alev yanan gri gözlerle buluştu.

Müziğin bitmesine yakın partneriyle tekrar buluşan Anna keyifle final hareketini yapmak üzere hazırlandı. Tanrım ne olur istediğim gibi olsun diyerek geriye doğru akrobatik bir hareket yaparak tam Aidan'ın karşısında durdu. Ayak bileğini tutarak yavaşça tam tepesine kaldırdı ve kendisini tutmasını umud ederek ona doğru bıraktı bedenini. Aidan'ın vücudu ise milim yerinden oynamamış ve ellerini belinden tutarak hareketini doğru tamamlamasını sağlamıştı. Anna finalini istediği gibi yapmanın etkisiyle gülümserken Aidan'ın dudaklarına kapanacağını tahmin edemedi. Ortamda ki herkese bu muhteşem yaratığın kimin olduğunu, derin bir öpücükle kanıtlamak istiyordu sanki. Artan alkışlar ve ısıklarla duruşlarını düzelten Anna terden pırıl pırıl olmuş cildi ve mutluluktan parlayan gözleriyle Aidan'a baktı. O kadar çok istiyordu ki kendisini beğenmesini... Güzelliğinden başka meziyetleri olduğunu da öğrensin istiyordu.

Aidan susamış olduğunu düşünerek elinde tuttuğu soda bardağını ona uzattı. Hâlâ tek kelime etmemişti. Bu güzel kadın kendisini şaşırtmayı seçmişti ama şimdi şaşıрма sırası ondaydı.

Aidan, Anna dans ederken yanına gelen isminin, Lana olduğunu öğrendiği kadından bir şeyler istemişti, kadında performansın ardından yapacağını söyleyerek yanından uzaklaşmıştı. Anna ile birlikte ortaya atılan genç delikanlı ile

Özge Erkin

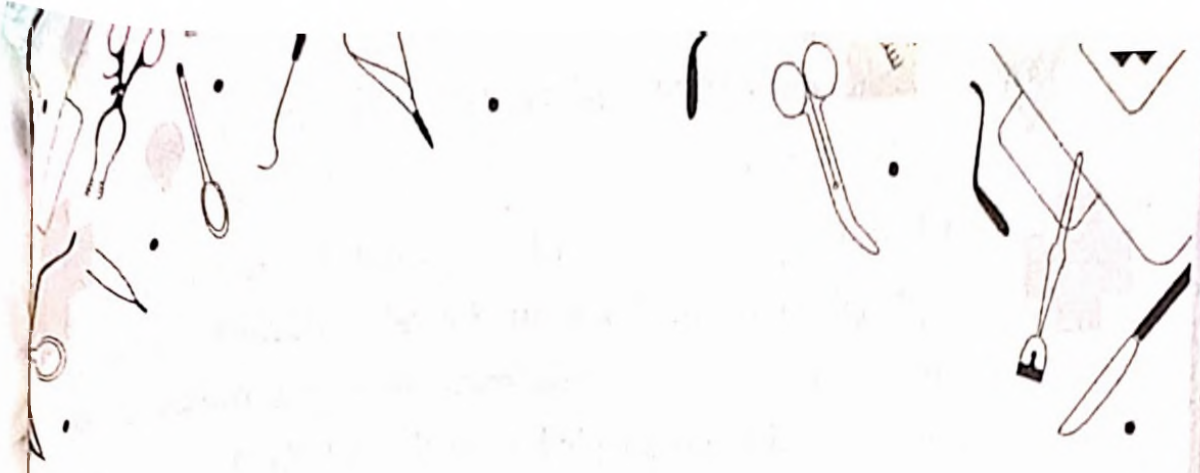
performansını bitiren Lana mikrafonu tekrar alarak sahnenin ortasına geldi. Dans ettiği gence teşekkür ederek onu için bir alkış istedi.

“Bayanlar, baylar latin ateşimizi bu gece aşık bir çift alevlendirdi. Birini izledik sanırım şimdi sıra diğerinde...” diye rek Aidan’ı işaret etti.

Anna şaşkınlıkla bakarken Aidan elindeki bardağı uzun bar masasına bırakarak elini uzattı. Anna içinde çığlık çığlığa bağırarak kadından başka bir ses duyamadı bir an; ‘*Aman tanrım dans edecek... Hem de benimle.*’

“Bachata!” diye bağırdı Aidan Dj kabinine doğru. İkinci şok dalgası Anna’nın vücudunu ele geçirdi. Bu gerçekten alev alev olacaktı. Aidan ceketini çıkarıp bir köşeye bıraktı. Kol düğmelerinden kurtuldu hızla. Gömleğinin ilk üç düğmesini çözdüğünde Anna derince yutkundu. Pistin ortasına doğru yürüdü. Pozisyon almaya hazırlanırken. Aidan arkasına geçerek genç kadının bedenini kendine bastırdı. Karşıdan bakan için tek vücut gibi görünüyor olmalıydılar. Aidan küçük eli avucunun arasına alarak Anna’nın karnının üzerine koydu ve biraz daha bastırdı kusursuz bedeni bedenine. Dudaklarını kulağına dayadı. Nefesi Anna’nın dizlerini titretecek kadar etkileyiciydi. Dudaklarını kulağının ucuna değdirerek basit gibi görünen ama hayatlarının dönüm noktasına adım atmalarını sağlayacak o soruyu sordu;

“Hazır mısın?”

18. BÖLÜM

Anna hızlanan kalp atışını ne kadar dizginlemeye çalışsa da bir türlü başaramıyordu. Elleri teninde dolaşırken bunu yapmak neredeyse imkansızdı. Hazır mısın, dediğinde kalbi göğüs kafesinden çıkıp ayaklarının ucuna düşecekti neredeyse. Sesinde öyle bir tını vardı ki; dansa değil de aşka hazır olup olmadığını soruyordu sanki.

Müziğin başlamasıyla heyecanı yükseldi. Bachata demek notalarla sevişmek demektir. Kalçaları Aida'nın kasıklarına yapışmış, sırtında adamın sert göğüs kaslarını hissedebiliyordu. İlk notayla alev almaktan korktu. Aidan dizini bacaklarının arasından sokup hafifçe sola doğru açılmasını sağlarken boşta kalan eliyle kolunda parmak uçlarını dokundurarak, omzuna ulaştı. Sağa sola yavaşça sallanırken tüm kontrolü Aidan'a bırakmak en doğrusuydu. Omzundaki baskıyla aniden önünü döndü.

Saçları adamın yüzüne çarparken belindeki elin baskısıyla geriye doğru yatmaya başladı. Aidan önce saçlarından geçirdi ellerini sonra da boynundan göğüslerinin arasına ulaştı. Dümdüz karnından yana kayarak belini kavrayıp doğrulmasını sağladığında göz göze gelmişlerdi. O buz grisi gözlerinin yandığını ilk kez tanık oldu Anna. Yanan bir çift buz gibiydi. Dizi bacaklarının arasında esas pozisyonda dans etmeye başladıklarında tam anlamıyla tek vücut olmuşlardı. Küçük elini saran elin güçlü tutuşun da bile ne yaptığını bilen bir tavır

Özge Erkin

vardı. 'Ahh' dedi Anna, 'Bu adamın kusursuz olmadığı bir şey var mı acaba?'

O kadar ahenkli ve büyüleyiciydiler ki mekanda kimsenin çıtı çıkmıyordu, Anna'nın kıvrak figürleri, Aidan'ın kendinde emin duruşu ve yönlendirmeleriyle muazzam bir performanstı. Aidan hafif bir hareketle kucağına aldığı genç kadını, hızla yan çevirdi. Kalçasının hemen altından kavradı yere doğru eğmeye başladığında müziğin sonu geldi. Anna'nın gözleri kapalı, delicesine atan kalp atışlarını dizginlemeye çalışırken Aidan'ın içindeki savaş çok başkaydı. Tam anlamıyla aşka düşmüştü Aidan. Ne yapacağını, nasıl davranacağını, ne söylemesi gerektiğini düşünmekten vazgeçmişti. Aşk dans gibiydi. Partnerinle uyum içinde olmak demekti aşk. Her bir hücrenle onunla bir olmaktı. Aynı müziği duymak, partnerine güvenerek kendini ona teslim etmek demekti. Aşk hiç bitmeyen bir dansı işte. Bunu anlıyor ama kelimelere dökemiyordu bir türlü. Kalbinin bu kadar hızlı atma sebebi harcadığı efor yüzünden değildi. Anna gözlerini açıpta bir nefes uzaklıktaki dudaklarına sokulmak üzereyken kopan alkış tufanı çekip aldı ikisinin de saran büyüden. Aidan tuttuğu küçük elin üzerine dudaklarını değdirdi belli belirsiz. Anna'nın kızaran yanaklarını gördüğünde gülümsemeden edemedi.

Etraftan gelen kibar tebrikleri kabul ederken Anna üzerini değiştirmek için izin isteyerek ayrıldı yanından. Aidan masaya geçerek bir içki sipariş etti. Soluklanmak için zamana ihtiyacı vardı. Anna üzerini değiştirirken Lana odaya girdi. Teşekkür ederek kıyafetlerini ve ayakkabılarına kadına geri verdi ve Aidan'ın yanına döndü. Karşısına geçerek gülen gözlerle ona baktı. Hâlâ heyecan damarlarında dolanıyordu.

"Neden bana dans edebildiğini söylemedin? Tanrım, o kadar iyi dans edebiliyorken hem de."

Aidan hafifçe gülümseyerek masanın üzerindeki elini avucunun içine aldı. Baş barmağıyla avuç içini okşarken gözlerine baktı.

“Ama söyleseydim heyecanı kaçırdı.”

“Haklısın, büyük bir sürpriz oldu benim için.”

“Benim için de. Daha önce topluluk önünde dans etmemiştim.”

“Gerçekten mi?” Anna’nın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

“Sadece ders aldım çok önceden. Ama hiç kalabalık önünde dans etmedim.”

“Ama neden? Harikasin, şampiyonalara bile katılabilirsin.”

Aidan geçmişin o karanlık sisi üzerini örtmeden konuyu ustalıkla çevirdi.

“Bunu tekrarlayacağımıza emin olabilirsin ama şimdilik geceyi sonlandıralım mı?”

“Haklısın, itiraf ediyorum çok yorulдум.”

Aidan hesabı ödedi. Anna’nın elini tuttu ve bir taksi çevirdi. Otelden uzak sayılmazlardı. Ama Anna uzun saatlerdir o yüksek topuklu ayakkabıların üzerindeydi ve üstelik yorulduğunu söylemişti. Yürüyerek daha da yorulmasını istemedi.

Otele vardıklarında garip bir tedirginlik vardı aralarında. Sanki ikisi de ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Asansöre bindiklerinde el eleydiler ama ikisi de tek kelime etmiyordu. Asansörden iner inmez Anna kendi suitine yöneldi. Kapıya kartı geçirdikten sonra gözlerini kapadı derin bir nefes aldı, arkasını döndü ve Aidan doğru bir iki adım attı.

“Bu harika gece için teşekkür ederim.” diyerek dudağının hemen kenarından öptü. Aidan için yeterli değildi bu. Tam arkasını dönecekken hızla tutup kendine çevirdi. Dağılan saçlarının arasından parmaklarını geçirip duvara yasladı.

Tutkuyla öpmeye başladığında Anna bir daha asla nefes alamayacağını hissetti. Bedenlerinin talebi belliydi ama zaman yanılttı. Bu kadar çabuk olmasını istemiyordu Anna. Sanki onunla olduğu anda bütün büyü uçup gidecekmiş gibi hissediyordu. Mantiğı çılgık çılgıla öpücüğü sonlandırmasını söylerken bedeni bir türlü söz dinlemiyordu. Aidan ise sanki çölde susuz kalmışcasına öpüyordu. Nefes nefese dudaklarından ayrılıp alnını genç kadının terden hafif nemlenmiş alnına dayadı. Derince bir nefes aldı.

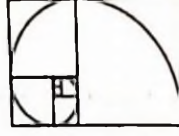
"Sana verdiğim sözü unutmadan odana girsen iyi olacak."

Anna gözlerini kırpıştırarak baktı Aidan'a. Titrek bednine hakim olmaya çalışsa da beceremiyordu. Bir tarafında şeytan diğer tarafında melek kıran kırana bir savaş içindeydi. Biri aşka, diğeri günaha davet ediyordu. Ama baskın gelen taraf belliydi; Aşkı istiyordu Anna. Bütününüyle.

"İyi geceler." diyerek ayırdı gözlerini ve hızla odaya girip kapıyı kapadı. Sırtını dayayarak olduğu yere çöktü. Hem ağlamak hem gülmek geliyordu içinden. Sersemce biraz daha oturduktan sonra kalktı ve güzel ayakkabılarını özenle çıkarıp kenara koydu. Kıyafetlerindende kurtulup duşa girdi. Uzunca tuttuğu düşün ardında gevşeyen kasları ve üzerine çöken yorgunlukla kendisini yatağa attı. Yüzünden silinmeyen gülümsemesiyle uyuya kaldı.

Aidan ise bir süre kapalı kapıya bakmış sonra suitine girmişti. Mini bardan bir viski aldı bardağa boşalttı. Bir dikişte içtiğinde içindeki yangına eş değer yandı boğazı. Tüm geceyi zihninde tekrar tekrar yaşıyordu. Muhteşem kıvrımları, alev alev gözleri, çıldırtıcı teni gitmiyordu bir an bile aklından. Nasılda sınanmıştı iradesi. Bu gece kollarına alıp saatlerce sevmek istiyordu halbuki. Ama söz vermişti bir kere ve asla sözünü çiğnemeyecekti. Anna ne zaman isterse o zaman fet-

hedecekti teninin her bir köşesini. O gün çok uzakta mıydı, yoksa yakında mıydı bilmiyordu ama bekleyecekti.

Karmakarışık saçları, deliksiz çektiği uyku yüzünden hafifçe şişmiş gözleri ile uyandığında gün daha yeni doğmuştu. Anna keyifle yatakta gerindi. Uyurken yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı hâlâ. Hevesle kalktı yataktan. Kıyafetlerini karıştırdı. Bugünkü konferansı kaçırmamaları gerekiyordu. Ciddiyetini topladı ve uygun kıyafetlerini buldu. Siyah bir kalem etek ve ekru rengi ipek bir gömlek giydi. Saçlarına zorla şekil verdi. Hafif makyaj yaptı. Notlarını kontrol ederek çantasına koydu. Telefonla iki kahve ve hafif bir şeyler sipariş etti Aidan'ın odasına. Aynada son kez kendisini kontrol ettikten sonra çıktı ve diğer odanın önünde derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. Biraz bekledi. Ses yoktu. Bu sefer biraz daha sert bir şekilde çaldı kapıyı. Tekrar bekledi. Hâlâ ses yoktu. Nedensizce telaşlandı. Çantasından telefonu çıkarıp Aidan'ı aradı. Bir yandan da odaya kulak kabarttı. Yükselen sese bakılırsa oda da olmalıydı. Ama Aidan ne telefonu cevaplıyor ne de kapıyı açıyordu. Bir şey olmuştu kesin. Uykusu bu kadar ağır olamazdı. Tam bir görevli bulmak için hareketlenmişti ki kapı açıldı.

Aidan üzerinden süzülen sular ve belinde gevşekçe tuttuğu havluyla kapıyı açtığında, kendisine şaşkın gözlerle bakarken Anna sertçe yutkundu. Gözlerinin önündeki enfes tablodan odağını çekmeye çalışsa da başaramadı. Bir türlü sesi çıkmıyordu.

"Anna? İyi misin?"

"Ben... bir şey oldu sandım. Kapıyı çaldım ama..."

"İçeri geç lütfen." diyerek kapıyı tuttu. Anna yüzündeki kırmızılık artarken hafifçe başını eğerek içeri girdi.

Özge Erkin

"İstersen odama dönüp bekleyebilirim."

Aidan muzurca gülümseyince yüzündeki kızarıklık arth.

"Gerek var mı?"

Anna göğsünden süzölmeye devam eden damlacıklara o kadar odaklanmıştı ki onu duymamıştı bile. Öyle muazzam kaslı bir vücut değildi karşısındaki. Dozunda fit bir görünüydü. Zaten onu bu derece cezbeden vücudunun güzel olup olmaması değildi. O tende hak iddia edebilecek olmasıydı.

"Anna?"

"Evet?"

Aidan küçük bir kahkaha attı şaşkın bakışlarına karşılık. Önünde durup dudağının kenarına küçük bir öpücük konurdu.

"İzin ver yarım kalan düşümü tamamlayıp geleyim, olur mu? Sen de bu arada uyku mahmurluğunu üzerinden atarsın."

Anna şaşkınca başını sallayıp koltuklardan birine çökercesine oturdu. Hemen ardından çalan kapıyla kalktı. Oda servisi olmalıydı. Kapıyı açıp servis masasını içeriye sokan görevliye bahşış vererek teşekkür etti. İki fincan kahve ve iki adet fransız tostı istemişti. Bir de portakal suyu. Kahvesinden bir yudum aldı. Aidan banyodan üzerinde şortuyla çıktığında yutmak üzere olduğu yudumu doğru yolu bulamayınca öksürmeye başladı. Aidan hızla yanına geldi. Genç kadın öksürmekten kıpkırmızı olmuştu.

"İyi misin?"

Anna başını salladı hızla. Yutkunarak öksürüğün ve boğazındaki garip hissin geçmesini bekledi. Sesine hâkim olduğu ilk anda da çocuk gibi şikayet etmeye başladı.

"Aidan neden giyinik değilsin?"

"Çıplak mıyım ki?"

Anna eliyle onu gösterdi.

"Giyinik olduğun söylenemez"

Aidan hiçbir şey söylemeden gülümseyerek dolabın kapağını açtı, takımını çıkardı. Küçük çekmecedен çoraplarını, sedefli kol düğmelerinin olduğu kadife kutuyu ve kemerini aldı. Aheste aheste giyinirken Anna elinde kahvesi sanki televizyonda bir program izler gibi izliyordu Aidan'ın her bir hareketini. Midesinde uçuşan kelebekleri dağıtmak istese de bir türlü beceremiyordu. O kadar erkeksi bir görüntü sergiliyordu ki hayran oluyordu her saniye. O kadar dalmıştı ki Aidan'ın ona attığı kaçamak bakışları ve dudaklarındaki hınzır gülüşü bile fark edememişti. Aidan elinde kadife kutu karşısına geldiğinde, dudakları fincanın köşesinde takılı kaldı. Gözlerini önce kutuya sonra ona çevirdi. Aidan içinde kopmak için çırpınan kahkahasını bastırarak kutunun kapağını açtı. Sedef kol düğmelerini gören Anna gözlerini kapatarak rahatlamışcasına tuttuğu nefesi hızla dışarı verdi.

"Rica etsem kol düğmelerini takmama yardımcı olur musunuz güzel bayan?"

Anna gülümseyerek kutunun içinden kare şeklindeki düğmeleri aldı. Aidanın uzattığı bileklerine tek tek takarken sanki dünyadaki en önemli görevi yerine getirmişçesine mutluydu. Böylesi basit anlamsız şeyler insanı nasıl mutlu edebirdi ki?

"Kahvem soğudu sanırım. Portakal suyuyla idare edeceğim. O fransız tostı mu?"

"Evet. Dorothy sevdiğini söylemişti."

"Bayılırım. Neden beni bekledin, soğutmasaydın."

"Olsun, beraber yiyelim istedim."

Aidan keyifle karşısındaki koltuğa oturup tostunu yemeye başladı. Anna onu sarıp sarmalayan etkiden kurtulmanın yolunu bulmuşcasına hevesle konuşmaya başladı.

"Konferans saat birde. Çok heyecanlıyım."

Özge Erkin

"Neden ki?"

"Konu ilgimi çekiyor"

Aidan konuşmacının ve konunun ne olduğunu unutmuştu.

"Konuşmacı kim?"

"Arthur McKenzi"

Aidan'ın sevimsizce yüzünü buruşturdu.

"Doğumsal izler hakkındadır kesin"

"Evet."

"Gereksiz gitmesek de olur."

"Lütfen. Merak ediyorum. Hem konferanslara katılmayacaksak neden geldik ki?" diye sordu elinden oyuncağı alınmış çocuk gibi mızımızca.

"Konuşmacılardan biri olduğum için olabilir mi?" diye yapıştırdı cevabı Aidan. Bir anda buzlar prensine dönüvermişti. Anna böylesi ani değişimine ilk kez tanık oluyordu. Elini yavaşça yanağına koydu.

"Aidan... Sorun ne?"

Aidan yanağında hissettiği sıcaklıkla rahatladığını hissetti. Bu kadar gerilmesine gerek yoktu. McKenzi'yi sevmezdi evet. Ama hayatını değiştirmişti. Yaptığı operasyonlar sayesinde yüzündeki o korkunç izden kurtulmuştu. Çok şey borçluydu ona. Ama yine de ondan hep uzak durmuştu. McKenzi'nin onu rakip olarak görmesi de bu tercihini perçinliyordu. Hırs başarı çarkının dişlilerinden olsa da kontrolsüz hırs tehlikeliydi ve bu tip insanlar Aidan'ı huzursuz ederdi.

"Sorun yok Anna. McKenzi'yi pek sevmem."

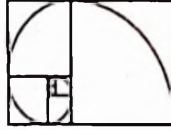
"Konuşmasını dinleyeceğiz sadece Aidan."

"Biliyorum. Yarın ki konunun üzerinden geçelim mi?"

"Gerek var mı? Yarın sabah daha uygun olur bence. Hem bu gece dosya üzerinden tekrar geçip bir iki soru daha bulmaya çalışacağım."

"Nasıl istersen benim için farketmez."

Aidan içine kapanmıştı yine ve bu Anna'yı mutsuz ediyordu. Dün geceki o cesur, gülümseyen Aidan'ı istiyordu. İçini sıkan, midesinde garip bir ağrıya sebep olan huzursuzluk aklını istila etmeye balamıştı. Bir türlü yok edemiyordu. Kötü bir şey olacağını hisseder ve o darbenin ne zaman geleceğini bilmeden panikle beklerdi ya insan tam olarak durum buydu.

Konferans öncesi kokteyle katılmadan doğrudan salona geçen Aidan elini hafifçe Anna'nın beline koyarak onu yönlendirmiş ve karşılaştıkları bir iki profesörle tanıştırmıştı. Anna'nın heyecanını gördükçe keyfi yerine gelmeye başladı. Genç kadının enerjisi onu da tazeliyordu. Tam yerlerine oturacakken görüş alanına giren fotoğrafla dona kaldı. Sonja mana dolu bakışlarla önlerinden geçiyordu hemde McKenzi'nin kolunda. İkisinin yan yana oluşu saçma olduğu kadar komikti de. Sonja onu kıskandırmak için bunu planladıysa sadece zavallı durumuna düştüğünü fark edemeyecek kadar aptal bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Ona bu hazzı yaşatacak değildi. Sakince kendilerine yaklaşan çifte baktı.

"Aidan seni görmek ne güzel." diyen Sonja sanki güzel bir şarkı söylüyormuşcasına melodik çıkan sesiyle adamın sinirlerini bozuyordu.

"Ben aynı şeyi söylemek isterdim ama yalan söylemek tarzım değil."

Özge Erkin

Sonja'nın yüzündeki gülümseme bile zıplayan sinirlerini saklamaya yetmiyordu. Gözlerini Anna'ya çevirdiğinde yükselen sinirini kıskançlık ele geçirdi.

"Sekreterini yanında mı taşıyorsun? Yaşlandıkça huy-
ların değişiyor anlaşılan." derken elini adamın beline doğru
götürmüş öpmek için ona doğru uzanıyordu. Daha temas ku-
ramadan Anna'nın sesi bıçak gibi aralarına girerek Sonja'nın
geri çekilmesine sebep oldu.

"O elinizi ait olan yere çekmenizi öneririm hanımefendi.
Yoksa bu sekreter özlük haklarını kullanacak."

Sonja küçük bir kahkaha ile elini çekerken McKenzie, Ai-
dan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Yaşanan saçmalık umu-
runda değildi. Avına odaklanmış bir aslan olmadığının far-
kindaydı artık. Karşısında kendine denk bir başka aslan vardı
ve krallığını ilan etmek için ölümüne savaşılmaya hazırды.

"Nasılsın Aidan? Görüşmeyeli çok oldu. Davetimi geri
çevirmediğin için teşekkür ederim."

"Harikayım Arthur. Davetin için asıl ben teşekkür ede-
rim." Aidan, Anna'nın kendisini sahiplenmesinden ve bunu
yüreklilikle ortaya koymasından duyduğu zevk ile duruşunu
dikleştirdi. Varlığı bile daha güçlü hissetmesini sağlamıştı.
Alışılmışın dışında bedensel hiçbir ayrıntıyla alakalı olmayan
öz güveni, duyduğu his ve sevdiği kadından aldığı karşılık-
la ilk kez gün yüzüne çıkıyordu. Ama karşısındaki adamlar
aralarında gelişen kibar, soğuk cümleler birbirine sürtünen
çelikle kuvars taşı gibi kıvılcımlar çıkarıyordu. Kıvılcımların
yangın çıkarma ihtimali olduğu kadar alevlerin kimi yakacağı
belli değildi.

19. BÖLÜM

Aidan'ın huzursuzluğu her geçen dakika biraz daha artıyordu. Bunu Anna'ya hissettirmemeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Aidan'ın titreyen dizi, ovuşturduğu elleri ve arada bir sıkıntıyla verdiği nefesini görmezden geleliyordu Anna. Elini dizine koyarak kendisine bakmasının sağladı.

"Sevgilim..."

Aidan duyduğu kelimeyle birden hafiflediğini hissetti. İçinde harlanmakta olan ateşe serin su serpmişti sanki, rahatlamıştı. Varlığıyla bile onu rahatlatabilecek güce sahipti... Ama McKenzie'yi karşısında görmek sinirlerini harabeye çeviriyordu.

"İyi misin?"

"Elbette."

"Gergin olmana gerek yok, eğer sebep o kadınsa..."

"Emin ol o kadın umurumda bile değil."

"O zaman rahatla lütfen. Konuşma başlamak üzere."

McKenzi konuşmasına başladığında, Anna'nın hevesle dinlemesine erkekçe bir içgüdüyle sinir oldu. Hevesinin mesleki meraktan olduğunu bilmesine rağmen kıskanıyordu. Huzursuzluğu artarken iki sıra önde oturan Sonja ile göz göze geldi. Yüzündeki hain sırıtiş huzursuzluğunun artmasına sebep oluyordu. Konuşmaya konsantre olmaya başka şeyler

Özge Erkin

düşünmeye çalıştı. McKenzi elindeki kumanda ile slayt gösterisine başladığında ekranda beliren fotoğrafla buz kesti. Bir salon dolusu insan kocaman barkovizyonda onun fotoğrafına bakıyordu. Yüzünün bir kısmını içeren, ameliyat öncesi ve sonrası iki resim yan yana duruyordu. Dikkat etmeyen hiç kimse o olduğunu anlamazdı. McKenzi ismini ifşa etmeye de cesaret edemezdi. Ama asıl önemli olan bu değildi. Bu resimler onun elinde nasıl olabilirdi? Çünkü Aidan yüklü bir miktar karşılığında hepsini almış ve evinde saklamıştı. Bu fotoğrafları ele geçirebilmesi için evine girmiş olması gerekiyordu. Bir anda Sonja'ya çevirdi başını. Yüzündeki hain sırıtışın sebebini anlaması uzun sürmedi; o yapmıştı. O lanet kadını sadece bir kere evine sokmuştu. Ameliyattan da resimlerden de haberi olması imkansızdı. Tüm bu düşünceler beynine hücum ederken Anna'nın sözleriyle içindeki öfke yanardağı bir anda patlayı verdi.

"Ne kadar kötü bir izmiş."

Kör bir hançerin adeta kalbini saplanmışçasına canı yandı Aidan'ın. Hızla ayağa kalktı ;

"Gidiyoruz!"

"Ama daha bitmedi."

"Kalmak istiyorsan sen bilirsin." diyerek bulundukları yerden hızla uzaklaşmaya başladı. Anna apar topar yerinden kalkarak arkasından koştu. Ona yetişmeye çalışıyor ama ayaklarındaki lanet topuklu ayakkabılar yüzünden başaramıyordu. Salondan dışarı çıktığında sağa sola bakındı. Ortadan kaybolmuştu. Bir taksi çevirip otele dönmeye karar verdi. Neler olduğunu, onu neyin sinirlendirdiğini anlayamamıştı bir türlü. Adamı sevmediğini söylemişti ama Tanrı aşkına bu sadece bir konferanstı...

Otele vardığında resepsiyona Aidan'ın gelip gelmediğini sordu. Beş dakika önce geldiğini öğrendiğinde de hızla asansöre bindi ve suitin bulunduğu kata çıktı. Kapının önüne

vardığında içeriden gelen sesler paniklemesine neden oldu. Sertçe kapıya vurmaya başladı.

"Aidan benim! Aç kapıyı lütfen."

Aidan kapıyı açmadı. Elindeki bardağı hızla duvara fırlattırken avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Odana git Anna!"

"Aç, hemen! Bu kapı açılmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Lütfen Aidan, konuş benimle, lütfen..."

"Lanet olsun, Anna sana git dedim!"

"Aidan lütfen. Aç şu kahrolası kapıyı!"

Aidan hırsıyla kapıyı ardına kadar açtı.

"Ne var, ne?"

Anna içeri girip ardından kapıyı kapattı. Odanın içine bir göz attı. Bir iki dakika da nasıl bu kadar dağıtabilmişti. Aidan'a çevirdi bakışlarını. Aç bir kaplan gibi odanın içinde dolanıyordu.

"Lütfen neler olduğunu anlatır mısın?" Ona doğru yaklaşmış dokunmak için elini uzatmıştı ki sertçe engellendi.

"Dokunma! Bırak Anna. Çok sinirliyim! Zamanlaman çok yanlış."

"Bana ne olduğunu söylemeden bu odadan çıkmayacağım Aidan."

"Neden merak ediyorsun ha, neden?"

"Bu hale neden geldiğini öğrenmek hakkım."

"Sana böyle bir hak verdiğimi hatırlamıyorum."

Aidan kurduğu cümlelerin ağırlığını çabuk farkettiler. Yüzünü buruşturdu. Bir türlü hâkim olamadığı sinirini Anna'dan çıkarıyor ve söylememesi gereken ne varsa dudaklarından dökülüyordu. Mini barın üzerindeki viski şişesini duvara geçirdi dudaklarından yükselen haykırışla.

Anna korkuyla geriye sıçradı. Aidan'la göz göze geldiklerinde ona dikkatlice baktı. Yüzü sinirden kızarmış, gözleri yaşarmıştı. İçinde yükselen korkuyu bastırarak ona doğru bir adım attı. Çatılan kaşlar cesaretini kırsa da çabuk toparlanıp yanına ulaştığında elini göğsüne koydu yavaşça.

"Sevgilim, anlat bana."

Aidan gözlerini kapatarak derin bir nefes verdi. Sakinleşmeliydi. Ama o fotoğraflar aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu. Göğsünün üzerinde ki sıcacık elin üzerine elini koydu. Tam çekecekti ki Anna diğer elini de üzerine koyarak ikisinin arasına hapsetti.

Aidan soru sormasını istemiyordu. Öğrenmesini istemiyordu. Anlatmak istemiyordu. Aniden dudaklarının üzerine kapandı. Hoyratça öperken genç kadın onu engellemeye çalıştı. Ne kadar omuzlarından itmeye çalışsa da, bir eliyle ensesinden tutan, diğer eliyle de belini kendisine doğru bastıran adamı durduramıyordu. Belindeki eli kalçasına doğru inmeye başladığında onu duvara sıkıştırmıştı. Bu hareketle çılgına dönen Anna son bir çabayla dişleriyle yakaladığı dudağını ısırdı. Acıyla geri çekildi Aidan. Aklındakileri uzaklaştırmak ve soru sormasını engellemek için yaptığı hareket Anna'nın geçmişindeki hayaletleri uyandırmıştı. Pişmanlıkla ona doğru adım attığında Anna korkuyla geri çekildi.

"Yaklaşma."

"Anna ben..."

"Biliyorum, bunu yapmak istemedin. Sakinleşmeden bana dokunmanı istemiyorum. Şimdi sessizce burada oturup sakinleşmeni bekleyeceğiz. Sonra da bana olanları anlatacağsın Aidan. Ben sana her şeyi açık yüreklilikle anlattım. Sen de anlatacağsın."

Aidan hırsla elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra da kendisini kadife kaplı koltuğa bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. Derin derin aldığı ne-

184

feslerle sakinleşmeye çalıştı. Anna neler olduğunu öğrenmeden peşini bırakmayacaktı. Ne söyleyecekti? Nasıl anlatacaktı?

Ne kadar çirkin bir iz olduğunu söylediğinde içinde hissettiği acının tarifi yoktu. Elini istemsizce önceden iz olan yanağına götürdü. Ne diyecekti ki; *'O çirkin yüz bana aitti. O iz de tam buradaydı mı diyecekti?'* İnleyerek saçlarına asıldı bir kez daha.

Anna, Aidan'ın kıvranışını izliyor ve yaşadığı bu kriz anına sebep olanın ne olduğunu bir türlü çözemiyordu. Basit olmadığı belliydi o yüzden de ona zaman vermekten başka çaresi yoktu. En azından sakinleşinceye kadar. Ama dakikalar geçtikçe endişelenmeye başladı. Yavaşça yanına gidip karşısında diz çöktü. Başının iki yanına dayadığı ellerinin üzerine koydu ellerini. Aidan yerinde sıçrarken ellerini çekmemek için zorladı kendisini. Gözlerinin içine baktı. *'Anlat bana, ben buradayım, seninleyim.'* diyordu gözleriyle.

'Anlat ve bitsin bu işkence.' diyen içindeki sese kulak verdi Aidan. Anlatacaktı her şeyi. İlk kez bir kadına güveniyor ve onun aşkı için kıvranıyordu. Karşısındaki kadının onu terk etme ihtimaline rağmen anlatmalıydı. Saklanan her sır ilişkinin temeline yerleştirilen bir dinamit gibiydi. Ne zaman patlayacağını bilmeden ne kadar sağlıklı devam edebilirdi ki? Kayıp bir aşığa dönüşmek istemiyordu Aidan. İçindeki hain ise Anna'nın onu terk edebilme ihtimalini fısıldayarak korkusunun katlanmasına sebep oluyordu. Anna'nın mavi yeşil gözlerinin içine baktı. Orada gördüğü tüm saf duygular hücum etti yüreğine. Anlatacaktı.

"Ben... Anlatacağım."

Anna ellerini sıkarak güç verdi. "Seni dinliyorum." diyerek kalkıp yatağa, tam karşısına oturdu. Aidan derin bir nefes alırken zorlandığı belli oluyordu.

Özge Erkin

"Seni dinlemeye hazırım." diyerek cesaret vermeye çalıştı Anna.

"McKenzi'nin konuşmasındaki görseller... Orada ki... O benim."

Bir kerede söylemenin rahatlığı, Anna'nın ne tepki vereceğinin bilinmezliğinin yoğunluğu içinde kayboldu. Midesi bulanmaya başlamıştı. Bu korku, hayatında ilk kez yaşadığı bu kaybetme korkusu o kadar baskındı ki ruhunda...

Anna garip bir şekilde rahatlayarak içinde tuttuğu nefesi verdi ve gözlerini kapattı.

"Tanrım beni o kadar korkuttun ki! Resimlerini senden izinsiz paylaşması doğru değil elbette. Ama kim olduğun belli..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Aidan oturduğu koltuktan fırladı.

Anna kocaman olmuş gözlerle ona bakarken asıl sorunun ne olduğu birden çarptı suratına.

"Sen... O yara yüzünden mi? Öğrenmemi istemiyor muydun?"

"Lanet olsun!"

"Cevap ver bana Aidan! Ne olacağını sandın, o izi öğrendikten sonra seni terk edeceğimi falan mı?"

Göz göze geldiklerinde Aidan'ın ateş saçan bakışlarıyla cevabı almış oldu.

"Sen gerçekten de benim böyle biri olduğumu mu sanıyorsun?"

Anna yakasına yapışmak, deli gibi bağırıp çağırmak istiyordu. Ama Aidan'ın tavrını gördükçe söylediğinin sadece buz dağının görünen kısmı olduğunu anlamıştı. Yerinden kalkarak karşısına geçti. Elini resimde gördüğü noktaya koydu; önceden var olan ama şimdi görünmeyen yaranın hemen üzerine.

"Şu an elimi yaranın üzerinde gezdiriyor olsaydım da hiçbir şey değişmezdi. Bedeninde ki hiçbir ayrıntı beni ilgilendirmiyor Aidan. Sen güzelliği takıntı haline getirmiş olabilirsin ama bu benim için geçerli değil. Sana aşık olmamın sebebi o güzel yüzün değil. Sen de gördüğüm kusursuzluk çok başka. Bunu sana daha önce de söyledim. Beni dinlemedin mi? Anladığımı sanıyordum."

O kadar sakince ve güzel bir ses tonuyla konuşuyordu ki Aidan'ın içinden ağlamak geliyordu.

"Ben... O iz..."

"Sen sırf bunu öğrenirim diye mi konferansı terk ettin. Bunu yaptığına inanmıyorum. O insanlara bu zevki yaşattığın için kızgınım asıl sana."

Aidan şaşkın gözlerle bakmayı sürdürürken karşısındaki kusursuz kadının ruhunda da hiçbir kusuru olmadığını bir kez daha anladı. O tanıdığı en muhteşem kadındı ve Aidan ona sahipti.

Anna yaklaşarak var olmayan izin olduğu tarafı öptü sonra da dudaklarına sokuldu.

"Gidelim sevgilim ve o zafer sarhoşu olduklarını sanan bir avuç zavallıya kusursuz kimmiş gösterelim."

Aidan'ın gözleri ışıldadı bir anlığına ama oraya tekrar geri dönmek onlarla yüz yüze gelmek istemiyordu.

"Gitmeyelim..."

"Gidelim sevgilim..."

"Anna..."

"Doktor! Oraya gideceğiz ve..."

Aidan, Anna'nın cümlesini bitirmesine izin vermeden dudaklarını esir aldı. Öylesine bir öpücüktü ki bu sanki içindeki tüm karabasanlar tek tek yok oluyordu. Özgürlüğünü geri alıyordu. Küçük, kusursuz kadını ona hiçbir gücün ve-

remediğini veriyordu. Dudaklarından ayrıldıktan sonra gözlerinin içine baktı tekrar.

"Gitmeyelim. Benim için önemli olan onların ne yaptığı değil, sana bunu nasıl anlatacağımdı. O tepkiyi vermeseydim belki haberin bile olmayacaktı. Ama ben kendime engel olmadım."

"Benden saklayacak mıydın bunu?"

"Ben... Bilmediğin şeyler var."

'Tam da tahmin ettiğim gibi.' diye düşündü Anna. Çok daha derin bir şeyler vardı.

"Sen ne zaman anlatmak istersen seni dinleyeceğim sevgilim. Ama ne olursa olsun oraya gitmek ve onlara bizi göstermek istiyorum. İkinci oturuma yetişebiliriz."

Aidan kadının gözü karalığına ve özgüvenine hayran oldu. Ona engel olmayacaktı.

"Gideceğiz."

Anna kocaman gülümsemesiyle ona sarıldı ve hemen ardından üzerini düzeltmek üzere aynanın karşısına geçti. Birkaç saniyelik uğraş sonrası eline çantasını aldı. Aidan'ın hafifçe dağılmış olan saçlarını zarif parmaklarıyla okşarcasına düzeltti ve uzattığı elini sıkıca tuttu. Aidan kısacık zamanda bu kadar duyguyu bir arada yaşamasına rağmen sakinleşebildiğine inanamıyordu. Anlaşılan Anna yanında olduğu sürece buna alışması gerekecekti. Çünkü Anna ruhundaki güç ile dört bir yanlarına sarıyordu ve hiçbir şeyin ilişkilerine zarar vermesine izin vermeyeceği her halinden belliydi.

Konferans salonundan içeri girdikleri anda tüm gözler onlara doğru çevrilmişti. Anna, elinin altında Aidan'ın gerilen vücudunu hissedince, hafifçe kolunu sıkarak kendisine bakmasını sağladı. Işıl ışıl bir gülümsemeyle kutsanan Aidan'ın vücudunu saran gerginlik yerini yavaş yavaş rahatlamaya bi-

raktı. Uzak bir köşede McKenzie ve o kadını konuşurken gören Anna, onlara doğru ilerledi.

Yanlarına yaklaşmakta olan çifti gören ikili ise kısa bir an şaşkınlık yaşamış olsalar da çabucak küstah ifadelerini takındılar.

"Merhaba Doktor. Konferansınızı kaçırdığım için çok üzgünüm. İkinci oturuma yetiştiğimizi umuyorum." Yüzündeki küstahlık tekrar şaşkınlığa dönerken sesi kısık çıktı adamın.

"Evet... İkinci oturum bir saate başlayacak."

"Merak ediyorum bu sefer ki konunuz nedir?"

"Neden şekerim? Yara izlerine özel bir zaafın mı var?" Sonja sinir bozucu tavrıyla aralarına girdi. Anna başını sertçe kadına çevirdi. Özellikle konuyu Aidan'ın yarasını çekmeye çalışması vücudundaki adrenalini harekete geçirdi. Savunma pozisyonu alırken yırtıcı bir kaplandan farkı yoktu.

"Bazı insanlar ne şanslı ki her haliyle büyüleyici olabiliyorlar. Bazıları ise, aynı sizin gibi... Ne yaparsa yapsın olmuyor. Ancak estetik cerrahinin mucizelerinden yararlanabiliyorlar. Sizin estetik cerrahlarına yapışmanızın sebebi de bu olsa gerek. Ödeme yapması kolay oluyordur."

Sonja onları saran kalabalığa aldırmadan havaya kaldırdığı elini sertçe tutarak engelledi Anna.

"Yavaş ol bakalım güzelim. Ben senin alışık olduğun o boyalı bebeklerden değilim. Seni o kadar hızlı bir şekilde yere yatırırım ki sen bile şaşırırsın. Ve emin ol, sevgilimin sende yaratacağım tahribatı düzeltilmesine de izin vermem. Şimdi izinizle." Tam gidecekken tekrar döndü Anna.

"A bu arada doktor... Bunun gibi topluluklara girerken kolunuzda kimin olduğuna dikkat etmenizi öneririm. Yanızdakinin pisliği size de bulaşır. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın temizleyemezsiniz. Pis bir sakız gibi... En kısa zamanda o fotoğrafları istiyorum. Veremem derseniz Aidan evindeki

Özge Erkin

kamera kayıtlarını çıkarttırdım. Durumu olduğundan daha çirkin hale getirmekten asla çekinmem."

Anna, Aidan'ın koluna tekrar girerek arkasını döndü ve salona doğru ilerledi. Aidan, Anna'yı hızla bir sütunun arkasına çektiğinde kimsenin göremeyeceği karanlık alanda dudaklarına yapıştı.

"Ayaklarına kapanmamam için tek bir geçerli neden söyler misin?"

"Kimse ama hiç kimse senin üzerinde hak talep edemez. İzin vermem!"

"Ah Tanrım! Sana delicesine aşığım, bundan eminim artık."

Anna'nın yüzündeki gülümseme büyürken tekrar uzandı onu talep eden dudaklara ve "Yeni mi anladın?" diye fısıldadı dudaklarının üzerinden.

Aidan içindeki iki prangadan ilkinin kırılmasına izin verdi. Diğerinden de kurtulduğunda, özgürlüğüne tam olarak kavuşacak ve bu kusursuz kadını karşısına çıkaran şansa şükredecekti. Ondan sonrası tadına doyulmaz bir aşk ziyafeti olacaktı.

20. BÖLÜM

Anna sahnede tüm gücü ve ihtişamıyla konuşmasını yapan adamı izledi. Aidan kendinden emin görüntüsünü bozmadan, yüksek enerjisiyle herkesi kendine hayran bırakırken Anna kadınsal bir içgüdüyle gururluydu. İçindeki güçlü kadın, 'O benim!' diye haykırıyordu. Aidan'ın arada ona attığı kaçamak bakışlar dizlerini titretse de duruşunu bozmadan gülümsüyor ve ihtiyaç duyduğu gücü ona geçiriyordu.

Dün olanlardan sonra bir daha konuyu açmamış ve özellikle Aidan'ın kendisini hazır hissedeceği anı beklemeye karar vermişti. McKenzi'nin konferans sonrası Aidan'la yalnız olarak görüştüğünü ve özür dilediğini biliyordu. Sonja denen o kadın ise bir anda ortadan kaybolmuştu. Ama içinden bir ses onun bu kadarla kalmayacağını söylüyordu. Şimdilik Aidan'ı sakın tutmak, kendi konuşmasını hiçbir aksilik olmadan yapması için elinden geleni yapmıştı. Bundan sonra da kendisini rahat hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacağına söz vermişti kendi kendine.

Aidan'ın konuşma sonrası, yöneltilen sorulara verdiği profesyonel ve aydınlatıcı cevapları meslektaşlarının takdirini kazanmıştı. Kürsüden indiği anda etrafı tebrik etmek isteyen insanlarla doldu. Anna'nın kalabalıktan bir türlü ona ulaşamadığını fark eden Aidan bu durumdan rahatsız olmuş, yanındakilerden izin isteyerek çekilmelerini istemiş ve elini

Özge Erkin

uzatarak Anna'nın yanındaki yerini almasını sağlamıştı. İkisi de gurur tablosu gibiydi.

Bir süre daha oyalandıktan sonra konferans salonundan ayrıldılar. Otellerine vardıklarında Aidan hevesle odasına çekti Anna'yı. Kapıyı kapatır kapatmaz dudaklarına sokulduğunda Anna her seferinde olduğu gibi nefesi kesildi. Bugün ona bir kez daha hayran olmuştu ve bu ona karşı hissettiği çekimin artmasına sebep oluyordu. Ona daha fazla karşı koyacak gücü kendinde göremiyordu.

"Titriyorsun."

"Heyecanlıyım."

"Neden?" Aidan bir yandan konuşuyor bir yandan da boynuna küçük öpücükler konduruyordu. Saçlarındaki tokayı çekip aldığı anda dağılan saçlarının arasına gömdü yüzünü.

"Çünkü seni o şekilde görmek... Nasıl desem? Çok etkileyiciydi. Hem gurur duydum hem de..."

Aidan kafasını kaldırıp göz göze geldi. Şaşırmıştı.

"Gururlandın mı?"

"Evet. Biliyorum belki buna hakkım yok."

"Buna hakkı olan tek kişi sensin."

"Ama."

"Ben seninle gururlanırken hakkım yok mu buna? Senin gibi harika bir kadına sahip olduğum için sürekli gururlanıyorum."

"Evet ama senin bende yarattığın farklı"

"Çok anlayabildiğimi söyleyemem."

"Ben de anlatabileceğime emin değilim zaten. O yüzden sus ve öp beni."

Anna ilk kez bu kadar cesurca bir talepte bulunmuştu. Her saniye yeni bir şaşkınlık yaşayan Aidan sevdiği kadının isteğini geri çevirmeden kapandı dudaklarına. Yumuşak

öpüşler bir an sonra hoyratlaşmaya başlamış ve daha talepkâr hale gelmişti. Aidan'ın ceketini omuzlarından sıyırdı yavaşça. Sırt kaslarında dolaştırdı ellerini. Gömleğin altından bile hissedebiliyordu enfes tenini. Boynunun kenarına dolaşan küçük pembe dudakları yakıcı bir yol çiziyordu sanki adamın teninde. Dudakları kulağını kenarına ulaşıpta nefesini hafifçe üflediğinde adamın iradesinin son kırıntıları da un ufak oldu.

"Verdiğim sözü tutmamı istiyorsan..." devamını getiremedi. Çelik gibi gerilen sinirlerini ellerinin altında hissederek Anna hafifçe geri çekilerek gözlerinin içinde baktı. Resimlerde gördüğü kadarıyla yüzünün sol yanını neredeyse tamamen kaplayan ama artık var olmayan hayali yaranın üzerine dolaştırdığı dudaklarını ve kendisini saran kollardan ayırdı.

Aidan hayal kırıklığına uğrasa da bu konuda asla ısrarcı olamayacaktı.

"Ben bir duş alıp uzanmak istiyorum. Akşamki balo öncesi dinlenmek iyi olacak."

Anna'nın konuyu kıvrak zekasıyla çevirmesi karşısında küçük bir kahkaha attı Aidan.

"Bence de gitmelisin. İstersen hazırlanman için seni uyandırabilirim."

"Gerek yok, tek başıma hazırlanmak istiyorum. Sen hazırlandığında haber verirsin, olur mu?" O muhteşem elbiseyi giyip tam olarak hazır olduğunda onu görmesi konusunda kararlıydı.

"Nasıl istersen seni rahat bırakıyorum. Ben de dinlensem hiç fena olmayacak."

Anna küçük bir öpücük daha çalarak teşekkür etti ve kendi odasına gitti. Üzerindekileri çıkardı, rahat bir şeyler giyerek yatağına uzandı. Telefonunu alarak Maria'yı aradı. Bir iki çalışta hemen açıldı.

Özge Erkin

"Aradığınız kişi size kızgın ve görüşmek istemiyor sinyal sesinden sonra mesaj bile bırakmanıza gerek yok."

"Delisin... O zaman sana dün geceki ateşli saatleri anlatmayayım."

"Saçmalama. Hemen başla..."

"Sana da merhaba bebek!"

"Anna bebeğim, gereksiz ayrıntılarla oyalanıyorsun. O dantelli iç çamaşırlarına ihtiyacın olacağını biliyordum. Her bir ayrıntısını merak ediyorum. Nasıldı, baskın mı yoksa romantik mi? Ateşli saatler kavramını açabildiğin kadar açmanı emrediyorum."

"Maria...Dikkatini ver canım! Ateşli saatler falan yok. Daha o aşamaya geçmedik."

"Beni kandırdığına inanamıyorum. Ya sen frijitsin ya da Aidan'ın ciddi bir cinsel fonksiyon bozukluğu var. Başka türlü bir mantığı yok yani. İkiniz orada..."

"Dünya'dan Maria'ya! Saçmalamaya başladın yine. Nasılsın bebeğim, bir sorun yok değil mi? Ben iyiyim, bu gece balo var ve ben çok heyecanlıyım. Tamam mı oldu mu?"

"Bunun için mi aradın beni? Tanrım içindeki ateşli hatunun gün yüzüne çıkması için sana vodo büyüğü yaptıracam."

Anna içinde tuttuğu kahkahasını daha fazla bastıramadı.

"Tamam canım tamam. Yaparsın bir şeyler. Yolunda gitmeyen her hangi bir durum yok değil mi?"

"Hiçbir sorun yok. Junior McCall burada. Bana da yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor. Çok tatlı..."

"Maria?"

"Ne? Sadece tatlı ve üzgünüm ki tipim değil. Sen onu boşver sana bir sürprizim var."

"Nedir?"

"Bilmem ki söylesem mi yoksa geldiğinde mi görsen?"

"Ya söylesene? Hadi ama çok kötüsün."

"Yaa nasıl oluyormuş meraktan çatlamak.

"Lütfen söyle, lütfen!"

"Selda geldi..."

"Gerçekten mi? Bak, ona söyle ben gelene kadar hiçbir yere gitmesin, gerekirse bağla, kapıyı üzerine kilitle falan bir şeyler yap."

"Merak etme. Bir ay bizimleymiş. Eğer istediği gibi bir iş bulabilirse temelli kalacak gibi duruyor."

"Çok sevindim, dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Bence sabırsızlanman gereken başka şeyler var ama..."

"Of Maria!"

"Tamam sustum. Görüşürüz bebek."

"Görüşürüz canım."

Anna gülümseyerek kapadı telefonu. Hayatının neşesi-ydi Maria. Ona duyduğu sevgi dostluktan öteye geçmişti artık. Selda ise iflah olmaz bir romantikti. Şiirler, hikâyeler yazar, efsane aşklar hayal ederdi. Sanırım o bu iki dostunun karışımı gibiydi. İçinde gizli kalmış arzulu bir kadın, romantik bir aşık ve kıskanç sahiplenici bir cadı vardı. Ama ilginç olan içindeki tüm bu kadınlar Aidan'ın hayatına girmesiyle ortaya çıkmıştı. Kendisinin bile bilmediği tanımadığı yönleri gün yüzüne çıkmak için kozasını yırtmaya çalışıyordu. Korkuyor, heyecanlanıyor en önemlisi ise mutlu hissediyordu.

Gözlerini kapatıp huzurla uykuya daldı. Yatmadan önce alarm kurmuştu. Gördüğü rüyanın en güzel yerinde çalan alarm hızla yataktan doğrulmasına sebep oldu. Heyecanı tekrar ele geçirmişti onu. Duşa girdi. Kısa süren banyo sonrası, Bornozuyla bavulundan çıkardığı pakete baktı bir süre. Maria'nın ondan habersiz valizine koyduğu siyah dantelli takım çok güzeldi ama elbisesinin içine giymek için uygun değildi.

Varolan yırtmaç ve göğüs dekoltesi, sütyeni ve jartiyeri eliyordu. Geriye ise avuç içi büyüklüğündeki külot kalıyordu. İplerinden tutarak kaldırdı. Kendi kendine gülerek giymeye başladı. Neden bu kadar önemsiyordu ki içine giyeceği çamaşırı? Nasılsa kimse görmeyecekti.

Banyoya geçerek saçlarını kuruttu. Hafifçe şekil vererek dağınık bıraktı. Makyajını yapmak için işe koyulduğunda ilk kez bu kadar özendiğini farkettil. Makyajını tamamlayıp elbisesini giydi. Aynanın karşısında gördüğü kadın harcadığı onca dakikaya değerdil. Çantasından parfümünü aldı, boynuna ve göğüs dekoltesine sıktı. Küçük çantasını içine telefonun ve rujunu atarak tekrar son bir kez aynaya baktı. Gözü saate iliştiğinde kapı çaldı. Aidan'ın dakikliğine gülmeden edemedi. Üzerini son bir kez daha düzeltip derin bir nefes aldı ama büyük kapının ardında göreceklerine ne Anna hazırdı ne de Aidan. Genç adam birlikte seçtikleri simokinin içinde inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Traş olmuş ve dokunmaktan hoşlandığı kirli sakalı, yerini ipek gibi görünen bir tene bırakmıştı. Dokunmak, öpmek için can yakıcı bir istekle kavruldu.

Aidan kapı açıldığı anda karşısında gördüğü şahesere bakıyor ve neşterinden daha güzel bir varlığın çıkmayacağına duyduğu inancı kendini kanıtlıyordu. O, sanki bir kılıç gibi, inatla sımsıkı sarıldığı neşterin parlaklığı değil, bu sefer sevdiği kadının kusursuz güzelliği gözünü alıyordu. Neşter önemini kaybederken yükselen değeri darmadağın olan ruhunun her bir köşesini diriltmeye başlamıştı çoktan. Artık hazırdı Aidan.

21. BÖLÜM

Büyük salondan içeri girdikleri anda tüm gözler muhteşem gözüken çifte doğru merakla döndü. Herkes büyülenmişcesine Anna'yı inceliyor ve Aidan bu durumdan kıskançlıkla karışık muazzam bir gurur duyuyordu. Tanrıçaları kıskandıracak güzellikteki kadın onundu ve o mavi yeşil gözleri bir tek ona bakıyordu. Masaya geçtiklerinde sandalyesini çekerek önce Anna'nın oturttu. Hemen ardından da yanındaki yerini aldı. Masada ki diğer konuklarla sohbet ediyor ama bakışlarını Anna'dan uzaklaştıramıyordu. Yakın masalarda oturan kim varsa hepsi Anna'yı süzüyordu. Anna ise hiç birine karşılık vermediği gibi farkında bile görünmüyordu. Kadının var olan güzelliği, paha biçilemez bir tablo gibi kıymetli ve ulaşılmazdı. Hangi kadın olursa olsun sahip olduğu bu güzelliği anahtar gibi kullanmaktan çekinmez ve önüne serilecek her türlü kapıyı açmak için kullanırdı. Anna ise bunu yapmak bir yana düşünmeyecek kadar onurluydu. Hastalarının bir çoğu daha güzel görünmek, bir sürü iltifat alabilmek ve bununla gururlanabilmek için bıçak altına yatıyordu. En doğal haklarıydı elbette ama Anna gibi güzelliği tanrı vergisi olan bir kadının, bunu en ufak bir övünç kaynağına bile dönüştürmemesi hayranlık uyandırıcıydı.

"Aidan..." Anna usulca koluna dokunarak ona bakmakta olan genç adamı uyardı.

"Efendim?"

Özge Erkin

Hafifçe kulağına eğildi.

"Sevgilim Profesör Max seninle konuşmaya çalışıyor ama sen duymuyorsun."

"Böylesi görsel ziyafetten yoksun kalmak istemiyorum demek ki."

Anna yanakları hafifçe kızarıp gülümsese de hemen ciddiyetini toplayarak başıyla hafifçe Profesörü işaret etti.

"Sevgili Aidan, yanındaki tanrıçadan gözlerini ayıramaman çok normal. Ama algılarını tamamen kapatmışsın evlat."

Aidan yaşı yetmişlere yaklaşan kır saçlı sevimli adama gülümsemeden edemedi.

"Haklısınız Profesör.

"Konuşmanı çok aydınlatıcı buldum. Birkaç fikrim var. Ayrıntılı konuşmak için yakın zamanda ziyaretime gelir misin? Seni kliniğinde ziyaret etmek ve operasyonlarını canlı izlemek isterdim ama ben artık yaşlı bir adamım."

"Elbette Profesör, onur duyarım. Döner dönmez ilk boşluğumda sizi ziyarete geleceğim."

Profesör Max alanında tanınmış ve hayranlık uyandıran yaşlı bir kurttu. Yaşının ilerlemesi sebebiyle kendisini yeni cerrahlar yetiştirmeye adanmış saygın bir doktordu. Aidan'dan etkilenmiş olması Anna'yı da gururlandırırken, masanın altından dizini hafifçe sıkıp, gülümseyen yüzüyle bunu Aidan'a da göstermekten çekinmedi. Genç adam sanki küçük bir çocuk gibi utanırken bir yandan da kendisine, bu yeni haline hayret ediyordu. Anna bu kadar kısa sürede nasılda değiştirmişti onu. Tüm masum insani duyguları sanki bir sandığın içine saklamıştı bunca zaman. Anna elinde tuttuğu ve Aidan'ın varlığında bile haberdar olmadığı anahtarla kilidi açmış ve hepsini serbest bırakmıştı. Hiç olmadığı, hiç hissetmediği kadar kusursuz hissediyordu ve bu his, adını koymadığı zamanlarda ki kadar korkutmuyordu.

Dizinin üzerindeki küçük eli, elinin içine hapsederek dokunuşunun tadını çıkarmaya hazırlanıyordu ki gerilen bedeni dikkatini dağıttı. Anna duruşunu dikleştirmiş karşısındaki bir noktaya odaklanmıştı. Aidan, bakışlarını takip ettiğinde onu gerginleştirenin ne olduğunu gördü. Sonja tüm yüzüzlüğü ve ucuz kıyafeti ile salondan içeri girmişti. Ama yanında bu sefer McKenzi yoktu. Ağına başka birini düşürmüştü. Aidan ilk kez içinden lanet etti kendisine. Nasıl böyle bir kadınla birlikte olmuştu. Sadece yatağına almakla kalmamış hayatına da sokmuştu.

“Sevgilim dans edelim mi?”

Anna koyulaşmaya başlayan bakışlarını ona döndürdüğünde, sinirliyi ken bile ne kadar güzel olduğunu kanıtlarcasına Aidan’ın aklını başından alıyordu. Hafifçe gülümseyerek yerinden kalktı. Aidan ceketinin düğmesini ilikleyerek ince beline koyduğu eliyle onu piste yönlendirdi. Sonja’nın varlığını bir tehdit olarak görmese de yine de canı sıkılmıştı ama Anna’nın bu güzel geceyi bozmaya niyeti yoktu.

Tam piste vardıklarında sonlanan dans müziği çok geçmeden yerini tangonun alev alev notalarına bıraktığında göz göze geldi iki aşık. Anna tek kaşı havada cüretkâr bir şekilde onu dansa teşvik ederken, Aidan ilk kez kendisini tanıyan bir grubun önünde dans edecek olmanın verdiği huzursuzluğu gizleyemedi. Anna kulağına eğilip reddedilmesi imkansız bir ses tonuyla “Sadece biz varız. İkimiz.” dedi ve tüm engeli kaldırdı. Aidan eline bel oyuntusuna yerleştirdi ve diğer elini de avuçunun içine hapsetti. Başladıkları anda tutkunun ve aşkın vücut bulmuş hali gibi görünüyorlardı.

Klasik ve basit figürlerle dans eden küçük kalabalık bir anda yavaş yavaş pistten uzaklaşmaya ve muhteşem çifti izlemeye başladıklarında ikisi de olan bitenin farkında görünmüyordu sadece ikisi varmışçasına dans etmeye başlamışlardı ve her bir hareketleri aşk doluydu. Yumuşak namelere eşlik eden

zarif adımlar görsel bir şölene dönüşürken artık kimse pistte dans etmiyor, sadece onları izliyordu. Anna'nın zarif vücudu, tüm adımları eksiksiz uygulaması ve elbisesindeki yırtmacın da yardımıyla Adian'nın işini kolaylaştırıyordu. Sırtından belinin kavisine indirdiği eliyle kendisine çekip sonra da ani bir hareketle bedenini uzaklaştırdığında müziğin sonu gelmek üzereydi. Dönerek bir bacağına yana doğru uzattığında, müziğin finaliyle bacağının üzerine doğru Anna'yı çekerek tek vücut halini almış ve burun buruna gelerek nefeslerinin birleşmesini sağlamıştı. Büyülü anı dağıtan alkışlarla izleyicileri selamlayarak yerlerine geçtiler.

Anna nefesini dizginlemeye çalışarak masaya döndüklerinde oturmadan tuvalete gitmek üzere Aidan'ın yanından ayrıldı. Çok heyecanlanmıştı ve hem biraz soluklanması hem de makyajını tazelemesi gerekiyordu. Barok tarzda lüks bir dizayna sahip olan tuvaletteki büyük varak aynanın karşısına geçti. Elbisesine çeki düzen verdikten sonra, lavabo da ellerini yıkadı. Parmak uçlarıyla göğsüne su serpiştirerek ferahlamaya çalıştı. Saçlarını karıştırdı. Dudağındaki ruju tazeledi. Son bir kez aynada kendisine bakıp ayrılacakken arkasında beliren kadının varlığı ile taş kesildi. Sonja alev saçan gözleri ile ona bakıyor ve sanki her an üzerine atlayacakmış gibi görünüyordu. Anna soğuk kanlılığını koruyarak arkasını döndü. Uzaklaşmak üzereydi ki sertçe kolundan tutulup çekildiğinde kadınla yüzyüze geldi. Soğukkanlılıkta bir yere kadardı, bu kadın çok olmuştu artık. Boğazından tutup yanlarındaki mermer kaplı duvara yapıştırdı. Sonja'nın hırsla bakan gözlerinin yerini şaşkınlık almıştı.

"Sen beni anlamamak için inat ediyorsun."

"Bırak beni... O benim, her zaman benimdi. Benim yatağımda benim tenimde... Benim içimdeydi. Sen güzelliğine kapıldığı geçici bir hevessin sadece..."

"Aidan'ın bir rahip olmadığını biliyorum. Elbette yatağını süsleyen bir sürü kadını olmuştur. Ama kalbine sahip olan benim. Seni bir daha çevremizde görürsem sadece bu kadarla kalmam."

Anna sıkmakta olduğu elini çekerek arkasını döndü ama saçlarında hissettiği acı ile olduğu yerde sendeledi. Bu kadın laftan anlamıyordu ve delilik bir anda damarlarında akmaya başlamıştı. Geçmişte yaşadığı tacizden sonra kendisini savunacak birkaç hareket öğrenmişti. Bunların en önemlisi de arkasından saldıran birine kafa atmaktı. Anna canının yanıp yanmayacağı önemsemeden hızla kafasını geriye doğru savurdu. Kırılan kemik sesini duyduğunda tüyleri diken diken oldu. Ne kadar sinirlenmiş de olsa birinin canını yakma fikrinden hoşlanmıyordu. Sonja ise kırılan burnundan boşalan kanın yarattığı şokla inleyerek elleriyle yüzünü kapadı. Anna'nın ona doğru adım attığını fark edince korkarak geri geri gitti. Anna duruşunu dikleştirdi.

"Sana söylemiştim, eğer canımı sıkarsan estetik cerrahına ihtiyacın olacak demiştim. Ama sen beni dinlemedin. Artık anlamışsındır umarım. Seni bir daha çevremizde görmek istemiyorum."

Anna kanlar içinde kalan kadını tuvalette bırakarak salona geri dönmek üzereyken Aidan ile karşılaştı. Dönmesi uzun sürünce meraklanmıştı. Gülümseyerek Anna'nın yanına gittiğinde tuvaletin aralık kapısından içerdeki kadını gördü. Soran bakışlarını Anna'ya çevirdiğinde;

"Sonja... o küçük burnunu nelere sokamaması gerektiğini öğrenmek istiyormuş. Ben de memnuniyetle öğrettim. Nasılsa çok sayıda cerrah tanıyor. Dua etsin gözlerini oymadım."

Aidan şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle bakmaya devam edince, Anna dayanamayarak dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. İçinde saklı kalan cadı gün yüzüne çıkmıştı az önce. Şimdi ise ateşli kadındaydı sıra.

“İçeri geçelim mi, burada işim bitti. ”

Aidan tek kelime söyleyemeden elini sıkı sıkı tutarak salona geri döndü. Masalarına vardıklarında küçük çantayı genç kadının eline tutuşturarak birlikte oturdukları misafirlere iyi geceler diledi ve Anna'nın şaşkın bakışları arasında çıkışa götürdü.

“Aidan nereye gidiyoruz?”

“Daha fazla burada kalmamızın bir anlamı yok. Bir an önce yalnız kalmak ve sana olan hayranlığımı saatlerce dile getirmek istiyorum.”

Anna küçük kahkahasını daha fazla tutamadı. Küçük bir çocuk gibi hevesle beklemekte olan taksiye bindi. Kısacık yol bitmek bilmedi ikisi için de. Otele vardıklarında asansöre yö-neldiler konuşmadan. Suitin kapısına vardıklarında Aidan kendi odasının kapısını açtı ve hızla Anna'yı da beraberinde içeri sürükledi.

Arkalarından kapattığı kapıyla birlikte kısacık bir an genç kadının gözlerine baktı Aidan. Ona duyduğu hayranlığı avaz avaz bağırmak, hissettiği büyük aşkı bedeninin her bir köşesine yazmak istiyordu. Anna'nın parıldayan göz bebeklerini görmesiyle dudaklarına sokuldu nefes nefese. Hoyratlığının sebebi heyecanı değil minnetiydi. Ona yaşattıkları için, hiç bilmediği duyguları benliğine buyur etmesine izin verdiği için, ona sanki bir bebeğe öğretir gibi aşkı öğrettiği için minnettardı. En çokta içindeki yüzü yaralı küçük çocuğa sarılıp, onu kabul ettiği için.

Anna kendisini saran büyüünün esiri olmaktan ölesiye korkuyor ama dudaklarının üzerinde hissettiği sıcaklık o an dünyanın en doğru şeyymiş gibi geliyordu. Tüm hücreleriyle Aidan'ın olmak istiyordu. Bedeni de bu isteğine karşılık veriyordu. İlk kez hazır hissediyordu kendisini. Ama Aidan, sıcak öpücüğünü bir sonraki aşamaya taşımıyordu. Bir elini belinin çukuruna dayayarak biraz daha kendisine çektiğinde

diğer elini de ensesine götürerek yumuşak saçlarının arasına soktu. Ruhunu emiyordu sanki. Yüreğine dokunmak istiyordu. Dünya da ne kadar güzellik varsa her birini ayaklarının altına sermek istiyordu. Hepsinden önce kendisinin yapmak istiyordu. Ama dayanacaktı. Delicesine ve can yakıcı bir işkence çekiyor olmasına rağmen dayanacaktı. Önce kendi ruhunu soyacaktı Anna'nın gözlerinin önünde. Çırılçıplak bırakacaktı bütün ruhunu. Ne var ne yoksa bilecekti kusursuz kadını. Çünkü ilk kez sahip olduğu bu muhteşem armağanı anlık bedensel zevkin heyecanına kapılarak kaybetmemesi gerektiğinin farkındaydı. Her şeyiyle onun olsun istiyordu. Sırların ardına sığınarak onun olmasını istemeye hakkı yoktu. Ona güveniyordu. Bu güveni boşa çıkarmayacaktı. Elbisesinin fermuarına ulaşan parmakları usulca aşağıya doğru yol alırken Anna'nın ona engel olmaması iradesini zorluyordu. Ama pes etmeyecekti; *'Önce ruhlarımız.'* diye tekrar etti içinden. *'Tüm gerçekleri söküp alacak ve ondan sonra hem ruhunu hem de tenini teslim alacağım...'*

22. BÖLÜM

Anna'nın kalbi dudaklarının ucunda atıyordu sanki. Sırtında hissettiği parmaklar alev almasına neden oluyordu. Hazır olduğunu biliyordu. Ama garip bir his vardı içinde. Fermuarı gevşeyen elbise iyice bollaşıyordu. Altında sadece küçücük bir tanga'nın olduğunu hatırlayınca istemsizce kızardı. Kısacık bir an sonra elbise ayaklarının ucundaki yerini aldı. Aidan nefesini tuttu. Karşısındaki bu muazzam güzellikte ki kadın, onundu ve ona hak ettiğini verecekti. Yavaş hareketlerle ceketinden kurtuldu. Kol düğmelerini çıkarıp bir köşeye fırlattı. Gömleğinin düğmelerinden çözdü. Sırtından sıyrılıp olduğu yere düşmesini sağladı. Pantolonunu da çıkararak durumu eşitledi. Şimdi ikisi de üzerlerinde küçücük kuşak parçaları ile birbirlerine bakıyordu.

Aidan elinin tersiyle yanağını okşadı yavaşça genç kadının. Saçlarını iki yanından göğüslerinin üzerine doğru getirdi. Cennetten fırlamış bir melek kadar masum ama cehenneme kafa tutacak kadar tutkulu görünüyordu. Kucağına alarak yatağa döndü ve üzerine bıraktı. Saatlerce sevişmek teninin her bir köşesini ezberlemek, içinin sıcaklığında erimek istiyordu ama doğru zaman olsa da yanlış yerdı. Onu kendi yatağında istiyordu. Yanına girdi ve heyecandan titreyen bedenini kollarının arasına aldı.

"Sen gökyüzünden kayan bir yıldızsın. Hayatımın orta yerine düştün ama parlaklığından hiçbir şey kaybetmedin.

Özge Erkin

Sana Aidan'ı anlatmadan, ruhumdaki her bir karanlık köşeyi aydınlatmadan benim olmayacaksın. O yüzden bu gece tek istediğim teninin sıcaklığına sığınarak hayatımdaki ilk huzurlu uykuyu uyumak. Bir otel odasında sevişilecek alelade bir kadın değilsin ve benim sana verdiğim değer bunun çok üzerinde. Lütfen uyu ve teninde huzur bulmama izin ver."

Anna gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Tam olarak istediği buydu işte. Şehvetten uzak, sadece aşkın hakim olduğu bir sevişme istiyordu. Bunu sağlayacak erkeğe vermek istiyordu bedenini ve kader sonunda onu karşısına çıkarmıştı. Göğsünün üzerindeki başını kaldırıp gözlerindeki pırıltılarla gri gözlerin içine baktı. Uzanarak dolgun pembe dudaklarını öpmek için yanıp tutuştuğu dudakların üzerine kapadı. Ateşli bir öpücük değildi. Sadece sevgilisine iyi geceler dileyen bir öpücüktü. Dudaklarından ayrılıp parlak gözleriyle bir kez daha baktı ve yanağını sıcak göğsüne koyarak gözlerini kapadı. Aşkta acemi olan iki sevgili huzurla birbirinin tenlerine sığındı.

Aidan uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar huzurlu uyumuştı. Vücudunu saran sıcaklığın verdiği o muhteşem hisle gülümsedi. Genç kadın ona arkasından sarılmış, yüzünü sırtına dayamıştı. Nefesini hissetmek bile gülümsemesine sebep oldu. Hafifçe arkasını döndüğünde Anna hâlâ uyuyordu. Yüzüne düşen saçlarını kenara çekerek güzel yüzünü ortaya çıkardı. Güzeldi kadın, yeryüzündeki tüm güzellikleri kısıktırarak kadar güzeldi. Dudaklarını büzmüş, yanakları pembeleşmişti. Biraz daha bekleyemeden dudaklarını esir aldı. Yumuşak öpüşü Anna'yı uyandırırken genç kadın güneşten daha parlak bir gülümseme hediye etti Aidan'a ve elini yanağına dayadı.

“Günaydın sevgilim.”

“Günaydın. Sana seni sevdiğimi hiç söylemedim değil mi?” diye sordu Aidan. Anna soruya mı şaşırsın, beklemediği anda geldiğine mi, bilemedi. Gülümsemesini bozmadan.

“Hayır sevgilim, söylemedin.”

Anna, Aidan’dan bunu duymaya ihtiyacı olmadığını hissetti. İki kelimelik basit bir cümle insanın hissettiklerini anlatmaya yetmezdi ki. En azından Anna buna inanıyordu.

“Tüm gün yatakta kalmak istiyorum ama sana göstermek istediğim o kadar güzel yerler var ki...”

Anna, Aidan’ın bu içten itirafına kıkırdarak karşılık verdi. Aidan için dünya üzerinde duyduğu en güzel sestir bu. Yataktan kalktı.

“Ben duşa gireceğim, sen de böylece rahatça hazırlanmak için odana geçebilirsin. Yarım saat içinde görüşürüz.” dedi. Anna’nın çıplak oluşu yüzünden utanacağını düşünmüştü. Ona özel bir alan sağlamak istiyordu. Anna minnettar bir ifadeyle baktı ve dudaklarını sessizce oynatarak, *teşekkür ederim*, dedi. Aidan duşa girdiğinde hızlıca yataktan kalktı. Elbisesini üzerine geçirdi. Ayakkabılarını eline alarak kapıyı açtı katta başka odanın olmaması büyük avantajdı ama kat görevlisiyle karşılaşma riskini göze alamazdı. Şöyle bir kontrol ettikten sonra acele adımlarla kendi odasına geçti. Duş iyi bir fikirdi. Hızlıca duşunu aldı. Saçlarını iki yandan örerek başının etrafına sardı. Çiçekli hafif bir elbise giydi. Kot ceketini üzerine geçirdi. Yüzüne ve dudaklarına nemlendirici sürdü son olarak. Aynaya baktı. Hazırdı. Kapı çalındığında heyecanla Aidan’ı karşıladı ve genç adamın uzattığı küçük çantayı alarak içinden telefonunu çıkardı ve çantasına attı. Odada unuttuğunu duştan çıkınca fark etmişti.

Otelden ayrılırken acele etmeden sıradan iki aşık olarak el ele yürümeye başladılar. Aralarında sohbet ediyor, basit ama onlar için anlam ifade eden küçük ayrıntılardan bahse-

diyorlardı. Aidan ilk olarak Edinburgh kalesine gitmeyi teklif ettiğinde Anna hemen kabul etti. Aidan yol boyunca kaleyle ilgili bildiklerini Anna'ya anlatıyor genç kadının merakını kamçılıyordu. Castle Rock tepesine vardıklarında gördüğü muhteşem manzara Anna'nın keyfini daha da yerine getirdi. Bin yıldır yıkılmadan hâlâ ayakta kalmayı başaran kale Dünya'nın en görkemli yapılarından biri olarak kabul ediliyordu. Kalenin girişine geldiklerinde İskoçların halk kahramanı olan Wiliam Wallace'ın heykeli onları karşıladı. Anna 'Braveheart' filmini iledikten sonra bu ismi araştırmış ve İskoç tarihi ilk o zaman ilgisini çekmeye başlamıştı. Kalenin içine girdiklerinde askeri techizat ve kraliyet mücevherlerinin sergilendiği kısmı gezdiler. Aidan saatine bakarak Anna'yı kalenin surlarına götürdü. Daha önce geldiği için ne olacağını biliyordu ve bunu göstermek istiyordu. Saat tam biri gösterdiğinde 'One O'clock' olarak anılan top atışı saygı amacıyla Pazar günleri hariç her gün tekrarlanıyordu. Anna sesten korksa da buna tanık olduğu için memnundu.

"Top atışını da gördüğüne göre artık ayrılabiliriz. Kalenin tamamını gezmek için çok zaman gerekiyor. Daha sana göstermek istediğim çok şey var."

Anna itiraz etmeden tüm kontrolü Aidan'a bıraktı. Çünkü onu ilk kez bu kadar rahat görüyordu. Bu halinin bozulmasını istemiyordu.

İkinci adres olarak Ulusal İskoç müzesini seçen Aidan, Anna'nın burayı seveceğini biliyordu. Tıptan modaya kadar çok geniş bir yelpazeye sahip olan müze İskoçya'da görülmesi gereken mekanların başında geliyordu. Anna heyecanla her yeri gezmek istemiş, küçük bir çocuğun heyecanı ve masumiyetiyle hayran olduğu ne varsa Aidan'a göstermişti. Aidan tüm gün yüzünden silinmeyen gülümsemesiyle ona eşlik ederken heyecanına da ortak olmuştu. Yaklaşık iki saatin sonunda Anna muzur bir ifadeyle Aidan'ın kulağına eğildi.

“Ben acıktım.”

Aidan dudaklarından kopan kahkahayı serbest bıraktı. Kolunu genç kadının omzuna atarak kendine doğru bastırdı.

“Haydi gidelim ve bir şeyler yiyelim.”

Müzeden çıkarak yürümeye başladıklarında hem etrafa izliyor hem de yemek yiyecekleri bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Yaklaşık onbeş dakikalık arayış sonrası kapısında Türk bayrağı asılı olan bir restoran gördüler. Anna ile Aidan aynı anda birbirlerine bakarken gülümseyerek ‘Meze Bar’ adındaki mekana girdiler. Şirin mekanda çok kişi yoktu. Güler yüzlü bir görevli hemen yanlarına gelerek yer gösterdi. Masalarına geçen çifte hemen münüyü getiren adam Türk mutfağı hakkında bilgi vermeye başlamıştı ki Aidan elini kaldırarak susmasını işaret etti.

“İkimiz de Türk mutfağına hayranız ve birçok yemeğı de biliyoruz. Ama daha önce çok fazla deneme şansım olmadığı için mezelerinizi tatmak istiyorum. Sevgilim senin özellikle istediğın bir şey var mı?” diye sordu. Anna münüye göz attıktan sonra.

“Benim için de meze yeterli olacak. Ama yemeğın sonunda tatlı önerisi isteyeceğım.” dedi. Genç adam içecek siparişlerini aldıktan sonra yanlarından ayrıldı. Birkaç dakika sonra servis masasıyla yanlarına geldiğinde yanında restoranın sahibi olan Mehmet Bey de ona eşlik ediyordu.

“Hoş geldiniz. Ben Mehmet, buranın sahibiyim. Türk mutfağını sevdiğinizi öğrenince hem hoş geldiniz demek hem de mezeler hakkında bilgi vermek istedim.”

Mehmet mezeleri masaya tek tek koyarken bir yandan isimlerini söylüyor bir yandan da içeriklerinden bahsediyordu. Humus, zeytinyağı sarma, şakşuka ve imam bayıldı... Hepsinin birbirinden güzel görüldüğünü düşünen Anna adamın nezaketine şaşırmamıştı. Türklerin misafirperver ol-

duklarını Selda sayesinde çok iyi biliyordu. Aidan adama teşekkür ederek başka bir şeye ihtiyaçları olmadığını söyledi.

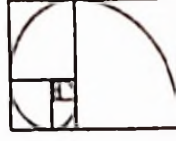
“Yemeğiniz bitmeden önce tatlı hazırlığına başlayacağız. Size özel olarak ikram etmek istediğim çok meşhur bir tatlımız var. İçki tercih etmediğiniz için özellikle bunu denemenizi tavsiye ederim. Afiyet olsun.” diyerek yanlarından ayrılan Mehmet Bey yardımcısına masayı sürekli kontrol etmesini ve eksik bir şeyleri olduğunda hemen tamamlamasını tembih etti.

Anna ve Aidan hevesle mezelerden tabaklarına alarak tadıma geçtiler. Her bir lokmada fikirlerini birbirlerini söylüyor beğendikleri ve beğenmedikleri mezeler hakkında yaşadıkları fikir ayrılıklarıyla birbirlerine takılıyorlardı. Yemeğin sonlarına doğru su servisi yapan genç adam hemen mutfığa haber verdi. Bir süre sonra Mehmet bey elinde orta boy bakır bir tepsiyle yanlarına geldi. Sıcak olduğu her halinden belli olan tepsiyi tam ortaya koydu kapağını açmadan. Yardımcısı hemen tatlı servislerini hazırladı ve küçük kadehleri de tabaklarının yanına yerleştirdi. İçki ile ikram edileceğini düşünen Aidan tam itiraz edecekti ki Anna başını sallayarak ‘*Sorun yok.*’ dedi. Sıcak tepsinin üzerindeki kapağı kaldıran Mehmet bey hemen servise başladı.

“Bu tatlımızın adı Künefe. Çok ince kesilerek pişirilmiş hamur, Antep fıstığı, tuzsuz peynir ve şerbetle hazırlanan bir tatlı. İkramlık olarak da yanında soğuk süt servis edilir. Hem sıcak yendiği için mideyi rahatsız etmesi engellenir hem de yoğun şeker tadını bastırması için. Beğeneceğinizi umuyorum. Afiyet olsun tekrar.” diyerek yanlarından ayrıldı. Anna yemek boyunca beklediği tatlıya kavuşmanın verdiği heyecanla hemen yemeğe başladı. Aidan ise genç kadının yüzünde oynayan mutlulukla doyuruyordu ruhunu.

“Yüce Tanrım! Böyle bir lezzetti daha önce tattığımı hiç zannetmiyorum. Kesinlikle denemelisin.”

Aidan'ın tatlı tercihi Anna'nın dudaklarıydı. Bir ömür boyunca başka hiçbir tatlıya ihtiyacı yoktu artık.

Ertesi sabah erken saatte otelden ayrılan ikili havalanına doğru giderken güneş daha yeni doğmuş ve şehri unutulmaz bir çehreye kavuşturmuştu. Anna son bir kez keyifle şehri izledi.

İşlemlerin ardından uçağa geçtiklerinde Anna önceki kadar huzursuz değildi. Uçuş uzun sürecekti ama bu sefer korktuğunda Aidan'ın kollarında daha kolay sakinleşeceğini biliyordu. Aidan uçak kalkarken elini avuçlarının arasına alarak ona güç vererek Anna'nın haklılığını kanıtladı. Gördükleri yerler, yemekler hakkında sohbet ettiler. Yaşanan kötü hiçbir şeyi tekrar konuşmaya gerek duymuyorlardı. Birbirlerinden daha önemli bir şey yoktu. Kendilerinden bahsederken ufacık ayrıntıları bile atlamamaya dikkat ettiler. Yolculuklar birini tanımının en güzel ve kolay yoluydu. İkisi de bu durumu kendi lehine kullanmaya kararlıydı. Saatlerce sevdikleri şarkılardan, renklerden ve filmlerden bahsettiler. Her ikisi de birbirini yudum yudum içiyordu adeta. Birkaç ayda öğrenebilecekleri şeyleri birkaç saate sığdırmanın yararını görecekerinden emindiler.

23. BÖLÜM

Anna döndükleri günden beri artan iş temposu yüzünden Aidan ile baş başa kalma şansını bir türlü yakalayamamıştı. Selda'nın gelişi de onu ayrıca mutlu etmişti. Ona da vakit ayırmak istiyordu. Aidan bu isteğini sezinlediği andan beri sevdiği kadına, arkadaşıyla istediği gibi vakit geçirmesi için olanak sağlamaya çalışıyordu.

Bilgisayarın başında, raporların arasına gömülmüş, saatin kaç olduğunu bile farkına varmamıştı. Hızla açılan odanın kapısıyla yerinde sıçradı genç kadın. Aidan fırtına gibi girdi içeri. Elindeki telefonu kırarcasına sıkıyordu.

"Aidan?" Anna döndükten sonrada klinikte Aidan'a, Doktor diye hitap etmeye devam etmişti. Aidan ne kadar buna gerek olmadığını söylese de dinletememişti. Ama Aidan'ın o anki halini gördüğünde asistanına değil sevgilisine ihtiyacı olduğunu anladı.

Aidan derin nefesler alarak kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bir şey mi var sevgilim?"

Anna yumuşak tuttuğu ses tonuyla, sinirden gerilmiş adamı sakinleştirmeyi umuyordu.

"Bu adamlar beni deli ediyor. Ajan Donald, Eric aradı. Tanık koruma programındaki hastamızı hemen ameliyat etmemizi istiyorlar. Daha tetkikler tamamlanmadı. Uzun bir süreç

Özge Erkin

olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama bir türlü anlamıyorlar. Üstelik ameliyatı da burada değil başka bir klinikte yapmak istiyorlarmış."

Anna'nın bir şey söylemeden önce hızlıca aklındakileri toparlamaya çalıştı. Farklı bir klinikte olmasında bir sakınca yoktu. Bir an önce operasyonların tamamlanması Bella için de iyi olabilirdi. Ama Aidan söz konusu olunca dilinin ucuna gelen tüm cümleleri yuttu. Yanına gitti, sinirden kızarmış gözlerinin içine dikti gözlerini. Elini göğsünün üzerine koydu.

"Bizim için önemli olan o zavallı kadının aynalara gönül rahatlıkla bakabilmesini sağlamak sevgilim. Sinirlenmekte haklısın ama önceliğimizi unutmayalım olur mu? Ekibini götürebilirsin. Başka bir ameliyathanede rahat hissetmeyeceğini biliyorum ama istersen ben de seninle birlikte girerim ameliyata ne dersin?"

Aidan göğsündeki sıcak elin ve gözlerine bakan yumuşak bakışların etkisiyle adeta büyülenmiş gibiydi Hırsla dudaklarına yapıştı. O kadar özlemişti ki. Bir an daha uzak duramayacaktı. Döndüklerinden beri bir türlü yalnız kalamamışlardı. Selda'nın gelişi Aidan için de cesaretini toplamasına yardımcı olmuştu.

"Sevgilim... Biri gelebilir..." Anna kızaran yüzünün uzaklaştırdı istemedi. Aidan kaşları çatılmıştı yine.

"Kapıyı kilitleyip seni masanın üzerine çıkarmamam için bana bir neden söyle. Mantıklı olsun"

"Çünkü bunu yapamayız. Sen de biliyorsun ."

Aidan, Anna'nın yanıldığını kanıtlamak istese de kendisini tuttu.

"Bu hafta sonu bir planın var mı?"

"Neden?"

"Seni özledim."

"Bende. Bu hafta sonu bir planım yok. Selda bu gece bir iş görüşmesi California'ya gidecek. Maria'nın hafta sonları her zaman bir planı vardır. Mesai bitiminden itibaren tamamen size aitim doktor"

Aidan'ın gözlerinde haylaz pırıltılar oluşmaya başlamıştı bile. Ama içindeki korku da aynı anda su üstüne çıkmıştı, her şeyi anlatacaktı Anna'ya. Geçmişte ne yaşadıysa, ruhunda ki her bir yarayı, her bir utancı. Zamanı gelmişti artık.

"O zaman şu lanet herifi arayıp günü ayarlayalım. Sonra da çıkalım olur mu?"

"Ne zaman başlayacağız ameliyatlara?"

"Bu haftaki ameliyatlara yoğun. Ama önümüzdeki Salı ilk ameliyatı yapabiliriz."

"Peki. İzin ver ben konuşayım kalan ayarlamaları da hallederim. Sen tekrar konuşarak gerilme istersen"

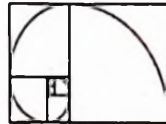
"Çok düşüncelisin. Ama seninle konuşmayacaklardır."

"Nasıl istersen. O zaman ben eve gideyim. Sen de işin bitince beni alırsın, olur mu?"

"Beraber gidebilirdik."

"Selda'dan almam gereken bir şey var. Bir saat sonra hazır olurum. İstedğin zaman gelebilirsin."

Aidan'ın sabırsızlığı tüm hücrelerinden taşıyordu. Küçük bir öpücük çalarak uzaklaşan genç kadına baktı ve lanet telefonu tekrar eline aldı .

"Of Anna, ne inat çıktın sen ya!"

"Selda senin şu romantik ruhun beni bir gün öldürecek. Ne istiyorsun *kuzum* benden."

Anna, Selda'ya şirinlik olsun diye kendi dilinde onlara öğrettiği gibi *kızım* demişti. Çok hoşuna giderdi Selda'nın.

"Şirinlik yapma bana. Kızım anlat diyorum. Hafta sonu onda kalacaksın demek."

"Seni Maria ile çok yalnız bıraktım değil mi? İyice ona benzedin. Anlatacak bir şey olsa anlatacağım."

"Yani siz şimdi Edinburgh'ta hiç mi?"

"Selda! Anlattım ya, kaç defa anlatacağım. Sadece uyuduk."

"Tamam, tamam sustum. Ağzından laf almanın ne zor olduğunu unutmuşum."

"Evet unutmuşsun. Bu hikâyeler hep Maria'da. Hem ben sana soruyor muyum senin İstanbul'da ki yakışıklı ne oldu diye?"

"Aman anlatılacak bir şey olsa anlatırdım. Adam bildiğin salak çıktı. Gereksiz kıskançlıklar, yok evde otur evinin kadını ol falan. Hiç bana göre değil biliyorsun."

"İyi yapmışsın." Gözü bir anlığına saate takıldı.

"Eyvah! Lafa tuttun beni, çanta hazırlayacaktım. Aidan birazdan burada olur. Ben hazırlanırken sen de şu mantıyı nasıl pişireceğimi anlat."

"Erkeğinin kalbine giden yol midesinden geçer klişesi için biraz geç kaldınız sanki."

"Erkeğim Türk mutfağına hayran çıkınca, e benim en yakın arkadaşlarımdan biri de Türk olunca bu avantajı kullanmam şartı."

Selda kıkırtılar eşliğinde tarif etti mantının hazırlanışını. Anna gerekli malzemelerin Aidan'ın dolabında bulunmayacağını az çok tahmin edebiliyordu. Markete uğramaları gerekecekti. Selda bütün püf noktaları anlattıktan sonra, Anna kocaman bir öpücük çaldı arkadaşından ve küçük çantasını bulup yatağın üzerine çıkardı. Neler koyması gerektiğine

dair hiçbir fikri yoktu. Bir an Maria'nın evde olmayışına dua etti. Yoksa çantayı minik tangalar, dantel sütyenlerle doldurur, Anna da koca hafta sonunu Aidan'ın önünde el kadar kumaş parçalarıyla geçirirdi. Aslında fena fikir sayılmazdı. Kendi kendine gülerek pijama, tayt, tişört ve pantolon koydu. Çamaşır çekmecesini açtığında gözüne çarpan nil rengi, dantelli şortu görmezden gelemeydi. İlk gördüğünde vurulmuştu ama bir türlü giyememişti bunca zaman. Çantanın ön gözüne koydu güzelce. Dolaptaki askıları karıştırdı. Çok sevdiği ekru elbiseyi gözüne kestirdi. Güzelce katlayarak onu da çantaya yerleştirdi. Diş fırçasını da çantanın diğer küçük gözüne koydu. Artık hazırdı. Eksiği olduğunu sanmıyordu. Klinikten geldiğinde düşünmüş haki renk pantolonunu ve pembe gömleğini giymişti. Evet evet, kesinlikle hazırdı. Zilin çaldığını duyduğunda odadan fırladı.

Selda'nın ondan önce davranıp kapıyı açmasıyla duraksadı. Aidan bütün ihtişamıyla kapısında idi.

"Merhaba, sen Selda olmalısın."

"Merhaba sen de Doktor McCall olmalısın."

"Aidan."

"Peki, Aidan. İçeri gelsene." Anna kapıdan başını uzatıp gülümseyerek baktı sevdiği adama. Ona her bakışında o soğuk halinin onun için ne kadar cezbedici olduğuna hayret ediyordu.

"Başka zaman. Anna hazırsan gidelim mi?"

"Çantamı alıp hemen geliyorum."

Anna odadan çantasını aldı. Selda'nın hazırladığı, içinde mantı olan diğer poşeti de kapıp, kapıda karşılarındaki adamı çözmek istemiş gibi süzen arkadaşının yanağına öpücük kondurarak Aidan'ın elini tuttu.

"Gittiğinde haber ver. Umarım iyi geçer. Her ne kadar gitmeni istemesem de senin için en iyisini diliyorum"

Özge Erkin

"Teşekkür ederim canım, haber veririm. İyi eğlenceler. Tanıştığımıza sevindim Aidan. Bir gün uzun uzun sohbet ederiz."

"Elbette, ben de çok isterim. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Aidan Anna'nın elindeki çantayı alarak merdivenlere yöneldi. İnmeden hemen önce elini uzattı. Anna mutlulukla küçük elini uzatıp kavradığında gururlu hissediyordu kendini. Bu adam her durumda hem çok iyi hissetmesini sağlıyor hem de öz güveniyle, düşünceli tavrıyla gururunu okşuyordu. Yola çıktıklarında Anna markete uğramak istediğini söylemişti. Aidan'ın alışık olmadığı bu durum onu şaşırtırsa da yol üstündeki büyük bir marketin önünde durdu.

"Sen de gelmek ister misin?"

"Gelmeli miyim?"

"Belki istediğin bir şeyler olur. Ben genelde markete iki üç şey almaya giderim ama rafların arasında dolaştıkça canım bir sürü şey ister."

Aidan tamam, diyerek arabayı park etti ve hayatının bir ilkinde daha adım attı. Büyük alışveriş arabasını neden aldıklarını bilmiyordu. Ama bir iki raf dolaştıktan sonra yanıldığını anladı. Bir sürü şey görüp sepete atmıştı. Anna kahkahasını tutmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Aidan o kadar ciddi bir şekilde alışveriş yapıyor, eline aldığı ürünleri öyle bir dikkatle inceliyordu ki gören binlerce dolarlık tıbbi cihaz alıyor sanırdı.

"Sevgilim, inan elindeki domates konservesinin hiçbir ilginç yanı yok."

Aidan anlamaz bakışlarını ona çevirdiğinde Anna artık aleni olarak gülüyordu.

“Neden gülüyorsun? Gıdalarda kullanılan, sağlığa zararlı o kadar çok katkı maddesi var ki? Jelatin, fruktoz, glutamat...”

“Sevgilim; saydıklarının hepsi bu zamana kadar yediğin bir çok şeyde vardı. Lütfen izin ver, iki üç şey alacağım. Hemen halledelim yoksa bütün gece buradan çıkamayacağız.”

Aidan yaptığıının farkına varıp alışveriş arabasını bir kenara itti. İçinden fıstık ezmesini almayı ihmal etmeden tabii. Dayanılmaz bir zaafı vardı fıstık ezmesine.

Anna, Aidan’ın elindekini görünce tek kaşı havada şöyle bir bakarak gülümsedi. Diğer rafa yönelerek yoğurt ve tereyağ aldı. Küçük bir pakette kırmızı biber. Zorda olsa salça bulmanın mutluluğuyla onu da sepete attı. Sarımsak da konulması gerektiğini biliyordu ama çocukluğundan beri yiyemediği nadir şeylerden biriydi. Taze nane de alarak alışverişini tamamladı. Manti için gereken her şeyi almıştı.

“Kasaya gidebiliriz. Sen bir tek o elindekini mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Tamam, ver onu da koyalım.”

Anna sanki yıllardır evli bir çiftmiş gibi yaptıkları bu basit market alışverişinden büyük bir zevk almıştı. Bu kadar basit bir eylem bile Aidan’la birlikte paha biçilmez oluyordu.

Eve vardıklarında hava kararmak üzereydi. Büyük garajın içinde yankılanan motor sesi kesildiğinde Anna heyecanını gizlemeye çalışıyor, Aidan ile göz göze gelmemek için uğraşıyordu. Eve girdiklerinde Anna sanki kendi eviymiş gibi mutfığa yönelip elindekileri boşaltmaya başladı. Yemek yaparak sakinleştirebilirdi kendisini. Salık saçlarını bileğindeki tokayla tepede toplayıp atkuyruğu yaptı... Mutfak tezgahına dizdiği malzemeleri buzdolabına yerleştirirken yüzündeki huzurlu ifade Aidan’a da bulaşmıştı adeta. Genç kadını al-

Özge Erkin

maya gidene kadar içi içini yemişti. Ama şu an o kadar farklı hissediyordu ki.

"Aç mısın? Hemen hazırlayabilirim, sana bir sürprizim var."

Aidan giderek daha da parlaklaşan gözleriyle baktı.

"Sürprizlerden hoşlanmadığımı söylemiş miydim." dedim muzipçe.

"Yiyene kadar bekle. "

"Öyle olsun, meraklandığımı saklamayacağım."

Anna'nın gülüşü yüzünde büyürken karşısındaki adamın gönlündeki tahtını sağlamlaştırdığının farkında bile değildi. Kendi duygularından emindi. Aidan'a aşıktı. O her zaman istediği, beklediği hatta hayal ettiği adamdı. Ne olduğu, kim olduğu umrunda bile değildi. O buzdan zırhının altındaki küçük haylaz çocuğu seviyordu büyük ihtimalle de hayatının sonuna kadar seveceği tek adam olacaktı. Böylesi bir duygunun bir daha ruhuna bahşedileceğini sanmıyordu. Böylesi bir aşk kaç kere insanın karşısına çıkardı ki? Tenlerini paylaşmadan ruhlarını paylaşıyorlardı önce. Belki de Aidan'ı bu kadar özel kılan buydu. Sırf o yüzden onu mutlu etmek istiyordu. Kalbini fethetmişti çoktan, tenini de onunla paylaşmaya hazırdı artık.

Anna özenle, Selda'nın tarif ettiği gibi yemeği hazırladı. Daha önce onu yaparken izlemiş olmanın avantajını da sonun kadar kullandı. Tabaklara servis etti. Küçük bir kapta kızdırdığı tereyağını da Türk usulü mantının üzerinde gezdirdi. Bar tezgahında oturan Aidan'ın önüne koydu. Aynı anda genç adamın gözleri parlamıştı. Bu yemeği biliyordu.

"Mantı, hem de Türk işi?"

"Eee dostların faydaları."

Aidan büyük bir iştahla önündeki tabağa gömülürken Anna keyifle onu izledi bir süre. Arada bir iki lokma ağzına

atıyor ama midesinden önce sevdiği adamı izleyerek ruhunu doyuruyordu. Mutlu edilmesi çok kolay bir adamdı aslında. Sadece ne istediğini doğru anlamak lazımdı.

Aidan ziyafetten memnun ve doymuş bir şekilde elindeki çatalı bıraktı ve dudaklarında yoğurt kalıntılarıyla eğilip Anna'nın yanağını öptü.

"Teşekkür ederim, hayatımda yediğim en lezzetli yemektir. İlklerim hep bu kadar güzelmisiz olacak?"

Anna tam yanağına yoğurt bulaştırdığı için kızmaya hazırlanıyordu ki son söylediğini anlayamadı.

"İlk derken?"

"Bana yemek yapan ilk kadınsın demek istedim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Yalancısın! Sen büyük bir yalancısın, en azından annen yapmıştır."

Aidan'ın değişen bakışlarıyla ne kadar yanlış bir cümle kurduğunu fark etti ama artık çok geçti. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Hedefi ise sevdiği adamın kalbiydi. Kanı akacak ve Anna her bir damlasına tanık olacaktı.

24. BÖLÜM

Aidan hayatının hiçbir döneminde doğru kelimeleri yan yana getirmekte bu kadar zorlanmamıştı. Anna'nın iyi niyetle söylediği sözler çığ gibi üzerine yıkılırken altında kalmamak için çabaladı. Kalbindeki yeni tahttan güç aldı. Eskisi gibi değildi artık, umutları vardı. Zindandan çıkmış, kötü kraliçenin kulesinden kurtulmuştu. Gönül tahtının yeni bir sahibi vardı ve ona bu gece tüm gerçekleri, tüm yaralarını, tüm zayıflıklarını, tüm nefretini anlatacak ve bir kere okunacak olan bu kitabı ateşe atacaktı. Tamamen özgür olacaktı Aidan. Buna duyduğu ihtiyaç ve istek o kadar büyüktü ki, gözünün dönmesine neden olabilecek bu durum karşısında tüm soğukkanlılığını takındı.

Gözlerini kendine şaşkınca bakan turkuaz gözlere dikti. Elini uzatarak yanına çağırdı.

"Benimle gel lütfen."

Anna son birkaç dakikadır sevdiği adamın yüzündeki dehşet dolu değişime an be an tanık olmuş ve en derin yarasına tırnaklarını geçirdiğini fark etmişti. Kalbi göğsünün içinde sıkışıyordu. Duyacaklarından korkuyordu evet ama en büyük korkusu Aidan'ın içindeki zehiri dökmesiyle tami-ri mümkün olmayacak bir duruma dönüşmeleri idi. En çok bundan korkuyordu.

Küçük elini streten buz gibi olmuş avucunun içine bıraktı. Büyük salondaki kanepeye yöneldiğinde sessizliğini

... Aidan kanepeye geçerken onu da karşı-
sındaki koltuğa oturması için yönlendirdi. Sıcaklığını hisse-
derken, ona sarılırken anlatmak daha kolay gibi görünebilirdi
ama istediği bu değildi. Gözlerine bakmalıydı. Çünkü Aidan
hayatında ilk kez kimsenin giremediği kalesinin kapısını aç-
cak ve tüm ruhunu görmesine izin verecekti.

Anna sessizce gösterdiği koltuğa oturup bacaklarını altı-
na topladı. Kollarını bağlayarak stresin vücudunda yarattığı
anlamsız titremeyi bastırmaya çalıştı.

Bir hikayeyi yazarken en zor olanın ilk cümleyi yazmak
olduğunu söylerdi çoğu yazar. Aidan kendi hikayesine baş-
larken de aynı zorlukla kıvranıyordu. Sıkıntıyla gözlerini ka-
patıp boynunu esnetti. Daha fazla oyalanmanın bir anlamı
olmadığını biliyordu. Tekrar göz kontağı kurduktan sonra
derin bir nefes aldı.

"Yüzümde o görmüş olduğun yara iziyle doğmuşum.
Kathrine, yani annem sosyetenin göz bebeğiymiş o zamanlar.
Babamı da sosyeteye girmek için tavlamış ve bana hamile ka-
larak yerini sağlamlaştırmış. Ama benim doğumumla pırlıtlı
dünyası birden yerle bir olmuş. Çok güzel bir kadındı annem.
O kadar güzeldi ki, etkileyemeyeceği hiçbir erkek hatta ka-
dın yoktu. Güzelliğinin farkında ve bunu yaşamının temeli-
ne oturtan bir kadın için çirkin bir çocuk dünyaya getirmek;
yeryüzünde cehenneme mahkum olmak demektir. Beni ilk
kucağına aldığı anda ne düşündü bilmiyorum. Beni emzirmeyi
reddettiğini sürekli hastalanan bünyem ve kuvvetsiz bağışık-
lık sistemimin varlığından tahmin edebiliyorum. Yedi yaşma
kadar evdeki görevlilerden ve dadımdan başka kimseyle gö-
rüşmedim. Sonra bir gün Daniel beni buldu, evde oynarken
benim tarafıma geçmişti. Doğduğunu biliyordum ama sadece
bebekken görmeme izin vermişti. Büyük malikanenin uzak
bir köşesine benim için özel bir oda dizayn edilmiş ve ora-
da yaşamaya mahkum edilmiştim. Anlayacağım kötü kraliçe
beni kuleye kapatmış kapısına da ejderhalar koymuştu."

Anna nefes almadan konuşan adamı acı içinde dinliyor ve gözyaşlarının akmaması için büyük çaba harcıyordu. Çünkü gücünün tamamını kullandığını ve bir kere de hepsini anlatması gerektiğini, bunu için mücadele ettiğini görebiliyordu.

“Daniel’in doğumundan kısa bir süre sonra beklenmedik bir şekilde babam öldü. O andan itibaren de tecrit günlerim tam bir işkenceye dönüşmeye başladı. Evde dersler alıyordum. Okula gitmeme izin verilmiyordu. Daniel biraz büyüdükten ve benim varlığımı fark ettikten sonra, gizlice de olsa yanıma geliyor ve sevgi dolu masum kalbiyle yalnızlığımı benden söküp alıyordu. Önceleri buna çok kızan Kathrine, Daniel’in yanımdan her götürülüşünde çığlık çığlığa saatlerce ağlamasına tahammül edemeyerek izin vermeye başladı. Daha sonraları da beni, altın oğlu için özel olarak alınmış bir oyuncak gibi gördü. Daniel’la birlikte büyüldükçe aramızda ki bağ da büyüdü. Ne olursa olsun beni *-en azından ev sınırları içinde-* ezdirmiyor ve her istediğimin yapılmasını sağlıyordu. Annemin ona olan düşkünlüğünü hapis hayatımı güzelleştirmek için kullanıyordu. Yıllar içinde aldığım eğitimler ve eve gelen öğretmenlerin baskısıyla zekam dikkatini çekmeye başladı. Sonunda liseye gitmeme izin verdiğinde elinde özel yapım bir maskeyle karşıma gelmiş ve var olan çirkinliğimle insanlara haksızlık etmemem gerektiğini söylemişti. Özel bir okula yüklü bir bağışla girmiş ve sadece derslere odaklanarak üstün bir başarıyla liseyi bitirerek koleje gitmeye hak kazanmıştım. Üniversite hayallerime sesini çıkarmıyordu. Bunun nedenini hâlâ bilmiyorum; belki de vicdanı artık onu rahatsız ediyordu. Çünkü tüm o geçen yıllar boyunca sözleriyle beni aşağılamaktan, acıyan canımı daha çok acıtmaktan kaçınmamıştı. O da yorulmuştu sanırım. Kanuni olarak özgürlüğümü ilan ettiğim gün; yıllarca araştırdığım, ülkenin en iyi doktorlarından biri olan Arthur’dan randevu aldım ve bir an önce ameliyat olmak istediğimi söyledim. Bazı izler asla düzelmez.

Onlardan biri olduğumu söyleyecek diye ölesiye korkuyordum. Öyle çok korkuyordum ki..."

Aidan nefes nefes kaldığını fark ederek bir anlığına sustu. Devam edecek gücü kalmamıştı. Anlatacak daha fazla bir şey yoktu aslında. Tek bir şey dışında.

"Gizlice ameliyata girdim. Neden ona söylemediğimi bilmiyorum. İzin vermeyeceğinden kokmuştum belki de iyileşmeme rağmen beni sevmeme ihtimali ödümü koparıyordu. Zorlu iyileşme sürecinden sonra yüzümdeki yara eskisinden çok daha iyi hale gelmişti. Bir dizi operasyon olmam gerektiğini Arthur özellikle belirtmişti ama sargılar ilk açıldığında gördüğüm yüz tahminimden çok daha iyi görünüyordu ve o bile bana yetmişti. Eve döndüğümde onun bir ay sürecektir Avrupa tatiline çıktığını öğrendim. Aslında benim için daha iyi olmuştu. İkinci ameliyatımı olup hastaneden ayrıldığımda yüzümde hafif bir kızarıklık dışında pek bir şey yoktu. Arthur deneysel bir yöntem denemişti üzerimde ve başarmıştı. Eve gittiğimde onun dönmesini bekliyordum. Heyecanlıydım, korkuyordum... Saatlerce yerimden kıpırdamadan onu bekledim. O gelmedi. Çünkü dönüş yolunda özel jeti Mont Blanc'taki dağlık bölgeye çakılmış. Uçağın enkazına o kadar zor ulaştılar ki günlerce uğraşmaları gerekti. Sonunda onu bulduklarında vahşi hayvanlar tarafından parçalanmıştı."

Anna artık tüm sınırını zorlamış olan adamın önüne giderek diz çöktü, ellerini uzatarak eskiden yarasının durduğu yeri avucunun içine aldı. Göz göze gelmesi için hafifçe baskı uyguladı. İstedikini elde ettiği anda da gözlerinden akan yaşları daha fazla tutamadı. Ağlamaya başladığı için kendisine kılsa da kendi gözyaşlarının, Aidan'ın yıllarca zincire vurduğu yaşlarına özgürlüğünü vereceğini düşündü. Atmalıydı bu zehiri içinden. Anlatarak ilk adımı atmıştı. Aidan ise boğazında ağrıya sebep olan yumruyla sanki dışarı çıkmak isteyen bir yaratıkmiş gibi savaşıyordu.

“Ne kadar güçlüymüşsün... Sen.... Hâlâ çok güçlüsün. Sana bu yüzden aşığım ben. Tüm o acılara rağmen kalbindeki iyiliğin kaybolmasına izin vermediğin için o kadar kusursuzsun ki benim gözümde. Senin güzelliğini, içindeki muhteşemliği görmeyen biri dünyanın en şansız insanı bence. Unutamayacaksın biliyorum ama artık Kathrine’i özgür bırakmalısın.”

Aidan anlamaz gözlerle ona bakıyordu.

“Tüm bu sert ve buzdan kabuğunun sebebini, hiçbir kadına kalbini neden açmadığını biliyorum. Sen ne yapmış olursa olsun onu seviyordun. Sen onu seviyordun Aidan; Anneni ve bu seni daha çok sinirlendiriyordu değil mi? Bunu kabul etmezsen asla tam olarak özgür hissedemeyeceksin kendini. Bunda yanlış bir şey yok. Sen onu seviyordun. Söyle Aidan ve bitsin bu ruhunun hapisliği artık. Çünkü bir parçan hâlâ o evde ve kapıda da hâlâ Kathrine var. Kabul et sevgilim. Onu her şeye rağmen sevdiğini kabul et.”

Anna sözleriyle öyle büyük bir deprem yaratmıştı ki içinde hiddetle ayağa fırladı Aidan.

“Onu sevmek mi? Sen beni dinlemedin galiba. Neler yaşadığımı anlamadın mı!” Haykırışı tüm evde adeta çınlıyordu.

“Seviyorsun Aidan. O yüzden ameliyat oldun. O zaman seni seveceğini düşündün. Kabul et, Onu seviyordun Aidan!”

Anna üzerine geldikçe daha da hiddetleniyordu. Gerçeğin bu şekilde yüzüne vurulması kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınmasına sebep oluyordu. Hırsla kollarından yakalayıp sarsmaya başladı.

“Sevmiyorum. Asla sevmedim. Anladın mı beni, sevmedim...”

“Sevdin Aidan.”

“Sevmedim...”

“Yalan söylüyorsun.”

Özge Erkın

"Lanet olsun sana Anna!"

"Seviyordun. O küçük çocuk annesini seviyordu. Neden dans ediyordun Aidan? Annen de bir dansçıydı değil mi? Böylece onun dikkatini çekeceğini ve seni seveceğini düşünüyordun."

Aidan anlatmadığı bu ayrıntıyı Anna'nın bilmesinin verdiği şaşkınlıkla kollarını serbest bıraktı.

"İnternette onun hakkında bir şeyler bulmak zor değil. Anneni biliyorum Aidan. Ne kadar güzel olduğunu ve ona ne kadar benzediğini. Eğer yüzündeki o yara olmasaydı onun bir kopyası olacaktın. Onu seviyordun Aidan. Kabul et sevgilim."

Aidan başını sallayarak "Hayır!" dedi.

"Seviyordun... Kabul et!" Anna'nın hiddetle çıkan sesiyle geri adım attı. Hâlâ hayır diyerek başını sallıyor ama içinde çökmeye başlayan surlarının sesi kulağına geliyordu. Kalesi düşüyordu. O en kıymetli hazinesini sakladığı kale yıkılıyordu. Biraz daha devam ederse saklı hazinesi gözler önüne serilecekti. Anna üzerine gelmeye devam ederken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Bunu kabul etmende bir sorun yok. Sorun değil Aidan. O artık yok. Bunu söyleyebilirsin. Kabul et... Lanet olsun Aidan annendi o senin, ne olursa olsun onu sevdin tüm o yaptıklarına rağmen... KABUL ET!"

"Lanet olsun EVET! Onu seviyordum, tamam mı seviyordum!"

Anna bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarını başarmış olmanın verdiği rahatlıkla serbest bıraktı. Aidan hem itirafının, yıkılan kalesinin hem de özgürlüğünü ona geri veren kadının gözyaşlarıyla yeniden doğuyordu sanki. Hırstan gerilen vücudu bir anda gevşeyince hayatında ilk kez gözyaşlarının akmasına izin verdi, sadece birer damla da olsa... Bazen küçücük bir damlaya koca bir okyanus sığdırabilirdiniz. Aidan o küçücük

damlalara tüm yaşamının ızdırabını yükleyip vücudundan, ruhundan akıp gitmesine izin verdi.

Ani bir hareketle kollarının arasına aldı hıçkırıklarını bastıramayan küçük kadını. İçinde ne var ne yoksa darmadağın olmuştu. Bu küçük savaşçı sayesinde içindeki tüm topraklar özgürdü artık.

Dudaklarına sokuldu hevesle;

"Sevgilim..."

Dudaklarının üzerinde dans edercesine dolanıyor ama onu sevdiğini söylemiyordu. Sanki ne kadar söylerse söyle sin yeterli gelmeyecekti. Ruhu dudaklarından dökülüyordu sanki. Hayatı boyunca karşısına çıkan en büyük şansı bu güzel ve güçlü kadın. Aidan ona sahipti. Bunu tüm hücrelerinde hissedebiliyordu. Sevdiği kadar sevildiğini hissedebiliyordu.

Ani bir hareketle kucığına aldı. Dudaklarından bir an olsun ayrılmamıştı. Ama aşk dolu öpücükler her geçen saniye doyumsuz bir şehvete bürünüyordu. Aralarındaki duvarı aşk ve birbirlerine duydukları inançla yıkmışlardı. Şimdi de bunu kutsama zamanıydı.

25. BÖLÜM

Aidan ruhunu özgürlüğüne kavuşturmanın verdiği hafiflikle uçarcasına çıktı merdivenleri. Kendi evinde kendi yatağında sevdiği kadının teninde en doğru anda ve en doğru kişiyle bu kusursuz aşkı kutsayacaktı. Üzerinde ki buzdan zırh erimiş yok olup gitmişti artık.

Ruhu gibi bedenini de çırılçıplak bıraktı sevdiği kadının karşısında. Onu soymuyor önce kendi soyunuyordu. Kendisini savunmasız hissetmesin diye önce kendini sunuyordu ona. Her geçen saniye şehvet damarlarında çağlıyordu.

Anna ise karşısındaki adamın bedeninden önce ruhunu görüyordu artık. Kendini adayışını izliyordu. Onun olacaktı. Bundan başka bir gerçek, ihtiyaç duyduğu bir neden yoktu. Onun olmak zorundaydı. Birleştikleri anda tam olacaklardı.

Aynı yavaşlıkta üzerindeki çıkarmaya başladı Anna. Çelik girisi gözlerden bir an olsun ayırmıyordu bakışlarını. Tenini esir alan kızılığa aldırmadan bakıyordu inatla. Utancını bastırarak cesurca bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin içine baka baka onun olacaktı. Son küçük parçayı da sıyrıp bir köşeye fırlattığında aralarında sadece birkaç adım vardı.

Aidan titreyen parmaklarının tersiyle yanağına dokundu. Tenindeki kırmızılık aynı anda ateş gibi yanmasına sebep olmuştu o tapılası yanaklarının. Bir an daha uzak kalmaya dayanamayacakmış gibi hızla ona doğru uzandı. Dudaklarını

esir alan dudakları hem ısrarcı hem yumuşak hem de davetkardı. Arıyordu, araştırıyordu ve tapınıyor vazgeçilmez kılıyordu. Bir elini beline koyarak biraz daha bastırdı kendisine. Titreyen bedenini avucunun altında hissettikçe daha da şahlanıyordu içindeki arzular.

Büyük simsiyah yatağa uzandığında acele etmemesini söyleyen iç sesi, kalbinin telaşına yenik düşüyordu. Boynuna sokulup enfes kokusunu içine çekti. Yumuşak dolgun göğüslerinin sıcaklığını dudaklarında hissedebiliyordu. Her bir dokunuş Anna'nın kıvranmasına neden oluyor, sanki boğazı düğümleniyordu. Vücudunu keşfe çıkan parmakların tecrübesi ile aşkın verdiği heyecan birbirini dengeliyordu. Her bir köşesine kendi izini bırakıyor kendinin yapıyordu. Dudakları ile mühürlüyordu.

Aidan yukarı çıkıp tekrar dudaklarını bulduğunda nefesini geri almış gibi hissetti Anna. Sanki o olmasa bir daha asla nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. Üzerine doğru yükselen Aidan, dirseklerine ağırlığını verirken dudaklarından ayrıldı bir anlığına. Mavi yeşil gözlerin derinliklerine bakarken terden alınına yapışan saçlarını çekti usulca. Anna'nın hazır olduğunu hissedebiliyordu. Kesik kesik aldığı nefesi, kısılan gözleri ile o an çok yakındı. Biraz sonra yeryüzünün ve insanoğlunun varoluşundan beri süregelen ve her zaman basite indirgenen birleşme gerçekleşecekti. Tek bir farkla; her dokunuş bir kutsamaydı, aşkla yapılan bu birleşmeyi diğerleriyle aynı kefeye koymak aşka da karşısındaki bu olağan üstü kadına da haksızlıktı.

Duruşunu ayarlayarak istediği pozisyonu alan Aidan, Anna'nın ellerini ellerine hapsederek başının üzerine sabitledi. Yarı kapalı gözlerini hafifçe aralanıp odağını kendisine çektiği anda yavaşça içine süzüldü. O andı işte. Hayatında ki en doğru an, en doğru ten, en doğru temas... Ne kadar doğru varsa o andaydı işte. Her şeyiyle, bütünüyle.

Anna içini dolduran sertlikle hazzın tüm hücrelerinde dolaştığını hissetti. İçinden ağlamak geliyordu. İnsan sevişirken neden ağlamak isterdi ki? Normal değildi. Hissettikleri, bedenini saran, ruhuna dolan, içini dolduran... Hiçbiri normal değildi. Yavaşça içinde hareket etmeye başladığında beli hafifçe kıvrılırken, Anna gözlerini inatla ayırmıyordu gözlerinden. İçine işliyordu. Tam olarak içine...

Aidan hızını arttırırken kendisini ne kadar zor tuttuğunun farkında bile değildi. Neden tutuğunu da bilmiyordu. Ne kadar dar olduğunu daha ilk anda anlamıştı. Canını yakmaktan korksa da hissettiği büyük haz yüzünden düşünemiyordu. Farklı farklı kadınlarla, farklı pozisyonlarda, mekanlarda sayısız kez birlikte olmuştu. Nasıl olurdu da bir kere bile böyle hissetmezdi? Sebebini elbette biliyordu; Onların hepsi basit seksten başka bir şey değil. Bu yaşadığı ise saf bir sevişmeydi.

Sona yaklaşıkça nefesleri sıklaşmış, bedenleri terden nemlenmişti. Yükselerek hazzın o doruk noktasına varırken bir an bile gözlerini birbirlerinden ayırmadan isimlerini haykırdılar ardı ardına.

Aidan sakinleşmemekte kararlı olan kalbinin verdiği mutlulukla gülümsedi. Dudaklarına kondurduğu küçük ptckle geri çekilmek istediğinde, genç kadının beline sarılan bacakları ve *Gitme* demesiyle olduğu yerde kaldı. Hafifçe yan yatarak kollarını kusursuz bedene sardı. İçinde tekrar uyanan şehvet çığlıklarına kulaklarını tıkadı. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Kollarındaki bu şaheseri tekrar tekrar kendinin yapmak istiyordu.

Anna utangalığının mutluluğunu bastırmasına izin vermeyerek sokuldu sevdiği adama. Yüzünde dolaştırdığı parmaklarını dudaklarıyla ödüllendirdi. Sıcaklığının verdiği dayanılmaz huzura bıraktı kendisini. Farkına bile varmadan uykuya dalmıştı. Aidan ilk kez kendi yatağında, yüzünde gülümsemesiyle, sevdiği kadının uykusuna eşlik etti.

Anna mahmurca gözlerini kırpıştırarak açtı. Keyifle gerindi. Önceki gecenin muhteşem anları zihnine hücum ettiğinde kendi kendine gülümsedi. Yataktan doğruldu. Üzerindeki siyah saten çarşafı kenara bıraktı. Ayağa kalktı, belini gıdıklayan saçlarını gelişi güzel başının tepesinde topladı. Çıplaklığını örtmek için bir şeyler aradı. Kıyafetleri bıraktığı yerde değildi Sıkıntıyla etrafına bakındı. Aynayla kaplı büyük yük duvarın önüne geldi. Fark ettiği çıkıntıyı kendisine doğru çekti. Ardında kocaman bir giyinme odası saklayan kapıdan içeri girip üzerine turkuaz rengi bir gömlek geçirdi.

Odadan çıktı. Çalışma odasına şöyle bir göz attığında Aidan'ın orda olmadığını anladı. Neşeyle mutfaktan gelen seslere doğru yöneldi. Bir yandan merdivenlerden iniyor bir yandan da düğmelerini ilikliyordu. Onu gördüğünde bir anlığına nefesini tuttu. Çalan müzik, musluktan akan su ve sayılabilecek bir sürü gürültü yüzünden geldiğini duymamıştı. Üzerinde, neredeyse kalçasından düşmek üzere olan bir eşofman altı vardı. Öylesine basit ama öylesine seksiydi ki... Anna kendisini tutamadan usulca ona yaklaştı. Tam arkasında diz çöktü ve belindeki tapılası gamzeyi dudakları ile kendisinin yaptı. Hayatı boyunca yaptığı en cesur hareketti. Ona doğru dönen iri bedenin sıcaklığını düşünmemeye çalışarak başını kaldırdı.

Anna, sevdiği adamın karşısında, dizlerinin üzerinde; sanki aşkını seriyordu ayaklarının önüne. Eğildikçe büyüyordu sevdiği adamın gözünde aslında. Aidan zevkten parlayan gözleriyle esir aldı karşısındaki güzel gözleri. Elini uzatıp bir kerede ayağa kaldırdı ve aynı hızla kucağına alarak bacaklarını beline dolamasını sağladı. Tezgahtaki karışıklığı önemsemeden sert zemine oturttu. Dudaklarına sokulmayı inatla

reddediyor, Anna'nın gözlerinden bir an olsun gözlerini ayırmıyordu. İnatla çok yakınında duruyor ve genç kadının dudaklarından firar eden nefesini içine çekiyordu.

"Her sabah bana bu şekilde mi günaydın diyeceksen sevgilim; eğer öyleyse hemen gidip eşyalarını toplayalım."

Anna kalbinin sıkıştığını hissetti. Tek kaşı muzırca yukarı kalktı .

"Peki sen bana nasıl günaydın diyeceksin."

Aidan ince belini kendisine doğru çekerek kasıklarındaki sertliğe bastırdı genç kadını.

"İyi geceler dileyen bendim. Günaydın da senden olsun."

Anna başını arkaya atarak keyifli bir kahkaha patlattı.

"Günaydın sevgilim ama sanırım yumurtalar yanıyor."

"Ben yanıyorum, o lanet yumurtalar kimin umurunda."

"Benimde umurumda değil. Zaten yumurta sevmem."

Anna dilinin ucunu hafifçe dudaklarına değdirince, Aidan'ın bütün iradesi yerle bir oldu.

"Yumurta mı? Onun ne olduğu hakkında bir fikrim yok."

Dudaklarına kapanıp nefesini içine çektiğinde kalçalarında hissettiği parmak uçları aklını başından aldı bir kez daha. Birden kapı açılarak Daniel içeri girdiğinde ikisi de hazırlıksız yakalandı.

"Aidan ben geldim... Upss...Gelmemeliydim..."

Daniel hızla arkasını döndüğünde Aidan'ın dudaklarından bir tıslama fırladı. Anna hızla tezgahdan atlayarak kendisini merdivenlere attığında kırkırdamasına engel olamıyordu. Evet, utanç verici bir durumda yakalanmışlardı ama komikti.

"Daniel..." Aidan gerçekten de tıslıyordu.

"Çok üzgünüm adamım... Eve bir kadın getireceğini tahmine demedim. Senin için olduğu kadar benim için de bir ilk."

"Üç kadar sayacağım..."

Özge Erkin

"Anladım! Tamam, hemen kayboluyorum. Bu arada o Anna'ydı değil mi? "

Aidan'ın bakışlarından istediği cevabı alan Daniel keyifle gülümseyerek yumruğunu zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı.

"Sonunda Aidan, sonunda..."

Aidan'ın gözlerinin içi gülüyor olsa da ciddiyetini boz-mamıştı.

"Tamam kaçtım ben. Sonra ararsın yani uygun olduğun-da. Şurandaki domates mi?"

Aidan sinirle öne doğru atılsa da Daniel kahkahalarla çoktan kendisini dışarı atmıştı. İçinden savurduğu küfür tü-kenince merdivenlere yöneldi. Gerçekten de domates miydi o? Duşa ihtiyacı vardı. Banyodan gelen seslere bakılırsa biri ondan önce davranmıştı. Aklına üşüşen görüntülerin büyü-süne kapılmayı reddederek diğer banyoya geçti ve soğuk duş aldı. Keyifli, birbirine aşık ve en önemlisi normal bir çift gibi geçirilecek bir hafta sonuna ihtiyacı vardı .Her ikisi de bunu hak ediyordu. Elbette bedeninin kıvranışına arkasını dönecek değildi ama öncelikleri değişmişti. Banyodan çıkıp üzerine rahat bir tişört ve temiz bir eşofman altı giydi. Aşağıya inerek başladığı kahvaltıyı tamamlayacaktı. Merdivenlere yöneldi-ğinde Anna'nın kendisine seslendiğini duyarak tekrar odaya yöneldi.

"Bir şey mi istedin?"

"Aidan kıyafetlerim?"

"Onları kirliye atmıştım. Çantan aşağıda hemen getiri-rim." Aidan hızla aşağıya inip kapının yanında bıraktıkları minik çantayı alarak odaya döndüğünde, Anna üzerinde bir-kaç karıştan uzun olmayan bir havluyla örtünmeye çalışıyor-du.

"Lanet olsun..." Aidan dudaklarından fısıltı halinde dö-külen kelimelerin etkisi tüm vücudunda dalga dalga yayıldı.

'Yılce Tanrımı, ergen salaklardan bir farkım kalmadı.' diye geçirdi içinden. Boğazını temizleyerek duruşunu dikleştirdi. Çantayı yatağın üzerine bıraktı. İradesinden kalan son kırıntı-ları da kullanarak Anna'nın yanağına bir öpücük bıraktı.

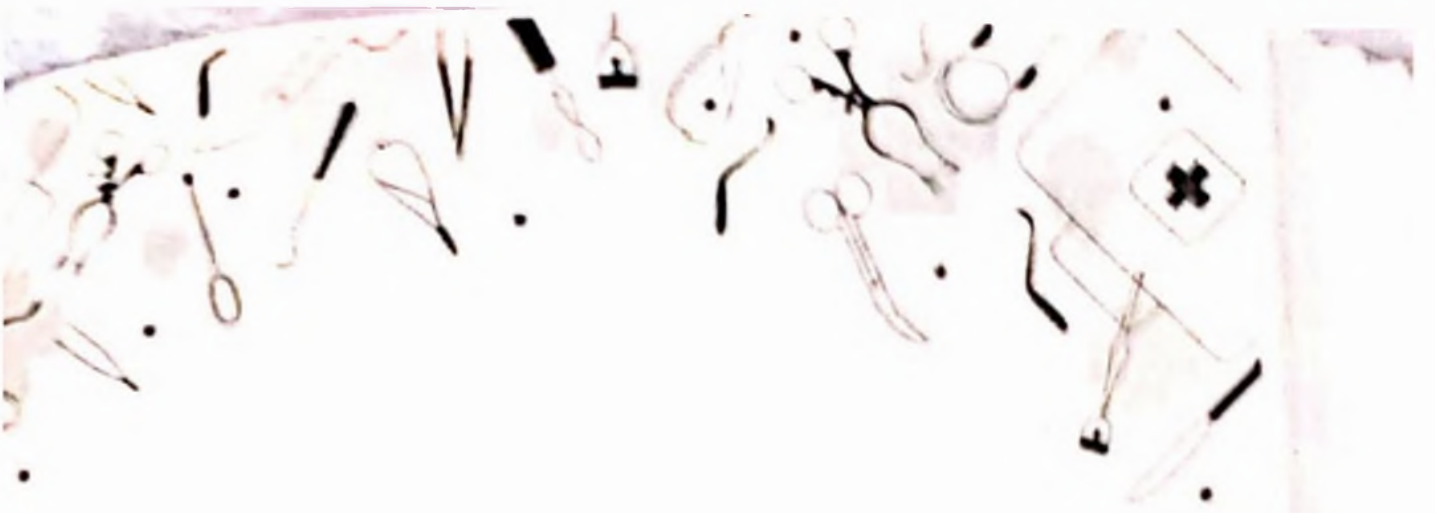
"Sen rahat rahat hazırlan. Ben kahvaltıyı hallederim. Çay mı kahve mi?"

"Kahve lütfen."

"Tamam. Birazdan hazır olur. "

Anna teşekkür ederek çantasına yöneldi ve Aidan aşı-ğya inerken hızla hazırlandı. Saçlarını tarayarak kuruması için açık bırakırken, her zaman ki gibi yüzüne nemlendirici kremini sürdü. Aynada son bir kez kendisine baktı ve sanki hayatının ilk günüymüş gibi, bundan öncesi hiç var olmamış gibi keyifle izledi kendisini. Farklıydı. Dünya farklı dönüyor-du belki de. Ya da bundan önceki her şey upuzun bir rüyaydı da şimdi uyanmıştı. Çünkü Aidan'dan ve ona duyduğu aşk-tan başka gerçek yoktu o anda. Ve hiç olmayacaktı...

Aşk ele geçirmişti hayatlarını. Büyük bir başkalaşım ya-şayacaklardı. Bu bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi değildi. Bu hızlı, istilacı bir virüs gibiydi. Her bir hücreyi ele geçiriy-o ve o ne zaman isterse ancak o zaman terk ediyordu ruhunu. Hastaydı her ikisi de ve bu hastalığın pençesinde olmaktan hiç de şikayetçi değillerdi. Ama her hastalığın farklı komp-likasyonları olurdu. Öyle hazırlıksız yakalardı ki, ölüm bile daha sevimli görünürdü...

26. BÖLÜM

Anna her geçen gün Aidan'ın kollarında uyanmanın keyfini çıkarıyordu. O kadar çabuk uyum sağlamıştı ki bu duruma sanki yıllardır birlikte yaşıyorlardı. Klinikte geçen yorucu saatlerin sonrasında eve birlikte dönmek, ona yemek yapmak, saatlerce tıpla ilgili konuşmak ve gece teninde soluklanmak... Hepsi hayatının vazgeçilmezi olmuştu bir anda. Daha önce hissetmediği kadar gerçek ve hayatta hissediyordu kendisini Anna. Bu paha biçilmez bir şeydi. Her anın doyasıya tadını çıkarıyor, Aidan'ın da aynı keyfi sürmesinden delice bir haz duyuyordu.

Sabah kalktığında her zamankinden biraz daha heyecanlıydı. Bugün Bella'nın en kapsamlı operasyonunun olacağı gündü. İki küçük operasyon yapılmış ve iyileşme sürecini tamamlaması beklenmişti. Şimdi büyük değişim yüzünde gerçekleşecekti. Elmacık kemikleri, burnu, çenesi ve kulakları... Aidan sanki bir heykeltıraş gibi parmak uçlarıyla şekil verecekti her bir köşesine. Yıkık dökük bir kadına, özgürce yaşama şansı verecekti. O kadar yüceydi ki yaptıkları... Ona aşıkta ama hepsinden önce çok büyük saygı duyuyordu. Kabiliyetine, işinde gösterdiği özene, öngörüsüne... Hepsi bir araya geldiğinde Aidan'ın karakteri kendisini önüne seriyordu.

Hızla kalktı. Aidan'ı uyandırmamaya dikkat etti. Operasyon sabahları genelde gergin oluyordu. Tam olarak uyku-

Özge Erkın

sunu alması önemliydi. Hem kahve kokusu ve öpücüklerle uyandırmak daha eğlenceli olacaktı.

Hevesle elini yüzünü yıkayıp mutfığa indi. Kahveyi yapmaya başladığında, Aidan'ın en sevdiği kahvaltılık olan Fransız tostunu hazırlamaya girişti. Malzemeleri hazırladıktan sonra pişirmesi kolaydı. Her şeyi tamamladığında kahve kokusu mutfığı sarmaya başlamıştı bile. En sevdiği fincanına doldurdu. Saçlarını tepesinde gelişigüzel topladı. Fincan elinde odaya yöneldi.

Her şeye alışmış bir tek yatak odasının duvarlarını saran aynalara alışmamıştı. Hâlâ kendisini bir garip hissediyordu. Hele de yatakta geçirilen o muhteşem anlarda birleşen vücutlarının dansını izlemek hem erotik hem de garipti. Aynalara dikkat etmemeye çalışarak yatağa yöneldi. Her zamanki gibi koca yatağın ortasında onun tarafına dönük yatıyordu. Kahveyi baş ucuna koyarak yavaşça yatağa çıktı. Yanağına eğilerek kirli sakalının dudaklarını gıdıklamasına izin verdi. Yavaşça boynuna yönelerek küçük öpücükler kondurmaya başladı. Yukarı çıkıp kulağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe kıstırdı.

Aidan'ın sesini çıkarmayarak vücudunun üzerinde hüküm süren kadının keyfini bozmadı. Ta ki ona seslenene kadar.

"Sevgilim..."

"Bunu duymaktan ve bu şekilde uyandırılmaktan asla bıkmayacağım sanırım."

"Bıkarsan yeni öğrendiğim cerrahi teknikleri uygulayacak imkan sağlamış olursun bana."

"Korkutucusun."

"Korksan iyi olur!"

"Sen de!" Aidan ani bir hareketle altına aldı bir kerede. Boynuna sokuldu.

"Benden bıcarsan yeni teknikler geliştirebilirim. Kimse-
nin bilmediği... kimsenin uygulamaya cesaret edemeyeceği.
Ve hiçbir cerrahi olmaz." Anna kıkırdarak dudaklarını diş-
lerinin arasına aldı

"Senden bıkmaya da, benden bıkmaya izin vermeye de
hiç niyetim yok sevgilim."

"Seni sevdiğimi bugünde söylemedim, değil mi?"

"Evet sevgilim bugünde söylemedin. Tıpkı önceki günler
gibi."

Aralarında ki bu espri, her gün tekrarladıkları ritüele dö-
nüştü. Aidan onu sevdiğini her söylemek istediğinde bu
cümleyi kuruyordu. Çünkü bunu dile getirmeyi bile anlamsız
bulduğunu söylediği gün Anna onu sevdiğini hissetmenin
her şeye değer olduğunu söylemişti. Ama Aidan bunu espirili
bir dille söylemekten büyük keyif alıyordu.

Derinleşen öpücükler, hızlanan nefesler... Anna dağılan
zihnini tüm bunlara rağmen toplamayı başardığında nazikçe
Aidan'ın erkeksi ağırlığı ve dokunuşlarından sıyrıldı.

"Bugün çok önemli Aidan ve güne yorgun başlamanı is-
temiyorum."

Aidan homurdanarak yüzünü yastığa gömdü ve sırala-
dığı küfürlerin anlaşılmasını engellemeye çalıştı.

"Hadi sevgilim kahven hazır. Kahvaltı da hazır olmak
üzere. Önce duşa girebilirsin. Daha erken, rahat rahat hazır-
lanırsın. Kliniği aradım. Ameliyat malzemelerini istediğin gibi
hazırlıyorlar."

"Tamam,tamam... Bu kadar kontrol manyağı olmandan
hoşlanmıyorum."

"Hayır hoşlanıyorsun." diye itiraz etti odadan çıkarken,
Aidan'ın 'Haklısın sende sevmediğim tek bir şey bile yok.' diye
seslendiğinde 'Benim de!' diyerek karşılık verdi.

Özge Erkin

Aidan hazırlanarak aşağıya indiğinde Anna'ya baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Sabah sabah nasıl bu kadar güzel görünebiliyorsun? Ben duş alıp hazırlandım senin şu halin kadar iyi görünmediğime eminim." Aidan o kadar ciddi bir şekilde söyleniyordu ki Anna kahkahasını bastıramadı.

"Sen delisin! Utanmasan güzelliğimi kıskandığını söyleyeceksin."

"Kıskanıyor olabilirim."

"Tanrım... o kadar ciddi söylüyorsun ki inanacağım."

Aidan hınzır gülümsemesiyle baktı kusursuz kadınına.

"Kusursuzluğuna imreniyorum diyelim."

"Bir gün bu kusursuzluk takıntından vazgeçireceğim seni."

Aidan tatlı atışmalarının verdiği keyifle, Anna'nın kendisi için hazırladığı tostı yemeye başladı. Sevdiği gibiydi yine. Her tarafı eşit şekilde kızarmıştı. Anna hevesle yaptığı her işte olduğu gibi bunu da eksiksiz yapıyordu.

Anna bir iki şey atıştırıp hızla yukarı çıktı. Duşunu alıp odaya geçtiğinde Aidan elinde kahvesi onu bekliyordu. Camın önündeki koltuklardan birine oturmuş bacak bacak üstüne atmıştı. Çalışma odasından aldığı dosyaya göz atıyordu. Rutin prosedürü belliydi. Operasyon sırasında izleyeceği tüm aşamalar. Onu endişelendiren Bella'nın ruh durumuydu. Bu yüzden son yaptığı operasyondan sonra psikiyatri konsültasyonu istemişti. Doktor Mary'e göre; Bella depresif bir profil çiziyordu. Ama bunun nedeni Aidan'ın tahmin ettiği; fiziki değişime karşı hazırlıksız oluşu değildi. Tam tersine onun için umduğundan daha uzun sürmüştü. Bulunma ve tekrar işken-ge görme kaygısı çok yüksekti. Aidan'a güvenmişti. Vaad ettiği değişimi ona vereceğine inanıyordu. Bu yüzden de hemen

gerçekleşmesini ve özgürlüğüne kavuşmak istiyordu. Ama Aidan psikiyatrik onayı almadan kendisini ikna edememişti.

Gün sonunda istediği özgürlüğü ona verecekti. İyileşme sürecinden sonra kozmetik dokunuşları da tamamlanınca aynadaki görüntüsünün hayal ettiğinden bile daha iyi olması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kafasını dosyadan kaldırdığında Anna üzerindeki küçücük dantelli külotuyla dolaba yönelmiş kıyafetlerini seçiyordu. Aidan manzaranın keyfini çıkardı.

"Sevgilim göz ziyafetin bitti mi? Yeni kahvaltı etmiştik."

"Demek benimle dalga geçiyorsun, biliyorsun acısını çıkarırım."

"Biliyorsun karşılığını veririm."

Anna şuh bir hareketle elbisesini üzerine geçirmiş ve pürüzsüz sırtını adama dönerek fermuarını çekmesini istemişti.

"Adil oynamıyorsun." derken parmaklarını sırtında dolaştırıp belinin hemen üzerindeki fermuara ulaştı. Çıldırıncı bir yavaşlıkla çekerken boynuna tehditkar bir öpücük koydu. Anna ona dönerek dudaklarının kenarına sokuldu.

"Artık gitmeliyiz sevgilim. Söz veriyorum bu gece adil olacağım."

Aidan gülümseyerek dudaklarından istediği öpücüğü çaldı ve ceketini giyerek; "Hazırsan gidelim." dedi.

"Hazırım. Önce kliniğe uğrayacağız değil mi?"

"Evet. Ameliyat malzemelerini kontrol etmeliyim."

"Nasıl istersen."

"Yolda tüm operasyonun üzerinde geçeriz istersen."

"Harikası." Anna ellerini çırparak çocuk gibi sevinirken, Aidan okula dönmesi için araştırma yapması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Birkaç operasyonunda ona seyirci olarak eşlik etmişti. Onun gözlerindeki pırıltıyı her gördüğünde

Özge Erkin

cerrah olmak için yaratıldığına olan inancı kuvvetleniyordu. Operasyon sırasında gözünü bir an bile ondan ayırmıyordu ve bunun aşkla uzaktan yakından alakası yoktu. En azından Aidan'a duydu aşkla. Onun okula dönmesini sağlamalıydı.

Garaja indiklerinde Anna'nın hızla Camaro'ya yöneldiğini görünce anahtarı uzatarak sen geç dedi. Küçük bir çocuk gibi olduğu yerde zıpladığını görünce sevdiği kadını mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu bir kez daha fark etti. Anna elindeki anahtarı sıkı sıkı tutuyor, yüzündeki muhteşem gülümsemeyle onu inceliyordu.

"Sevgilim anahtarla garip bir fantezi oluşturmaktan korkuyorum. Alt tarafı bir araba."

"Sakın... O herhangi bir araba değil. Ona hakaret etme lütfen!"

"Bugün performansının doruğundasın bebeğim. Ama daha fazla gecikmek istemiyorum. Eğer anahtarla aşkın bittiyse, direksiyon ve gaz pedalına geçiş yapabilirsin."

"Ruhsuzsun."

"Hatırlat da gece ne kadar ruhsuz olduğumu sana göstereyim."

Aidan hınzırca gülümseyerek yolcu tarafına geçti. Emniyet kemerini taktı. Anna da sürücü koltuğunda yerini alıp kemerini taktıktan sonra garaj kapısının açmak için düğmesine bastı. Arabayı çalıştırdığında, bir anlığına gözlerini kapatıp, altında homurdanan motorun gücünün ve muazzam sesinin keyfini çıkardı. İşte kusursuz olan buydu. Hareket etmeden önce Aidan 'a bakarak muhteşem gülümsemesini sunduğunda; Aidan, Camaro'nun her renginden alarak ona hediye etmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu, yeter ki böyle gülmeye devam etsin.

Yirmi dakikalık yol boyunca Aidan operasyon aşamalarını bir bir anlattı. Bundan daha keyif verici bir an olamazdı

onun için. Aidan'ın işinden bahsettiği her bir andan delicesi-
ne zevk alıyordu.

Kliniğe vardıklarında her zamanki gibi kapıya kadar elele gelmiş kapıdan içeri girdikleri anda birden Anna ve Doktor Aidan olmuşlardı. İkisinin de ortak kararıydı bu çünkü yaptıkları işi o kadar önemsiyor ve o kadar saygı duyuyorlardı ki, yalnız kalmadıkça asla ilişkilerinin ünvanlarının önüne geçmesine izin vermiyorlardı.

Ameliyathane katına geçtiklerinden Aidan tek tek tüm aletleri kontrol etmiş, son anda bir iki ekleme yapmıştı. Sterilizasyona dikkat etmelerini sanki bilmiyorlarmış gibi tekrar etmiş, anestezi uzmanı ve ameliyat hemşiresine de talimatlarını hatırlatarak herkesin hazır olduğundan emin olmuştu.

Şimdi sıra FBI'dan gelecek haberdeydi. Dört farklı araba ile gidilecekti kliniğe. Anestezi uzmanı bir arabada, hemşire ayrı bir arabada. Anna, Aidan'ın BMW'sini kullanacaktı. Aidan da Camaro'yu alacaktı. Her hangi bir terslik durumunda, belirlenen protokol uygulanacak ve Aidan, Anna'nın rahatsızlandığını söyleyerek orada bulunma sebebini buna bağlayacaktı. Ne olursa olsun ifşa olmamalılardı. Baştan beri kendi kliniğinde ameliyatlari yapmak istemişti Aidan. Ama FBI buna şiddetle karşı çıkmıştı. İtiraz hakkını da Anna'nın operasyona katılması için uyguladığı baskıda kullanmıştı.

Telefonu çaldığında arayanın kim olduğuna bakmadan kulağına koydu.

"Doktor McCall!"

"Merhaba Doktor. Her şey hazır. Önce yardımcılarınızın yola çıkmasını sağlayın siz en son burada olmalısınız. Biz tanığı operasyona hazır hale getireceğiz. Anlaşılmayan bir şey var mı?"

"Ayrı arabalar şart mı?"

"Bu konuyu halletmiştik doktor. Herkes yalnız ve ayrı arabalarla gelecek."

Özge Erkin

"Lanet olsun! Bu çok saçma."

"Doktor, anlaşılmıştı"

"Tamam yola çıkıyoruz."

Aidan huzursuzca yola çıkmak için hazır bekleyen ekibine baktı ve zamanı geldiğini söyledi. Herkes onar dakika arayla klinikten ayrılırken en son Anna ile ikisi kalmıştı. Anna yalnız olmalarının verdiği rahatlıkla dudaklarına sokuldu. Nefesini içine çekerek yumuşak bir öpücük verdi.

"Orada buluşuruz Doktor. Seni bekliyor olacağım."

"Dikkatli ol!"

"Merak etme."

Anna BMW'nin sürücü koltuğuna kurulurken camı açarak Aidan'a seslendi.

"Camaro'mu üzme sakın. Kıskançlığın yüzünden ona zarar vereceksin diye korkuyorum."

Aidan nadir attığı kahkahalardan birini atarken eliyle gitmesini işaret etti. Çocuklar gibi onunla didişiyor ama bununla hayatındaki en büyük eksikliği yani neşeyi beraberinde getiriyordu.

On dakika sonra arabasına atladı. Yaklaşık kırk dakikalık mesafeyi kat ederken huzurluydu. Neşe, aşk, mutluluk... hepsi hayatının tam kalbinde canlanmıştı. Bunu yapan kadının varlığına şükretti.

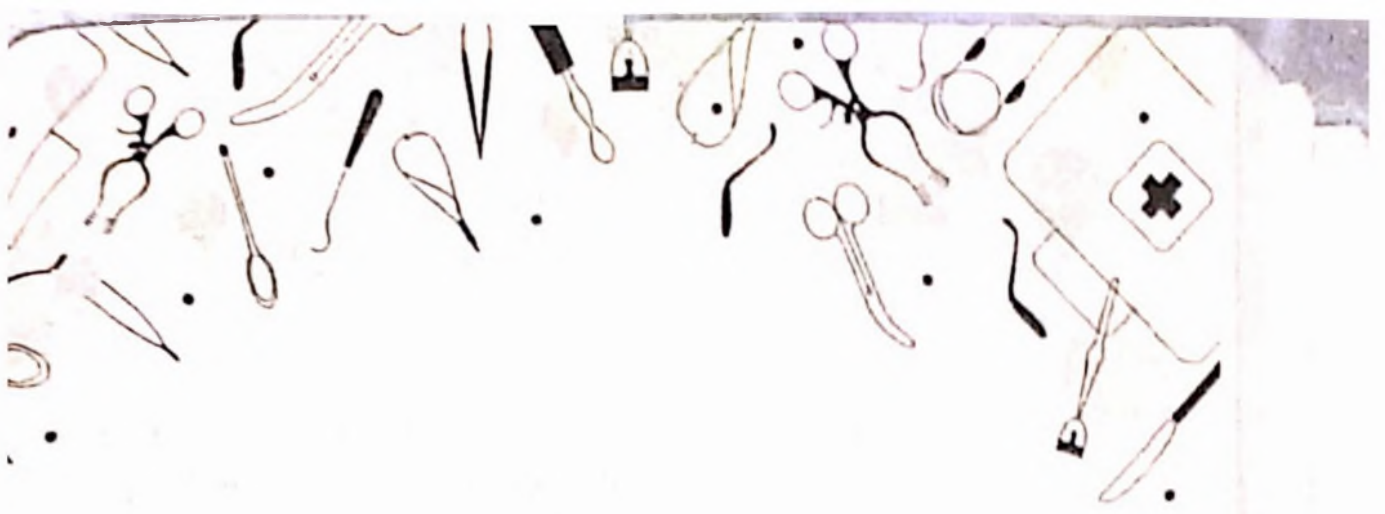
Kliniğe vardığında onu bekleyen hemşire kılığındaki ajanın yönlendirmesiyle bodrum katında ki ameliyathaneye indi. Asansörün kapısı açıldığında ekibi onu bekliyordu. Tek bir eksikle; Anna yoktu.

Aynı anda çalan telefonu kulağına götürdü. Arayan Anna'ydı. Duyduğu cızırtılı sesle kaşları çatıldı.

"Anna?"

“Sevgilin biraz meşgul doktor. Eğer onu tekrar görmek istiyorsan o ameliyathaneye girer ve o lanet kadının basit bir komplikasyondan ölmesini sağlarsın. Beni anladın mı Doktor?”

Aidan'ın kanı çekilirken, telefon kapanmadan duyduğu acı dolu haykırıyla titremeye başladı. Sevdiği kadın ellerindeydi. Kusursuz kadını...

27.BÖLÜM

Aidan uğuldayan kulaklarını kapadı elleriyle. Telefonu kapatırken Anna'nın çığlığını duymuştu ve o ses bir türlü aklından çıkmıyordu. Kalbi öyle delicesine atıyordu ki göğsü acıyordu. Ona yöneltilen soruların hiçbirini duymuyordu. Algıları terk ediyordu sanki vücudunu. Ne yapacaktı? Nasıl çıkacaktı bu işin içinden? Anna ellerindeyken soğukkanlılığını korumaya çalışmak çok zordu. Üstelik hastasını öldürmelerini söylemişlerdi. Bir anda farkındalık şiddetle benliğini ele geçirdi. Ameliyatta öldüreceksin demişlerdi. Herhangi ufak bir yanıltmacayla öldü gibi gösterebilirdi Bella'yı. Ama bunu hesaba katmış oldukları düşünüldüğünde cevap belliydi; bir köstebek vardı. Ama kimdi? FBI'dan olma olasılığı midelerini bulandırıyor. Operasyonun farklı bir klinikte yapılmasını istemeleri bu yüzden miydi? Onları yalnız yakalamak için olabilir miydi? O anda adrenalin yükselip tüm hücrelerini adeta parçalarken Ajan Eric'i kolundan tutarak hazırlık odasına soktu.

"Bana bu işin içinde kim olduğunu söyleyeceksin, hemen!"

"Doktor! Bu işle bir ilgimiz yok."

"Neden farklı klinik seçtiniz?"

"Güvenliğiniz için."

"Hani nerede o çok önemsedığınız güvenlik ha? Nerede!"
Deli gibi haykırıyordu Aidan. Ardı ardına duvarı yumruklar-

ken çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Aklında tek bir fikir vardı ama risk o kadar yüksekti ki... Bunu Eric'e anlatmalı ve zaman kaybetmeden planı gerçekleştirmeliydi.

"Şimdi, ameliyata gireceğiz. Tüm adamlarınla birlikte bizimle ameliyathaneye gireceksiniz. İşaretimle herkesin kafasına silah doğrultmanızı istiyorum. O köstebek kim ise kendisini belli edecektir. Ama eğer sizden biriye benden olabileceğince hızlı kaçmanı tavsiye ederim."

Eric tamam, diyerek kabul etti. Adamlarına bildirip aynı zamanda Anna'nın telefon sinyallerini izlemeye aldırth. Nerede olduğunu bilirse doktorun az da olsa sakinleşeceğini düşünüyordu. Çünkü adam pimi çekilmiş bir el bombasıydı ve patlaması an meselesiydi. Aidan dışarı çıktığında herkes şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Herkes hazırlansın. Ameliyata giriyoruz. Bella'nın hiçbir şeyden haberi olmasını istemiyorum."

Herkes tamam diyerek hazırlıklara başlarken, Aidan gözlerini kapatarak derin derin nefesler almaya başladı. Bakışlarını Eric'e çevirdiğinde onun da diğer adamları bilgilendirdiğini gördü. İşe yaramalıydı. Yaramak zorundaydı.

Ellerini sterilize ederken tek düşündüğü sevdiği kadındı. Onu geri almalıydı. Havaya ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacı vardı. O olmadan sefil yaşantısını sürdüremezdi.

Ameliyata girdiklerinde Bella öncesinde verilen sakinleştirici sebebiyle uyku halindeydi. Anestezi uzmanı Patrick'e bir göz atarken aşırı terlemiş olduğunu fark etti. Elleri de titriyordu. Diğerlerine baktı göz ucuyla, her birinin gözlerinde korku vardı. Ama o Patrick denen herifin gözlerinde panik vardı. Aidan masanın yanına vardığında Patrick'in anestezi prosedürünü başlatmaya hazır olduğunu gördü. Ajan Eric'le göz göze geldiklerinde Aidan'ın ölümcül sesi sardı buz gibi odayı.

"Ajan, şimdi!"

Eric ve diğer beş adamı aynı anda silahlarını ekibin üyelerinin kafasına doğrulttuğunda tek tek göz attı her birine Aidan. Patrick'in telaşının arttığını gördü. Diğerleri korkmuştu ama o telaş içindeydi. Elini cebinin üzerine götürmüş bir şeyler karıştırıyordu. Aidan Eric'e bakarak hedefi gösterdi. Eric önündeki hemşireden uzaklaşarak adama yöneldiğinde Patrick açığa çıktığını fark etti. Ani bir hızla elini malzemelerin olduğu tepsiye götürüp neşteri kaptı ama aynı anda silahın kabzasıyla yediği darbeye yığıldı olduğu yere. Kimse silahını ateşlemeyecekti, ama bunu diğerlerinin bilmesine gerek yoktu. Aidan ameliyathanede oksijen tankları olduğu, her hangi bir aksilikte hepsini havaya uçurabileceği konusunda Eric'i uyarmıştı. Patrick öyle talaşlanmıştı ki bu ayrıntıyı hesaba katamamış ve kendisini açık etmişti. Ajan Eric ceplerine yöneldiğinde telefonuna ulaşmaya ve acil durum mesajı atmaya çalıştığını fark etti. Telefonunu kurcaladı. İş tamamlandığında iki kere üst üste cevapsız arama yapmasını bir aksilik durumunda otomatik acil durum mesajı atmasını istemişlerdi. Ajan Eric herkesi sorguya almalarını söylerken ameliyathaneden çıktı. Aidan onu takip ederken işin en kolay kısmını atlatmanın verdiği rahatlığı kısacık bir an hissetti. Sonrasında endişe ilk andaki büyüklüğüne eş değer bir şekilde çığ gibi yıkıldı üzerine.

Eric elinde telefonla hararetli konuşmasını yaparken üzerine giyinmeye çalışıyordu hızla. Yanına gittiğinde yüz hatlarının gerildiğini gördü.

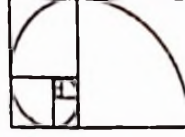
"Yerini tespit ettik. SWAT ekibi yolda. Rehine kurtarma operasyonunu başlatıyorum. Onu kurtaracağız."

"Bende geliyorum!"

"Hayır! Burada kalmak zorundasın hatta ameliyathaneden dahi çıkmamalısın. Adamlarım yanında olacak. Başka köstebek olabilir. Sadece ben ayrılacağım hastaneden. Diğer çalışanlarının tüm iletişim araçlarına el konuldu."

“Onu bana getir Eric. Sağ olarak!”

Ajan Eric başını hafifçe sallayarak hastaneyi terk ederken Aidan bir köşeye sinip küçük bir çocuk gibi ağlamak istiyordu. İlk kez korkuyu iliklerine kadar hissediyordu.

Anna hissettiği acıyla gözlerini açtığında cılız bir ışıktan başka bir şey göremedi. Bulanık görüşünü sabitlemeye çalıştı, başaramadı. Gözünün üzerinden akan ılık şey kan olmalıydı. Yüzüne düşen gölge ile korkarak sıçradı olduğu yerde. Ayakları birbirine bağlıydı. Elleri ise oturduğu koltuğun tahta kollarına bağlanmıştı. Karşısında güzel yüzlü bir adam vardı. Dışarıda, yolda, bir bar da görse dikkatini çekecek kadar düzgün görünüyordu.

“Günaydın Prenses, sonunda uyandın. Ne zaman oyuna dahil olacağını merak ediyorduk.”

Anna korkuyla sağına soluna bakındı. Pis bir yerdeydi. Çok yüksek bir tavanı vardı. Kırık camlardan giren gün ışığında, tozlar uçuşuyordu. Garip bir şekilde deniz kokuyordu. Çürümüş yosun kokusu vardı. Demek ki denize yakın bir yerdeydi. Belki de bir limandı. Kullanılmayan bir tershane de olabilirdi. Uzak köşedeki duvara dayanmış ana yelken direği ve küçük bir yelkenli salması⁶ gördü. Deniz kenarında olmasa bile eski bir tersanede olduğu kesindi.

“Mekanı beğendin sanırım. Etrafa incelemene gerek yok, burada çok fazla kalmayacağız.”

Anna sesini çıkarmadan gözlerini kaçırdı adamdan. Ama güzel yüzün ardındaki pislikle daha tanışmamıştı. Onu çene-

⁶ Salma: Yelkenli bir teknenin suyun altına doğru uzanan, yelkenle gidildiği zaman rüzgârdan dolayı tekneyi bayıltıcı kuvvetleri ve teknenin rüzgâr altına kaymasını minimuma indiren, ağırlık merkezini aşağıya çeken teknenin boyutuna ve özelliklerine göre belli uzunluklarda ve ağırlıklarda olan ağırlık.

sinden yakaladığında gafil avlandı. Böyle hızlı ve can yakıcı bir darbe beklemiyordu.

“Bu güzelliğe yazık olacak!” Birden bire elindeki bıçağın soğuk ve keskin tarafını şakağında hisseden Anna’nın gözleri korkuyla büyüdü. Bıçak şakağından çenesinin ucuna kadar yarararak inerken acı ile çığlık atmaya başladı. ‘*Tanrım merhamet et!*’ diye yalvardı içinden. Kesin ölecekti. Bu pis, bilinmeyen yerde ölecekti. Belki cesedini bile yok edeceklerdi. Aidan’ın yüzü aklına geldiğinde gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kesiğin üzerinden akan tuzlu yaşlar daha çok canını yakıyordu. Adam sıkıldığı çenesini bırakıp geri çekildiğinde diğer bir adam yanına yaklaştı.

“Çoktan haber gelmesi lazımdı. Ama görünüşe göre o doktor seni önemsemiyor. Toood buraya gel ve şu telefonun kamerasını çalıştır.” İşkence mi yapacaklardı ona? *Lanet olsun!*

Adamın elindeki kerpetene benzeyen aleti gördüğünde gözleri açıldı korkuyla. Adam ellerine doğru yöneldiğinde yalvarmaya başladı.

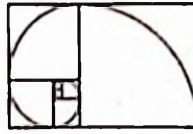
“Ne olur yalvarırım yapmayın! Neden bana bunu yapıyorsunuz?”

“Neden mi? Çünkü yapabiliyoruz. Çünkü bundan zevk alıyoruz. Yalvarmalar her zaman beni tahrik etmiştir. Hadi bebeğim biraz daha yalvar.”

Adamın sesindeki iğrençlik tüm korkusunun patlama yapmasına sebep olmuştu Anna’nın. Bir yandan ağlıyor bir yandan çırpınıyordu.

Adam yakınlaştığında elindeki aletin bir yan keski olduğunu fark etti. Gözlerini kapatarak haykırdı tekrar. Adam sol elinin serçe parmağını kısıp aldıığında gelecek acıya kendini hazırlama imkanı yoktu. Kırılan kemiğin sesi ve tüm vücuduna yayılan acıyla bağırdı Anna. O kadar korkmuştu ve o kadar canı yanıyordu ki altına yapmaya başlamıştı. Acıdan bayıldığında ise en son ölmeyi diler bir haldeydi.

Yüzüne atılan bir kova suyla nefesi kesilerek uyanan Anna, ölmediğı için büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Bİlinci bulanıktı. Ölmeyi bu kadar çok istemesi ne kadar garipti. Ölmediğı için hayal kırıklığına uğramak... Duyduğı sesle kafasını çevirdi. Aynı adam yaptığı işten zevk alır bir şekilde ona bakıyordu. Aniden hissettiğı acı ile tekrar bağırdı. Bu sefer yüzük parmağını kesmişti adam. Ses telleri o kadar tahriş olmuştu ki kesik kesik çıkmıştı çığlığı. Sonrası... Tekrar karanlık...

Ajan Eric yıkık tersaneye vardıklarında adamlarına kadını sağ istediğini tekrar hatırlattı. Yirmi kişilik ekipteki SWAT timi binanın etrafını sararken. Diğer bir ekipse içeri girmek için hazırlanıyordu. Onay verildiğinde tüm rehine prosedürü başlatıldı.

İçeri girdikleri anda adamların bu işi tezgahlayanlar için önemli olmadığını anlamıştı. Rehine de zaman kazanmak ve hedef şaşırtmak için olmalıydı. Büyük ihtimal işin başındakiler kızı kaçırıp öldürmelerini söylemiş, bu psikopatlar da kendilerince bir oyun tezgahlamışlardı. Kadın bir pazarlık unsuru değildi. Hastanede başka bir köstebek daha vardı. Eli ni telefonuna götürüp en güvendiğı adamını aradı ve Aidan' ile hastayı korumaya alması emrini verdi. Yükselen silah sesleri ile kendine saklanacak bir köşe buldu. Adamlar o kadar acemiydi ki rehineyi bile önemsemişlerdi. Oyuncakları ellerinden alınıyor diye sinirliydiler sadece.

Sıcak temas kısa sürmüş, adamlardan ikisi öldürölmüş diğeri ise teslim olmuştu. Ajan Eric rehinenin yanına gittiğinde gördüğü manzara ile şok oldu. Daha öncede binlerce kez bundan daha kötü manzaralarla karşılaşmıştı ama hemen hemen hiçbirinin önceki halini bilmiyordu. Anna'yı daha önce

görmüştü, güzelliğinin büyüleyici olduğunu düşünmüş ve doktorun şanslı bir piç olduğu hakkında yanındakilerle eğlenceli bir sohbeti olmuştu. Şimdi karşısında gördüğü kadın ise ölmek üzere ve perişan halde görünüyordu. Sağlık ekiple-ri hızla müdahale etmeye başladığında çalan telefonunu kulağına koydu.

"Evet."

"Köstebek Ajan Merrick. Etkisiz hale getirdim. Sorgu için götürüyorlar. Sen ne durumdasın?"

"Rehine kurtarıldı, hastaneye geliyoruz. Sam..."

"Evet patron."

"Doktoru sakınleştir, gördüklerinden hoşlanmayacak .Kadın yaşıyor ama çok iyi durumda değil. Ona yaşadığını söyle. Acil servisi bilgilendir hazır beklesinler."

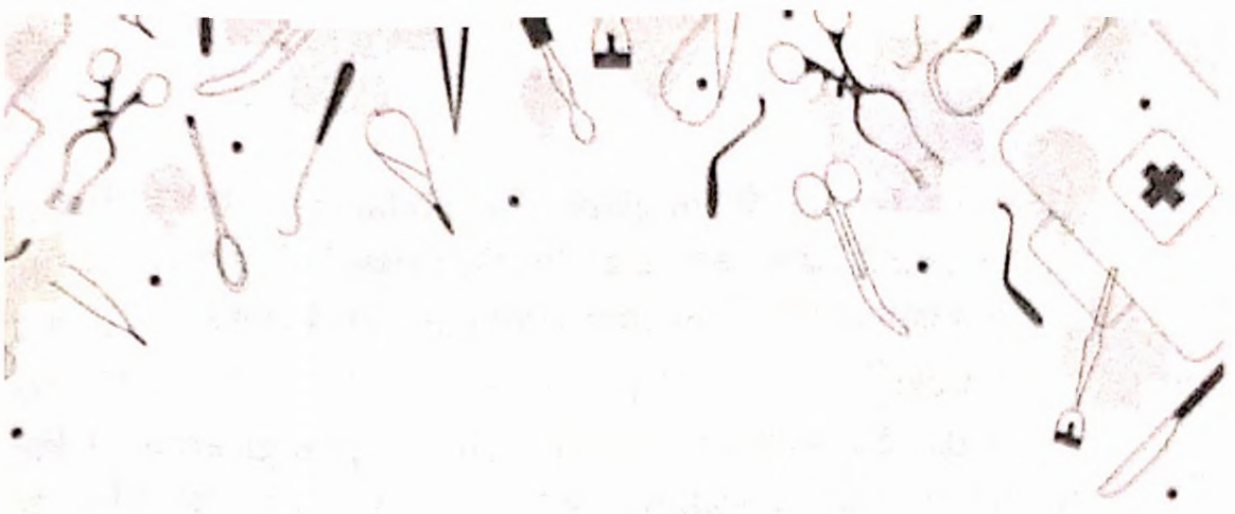
"Lanet olsun!"

Eric sedyeye yerleştirilen kadının gözlerini hafifçe araladığını gördü.

"Sakin ol. Güvendesin. Seni Aidan'a götüreceğim."

Anna kendisini karanlığa teslim ederken aklında tek bir şey vardı;

ARTIK KUSURSUZ DEĞİLİM!

28. BÖLÜM

Hastanede onu beklerken geçen her dakika Aidan için ölüm gibi geliyordu. Ajan Eric'ten haber gelmişti; Anna'nın sağ olduğunu söylemiş ama onunla konuşmasına izin vermemişlerdi. Bu zihninde türlü felaket sahneleri canlanmasına neden oluyordu. Kapalı kaldığı ameliyathane duvarları üzerine üzerine geliyor, sakinleşme şansı ortadan kalkıyordu.

"Lanet olsun! Neden hâlâ gelmediler?"

Ajan Sam, poker suratını takınmış, gelmek üzere olduklarını söylemişti. Ama bu cevap Aidan için yeterli değildi. Sanki koca bir şişe asit içmiş ve içten içe parçalanıyordu. İçindeki kötü his canını olduğunda daha fazla yakıyor, korkusunun katlanarak büyümesine neden oluyordu.

Ajan Sam'in telefonu çalmaya başlayınca geldiklerini anladı. Ameliyathaneden fırlarken kimse onu durdurmaya çalışmamıştı bu sefer. Acilin kapısına yöneldi. Kapıdan içeri hızla giren sedyeye baktığında olduğu yerde kalakaldı; Orada yatan Anna olamazdı...

Sanki biri bir tuşa basmış da zaman durmuş gibiydi o anda. Hiçbir uzvuna hakim olamadığı gibi, hiçbir duyusu da etkin değildi. Sadece karşısındaki görüntüye odaklanmıştı. Hızla resmin genelinden ayrıntısına indiğinde, vahşetin izlerini yakaladı tek tek. Yüzü kanla kaplıydı. Sarılı parmaklarında ne sorun olduğunu bilmiyordu. Elini ezmiş olmalılardı.

Özge Erkin

Gözlerini kırıştırdığını gördüğünde bilincinin açık olduğunu düşündü. Tüm bu analizi süresince nefesini tutmuş ve hiç hareket etmemişti. Ta ki onun sesini duyana kadar.

"Aidan!"

Aidan bir anda onu kısıtlayan hayali prangalardan kurtularak tüm hakimiyetini geri kazandı. Titreyen bacaklarını önemsemeden sedyeye vardığında, dokunulacak bir yer aradı. Sanki dokunsa paramparça olacaktı tuttuğu yer. Yanagındaki büyük izi görür görmez tamir edilmesinin çok zor olduğunu anladı. Boynuna baktı; boyunluk olmadığına göre omurgasıyla ilgili tehlike oluşturan bir durum yoktu. Gözlerini tüm vücudunda dolaştırdıktan sonra tekrar yüzüne yöneldi ve turkuaz gözlerle buluşturdu buz grisi gözlerini. O gözlerde gördüğü bir anda vücudunu ele geçirdi; Anna saf bir güvenle bakıyordu ona. Korkusu tüm vücudunu ele geçirmiş de olsa, artık yanında olduğu için huzura teslim ediyordu kendisini sanki. Aidan hızla derin bir nefes aldı ve parmaklarının ucuyla, kan ve terden alnına yapışmış saçları çekti. Dudaklarını usulca tenine değdirdi. Sesindeki titremeyi bastırmak için yoğun bir çaba göstererek gözlerinin içine baktı;

"Yanımdayım sevgilim. İyi olman için ne gerekiyorsa yapacağız. Güven bana."

"Aidan... Parmaklarımı... Onlar, parmaklarımı kopardılar..."

Aidan, korumak için üstün bir çaba gösterdiği soğukkanlılığı bozmayarak doğruldu ve güven veren bir ifadeyle kadının gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"İyi olacaksın. Sen nefes aldığın sürece iyi olman için ne gerekiyorsa yapacağım. Savaş sevgilim, sadece kendin için değil benim için de savaş!"

Anna görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarının yanagından akmasıyla, yüzündeki izi hatırladı. Çenesi titremeye başladığında sesi bir öncekinden daha kısık çıkıyordu.

"Yüzüm..."

Aidan hızla üzerine eğildi. Dudaklarına küçük ama etkili bir öpücük kondurdu.

"Önemli değil sevgilim. Küçük bir iz sadece, önemli değil."

"Sadece senin ameliyat etmeni istiyorum .Sadece sen!"

Aidan derin bir şekilde yutkundu. Ona başkasının dokunmasına izin veremezdi zaten. Ama ameliyat masasında sevdiğin birinin olması çok farklı bir konuydu. Çünkü cerrahlar ameliyathaneye girdikleri anda, insani duygularını bir kenara bırakır ve sadece önlerindeki et parçasına odaklanırlardı. Bu hastaya yardımcı olmak adına uyguladıkları bir durumdu. Ama söz konusu sevdikleriniz olunca işler değişirdi. Korku ve endişenin ele geçirdiği bir zihnin mesleki becerilerini eksiksiz gerçekleştirmesi oldukça zordu. Bu mümkün olsa bile çelik gibi bir iradeye sahip olunması şarttı. Ama Aidan gerekirse varolan bütün gücünü kullanacak o iradeyi koruyacaktı.

Tüm olan biten, büyük bir aydınlanmaya neden oluyordu Aidan'ın yüreğinde. Yıllardır, bedeninin içindeki ruhla saklambaç oynamış ve ilk kez sobelemiş gibiydi. Yaşamının omurgası olduğunu iddia ettiği kusursuz güzellik tam anlamıyla toz bulutuna dönüşmüş ve aşkın yarattığı fırtına ile dört bir yana dağılmıştı. Sevdiği kadını kaybetme korkusu, yılan gibi eski derisini atarak yepyeni, olması gereken ve aslında içerlerde bir yerlerde saklı kalan Aidan'ı ortaya çıkarmıştı. Farkındalık ve belirsizliğin yok oluşu insanı özgür kılıyor, kilitlerinin bir bir kırılmasına sebep oluyordu. Aidan'ın tüm kilitleri kırıldı. Çırılçıplak, yeni doğmuş gibi, sevdiği kadının iyileşen bedeniyle yeni hayatına merhaba diyecekti. Tıpkı yeni doğanlar gibi ağlaması gerekiyorsa ağlayacaktı. Emeklemesi gerekiyorsa emekleyecekti. Ama asla vazgeçmeyecekti.

Aidan etrafını saran doktorların ilk müdahaleyi yapmalarına izin verdi ve kati bir şekilde hasta transferi için hazır-

lanmaları istedi. Tüm itirazlara kulaklarını tıkaması mümkün olmayınca hiddeti taşı

“Ne diyorsam o! O benim karım! Ben nerede uygun görürsem orada tedavi olacak!”

Ajan Eric, Anna’nın transferinde kendilerine eşlik edeceklerini söylerken karşılaştığı yakıcı bakışlar kanını dondurdu.

“Senin sağladığın imkanlara bir kere güvendim. Sonuç orada yatıyor Eric. Köpeklerini toparla ve etrafımdan olabildiğince çabuk uzaklaş.”

Eric tam ağzını açacaktı ki Aidan yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırdı.

“Tek kelime edersen gırtlığına öyle bir işlem uygulayım ki bir daha konuşamazsın Eric. Sen hayatta değer verdiğim tek kadını koruyamadın. Sana güvendim. Bir daha aynı hataya düşmeyeceğim. Son kez söylüyorum; gözümün önünden hemen kaybolun!”

Aidan’ın travma odasında çınlayan sesi Anna’yı yerinden sıçrattı.

“Aidan!” Gücünün el verdiğiince ona seslendi. Aidan ismini duyduğu anda, önceliği kendisini hatırlattı ve iki büyük adımda sedyenin yanına ulaştı.

“Aidan götür beni lütfen!”

Aidan tamam, diyerek Anna’yı hazırlayan doktorlara acele etmelerini söyledi. Daniel’e haber vermiş ve onlara ait ambulansın gönderilmesini istemişti.

Ambulans transfer için hastaneye vardığında herşey hazırıldı. Aidan, Anna’nın sağlam olan elini bir an bile bırakmamış ve ambulansa bindirilirken onu hastanede karşılayacağına söz vererek yanından ayrıldı.

Hızla arabasına atladığında üzerindeki o soğuk deri bir anda eriyerek ardına saklanan kahrolmuş aşığı ortaya çıkardı. Sıkılı yumruğunu ısırarak çığlığını bastırmaya çalışan Aidan,

bir yandan gaza yükleniyor bir yandan da gözlerinden akan yaşların izin verdiği kadarıyla yola hakim olmaya çalışıyordu. Ne yapacağını adım adım planlamıştı kafasında ama bu durum, bu soğukkanlılık bir yerde patlamaya sebep olacaktı. Sevdiği kadını o şekilde kanlar içinde, acı çekerken görmek büyük bir işkenceydi. Bedenindeki izleri bir şekilde halledecekti. İyileşmesi için neşterini hiç olmadığı kadar üstün bir şekilde kullanacaktı. Ama yaşadığı vahşetin ruhunda yarattığı enkazı nasıl yok edecekti? Onu kaybetmeye dayanamazdı. Yaşayacağı psikolojik gelgitleri az çok tahmin edebiliyordu. Kendisini çirkin, işe yaramaz ve değersiz hissedecekti. Ondan uzaklaşmak isteyecekti. Belki de hayatının artık anlamsız olduğunu düşünecekti. Ondan uzaklaşmak istediğinde buna izin vermeyecek, her bir adımında sabırla yanında olacaktı.

Aidan kliniğe ulaşmadan önce son yaşlarını akıttı ve kendisini hemen toparladı. Güçlü olmalı ve bunu Anna'ya göstermeliydi. Gerekirse kendi gücünü ona verecekti. Çünkü Anna'nın vazgeçmesine izin vermezdi. O vazgeçerse Aidan'ında yaşamasının bir anlamı kalmayacaktı.

Kliniğe ambulandan önce vardı. Sağa sola emirler yağdırırken Daniel koşarak yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden onu kucaklayarak sıkıca sarıldı. Yanında olduğunu ve her zaman olacağını biliyordu. Ama birinin de ona güç vermesi fena olmazdı.

"Ameliyathane..."

"Herşey hazır. Ben durumu tam olarak bilmediğim için tüm doktorları topladım."

"Daniel! Ben..."

"Ameliyata seninle gireceğim. Ne gerekiyorsa yapacağız. İki elin yetmezse kendi ellerimi sana vereceğim... Dört elle halledeceğiz."

Aidan teşekkür edecek gücü kendinde bulamıyordu. Tam o sırada klinikteki karmaşayı fark ederek ona doğru yaklaşan Maira'yı gördü. Daniel'e döndü.

"Biliyor mu?"

"Hayır, söylemeye fırsatım olmadı. Ameliyattan yeni çıkmıştım."

Maria, Aidan'na baktığı anda kötü bir şeyler olduğunu anladı.

"Doktor! Bir sorun mu var?"

Aidan acı içinde çevirdi bakışlarını. Anna'nın onun neşesine ve dostluğuna ihtiyacı olacaktı.

"Maria beni sakince dinlemeni istiyorum. Birazdan ambulans gelecek. Anna saldırıya uğradı. İlk müdahale yapıldı ama bundan sonrası için elimizden geldiğince çabuk olmalıyız. Hayati tehlikesi olmamasına rağmen her geçen saniye doku kaybı yaşıyor. Yüzünde ve elinde ciddi hasar var. Bana... Yardım etmelisin. Sana ihtiyacım var Maria."

Maria'nın gözleri kocaman olmuş, karşısındaki adamın ağzından dökülenleri kavramaya çalışıyordu. Nefesinin kesildiğini hissetti. Başı dönüyordu. Tek kelime edememişti. Kalbi delice bir ritimle atıyordu göğsünde; öyle ki sanki canı yanıyordu. Buz gibi bir elin elini kavramasıyla kendine geldi. Aidan azap dolu bakışlarını gözlerine dikmiş yalvarıyordu adeta;

"Maria!"

"Ta-tamam... Ne gerekiyorsa yapacağız. Onun için..."

Aidan minnet dolu bir bakış atarak, yaklaşan siren sesleriyle dışarı çıktı. Sedyeyle indirilen Anna'nın yanına koşan Aidan, kapalı gözlerle karşılaşınca panikledi.

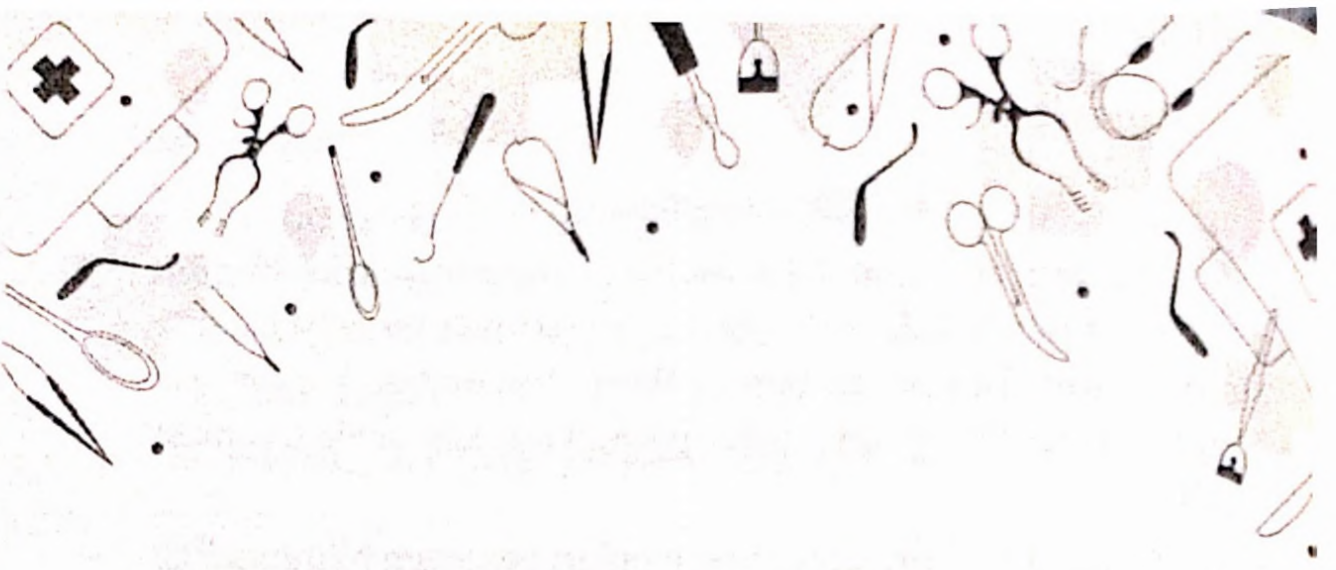
"Sevgilim?"

Cevap alamaması boğazına sarılan bir piton gibi nefesini kesti. İhtimaller sıralandıkça dizlerinin bağı çözüldü.

“Durumu nedir? Bilinci neden kapalı? ”

“Doktor, durumu stabil endişelenmeyin. Acısına karşılık sakinleştirici verdik. Sizin olmayışınız da huzursuzlanmasına sebep oldu. Tansiyonu biraz yüksek. Yüzündeki yaraya uygun müdahale yapılmış fakat parmakları için acele edilmesi şart.”

Aidan derin bir nefes alırken onları bekleyen bilinmezliğe ilk adımı attı.

29. BÖLÜM

3 ay sonra...

Anna gözlerini açar açmaz, kendisini sıkı sıkı saran kolların verdiği güven ile gülümsedi. Hasteneden çıktığı günden beri bir an olsun yanından ayrılmamıştı Aidan. Şevkatle, hem bedeniyle hem ruhuyla ilgileniyordu. Öylesine kendine hâkimdi ki Anna'nın bir an olsun boşluğa düşmesine izin vermiyordu. Sadece kabuslarına engel olamıyordu. Hemen hemen her gece aynı kâbus Anna'ya musallat oluyor ve çığlık çığlığa uyanmasına, dakikalarca süren titreme ve ağlama nöbetlerine sebep oluyordu. Her seferinde Aidan onu saran kollarını daha da sıkılaştırıyor, bir bebek gibi kucağında sallıyor, kimi zaman duşa sokarak akan suyla dinginleşmesini sağlıyordu. Tüm bu döngünün içinde alışamadığı tek şey kaybettiği parmaklarıydı. Cerrah olma şansını yitiren Anna, ne kadar belli etmek istemese de buna üzülüyor ve üzüntüsünü kimi zaman saklamayı beceremiyordu.

Her hafta terapiye gidiyor ve zaman geçtikçe kendini biraz daha iyi hissediyordu. Her seferinde Aidan onu kapıda bekliyor, doktorun uygun gördüğü zamanlarda ise terapiye katılıyordu. Anna kadar onun için de büyük bir travmaydı yaşadığı. Hayatında ilk kez birine bu kadar değer vermiş ve onu kaybetmekle yüz yüze gelmişti. Onun içinde yıpratıcı olan bu süreci iki sevgili birlikte aşmaya çalışıyorlardı. Tek bir konu vardı ki Anna fikrinden caymıyor ve Aidan'ın çaba-

larını kati bir şekilde geri çeviriyordu. Yüzündeki yara izi ilk operasyonda sadece toparlanabilmişti. İz bütün çirkinliği ile duruyordu. Aidan bu kadar kısa zamanda ikinci bir operasyonu sakıncalı buluyor, Anna'nın inatla ameliyat olma isteğini sabırla geri çeviriyordu. Her gün aynı tartışma sürerken Aidan artık sabrının son kırıntılarını da harcamak üzereydi.

Kendisini saran kollardan sıyrılarak yataktan kalktı. Aidan uyanmak üzereydi. Yanından ne zaman kalksa bir iki dakika içinde uyanıyordu; ne kadar derin uykuda olursa olsun.

Tuvalete girdi. Aynadaki yansımasına baktı. Yüzündeki izin kızarıklığı geçmişti ama oradaydı işte. Her aynaya baktığında kendisini hatırlatıyordu. Kusurunu yüzüne vuruyordu. Genç kadın Aidan'ın güzelliğe olan düşkünlüğü yüzünden içgüdüsel bir tepki veriyor ve ondan mümkün olan en kısa sürede kurtulmak istiyordu. Ama bilincinin derinliklerinde saklı kalan şey başkaydı. Aidan'ın, yüzündeki yaranın umurunda olmadığına dair verdiği sözleri duymamazlıktan geliyor ve ameliyat için diretiyordu. Aidan'ın bu konudaki rahatlığı kafasını karıştırıyordu. İlk başlarda önemseydiği sadece genel durumu olmuştu. Hastanede bütün tetkikler tekrar tekrar yapılmış ve hiçbir hayati endişe olmadığından emin olmuştu. Ayrıntılara indiğinde önceliği eli olmuştu. Elindeki hasarı düzeltme şansı yoktu ama mümkün olan bütün imkanlar kullanılarak, olması gerekenden daha estetik görünmesi sağlanmıştı. Ondan sonra da bütün gücünü terapiye ayırmış ve tamamen ruh sağlığı ile ilgilenmişti.

Elini izin üzerinde gezdirdi. Hafif kabarıktı. Canı acımıyordu, en azından bedensel acı çekmiyordu.

"Bu iz aramızda olacak hep. Bu çirkinlik..."

Kendi kendine fısıldayarak söylediği sözler Aidan'ın sesiyle yarıda kaldı.

Özge Erkin

"O iz çirkin olabilir ama sen sevgilim, asla çirkin olamazsın. Bu gözlerle..." Anna'ya yaklaşıırken sesindeki tını bir çok farklı duyguyu aynı anda içinde barındırıyordu.

"Bu tenle..." Yüzünü boynuna gömerek kokusunu içine çekti.

"Bu kokuyla..." Başını kaldırıp dudaklarına sokuldu.

"Bu dudaklarla..."

Aidan devam etmeye gerek duymadan esir aldı genç kadının dudaklarını. Anna, sırtında ve kalçalarında dolaşan ellerinin altında alev alıyordu adeta. Dudaklarından ayrılıp göz göze geldiğinde tekrar konuşmaya başladı.

"VE bu aşkla...Bir daha çirkin olduğunu iddia edersen seni asla ameliyat etmem ve biliyorsun ki benden başka kim senin sana dokunmasına da izin vermem."

"Ben... Evlenirken böyle olmak istemiyorum."

"Ben ruhunu da bedenini de olduğu gibi, bütünüyle kabul ediyorum. Evlilik yeminlerinde ne denir sevgilim; İyi günde kötü günde... hastalıkta ve sağlıkta..."

"Öyle ama mutsuz olacağım. Yani sen bu kadar mükemmelken..."

"Yüzündeki izden çok daha kötü bir izle senelerce yaşadım ben sevgilim. Tecrite mahkum edildim, sevgisizliğin karşısında durmadım. Kendimi ezdirdim. Bunun bende takıntı haline gelmesine izin verdim. Eğer kendimi olduğum gibi sevseydim onca yılım boşa gitmezdi. Yüzümde olmasa da ruhumda o iz hâlâ var. İnan birbirimizden farkımız yok. Sen hâlâ benim kusursuz sevgilimsin. Seni asla ameliyat etmeyeceğim demedim ki ben. Sadece vücudunun biraz dinlenmesini istiyorum. Hem balayında odada oturmak istemezsin değil mi? Şimdi ameliyat olsan en az üç ay güneşle temas kurman gerekecek. Fiji de bu pek mümkün olmaz sanırım."

Anna aşk dolu bakışların büyüüne daha fazla karşı koymadan sokuldu dudaklarına.

“Peki öyleyse sana güveniyorum sevgilim.”

Aidan derin bir oh çekti uzun zamandan sonra. Çünkü Anna ilk kez bu kadar sakin bir karşılık vermişti. Aidan’ın ikna çabaları sonunda meyvesini veriyordu. Anna’nın ameliyat olmasında sakınca yoktu. Ama Aidan özellikle düğünden sonraya saklıyordu. Çünkü evlenirken yüzünde iz olursa, güzelliğe duyduğu takıntıyı tamamen içinden attığını kanıtlamış olacaktı. Ama şimdi onu iyileştirirse Anna içinde bir yerlerde hep, güzelliğine kavuştuğu için onunla evlendiğini düşünecekti. Bu doğru değildi. Ve bunu ona kanıtlamaya kararlıydı.

“Terapiye geç kalmak istemiyorum. Biliyorsun bugün birlikte gireceğiz.”

“Haklısın. Hemen hazırlanırım.” diyen Anna hızla duşa girdi. Çıktığında Aidan hazırlanmıştı bile. Onu aşağıda bekleyeceğini söyleyerek odadan çıktığında Anna her seans öncesinde olduğu gibi kendisini gergin hissediyordu. Aidan bir iki kere daha onunla terapiye girmişti ama genelde sessizdi. Ve Julianne de ona çok soru sormamayı tercih etmişti. Sanki seanslarına tanıklık etmesi için onu yanlarına çağırıyor gibiydi. Bu sefer farklı olacağını hissediyordu. Çünkü son seansta bunun işaretlerini vermişti. Hızla hazırlanarak Aidan’ın yanına indi ve yola çıktılar.

Doktor Julianne’in özel kliniğine vardıklarında her zaman ki gibi önce Anna içeri girdi. Aidan bekleme salonunda sıkıntıyla onu beklemeye başladı. Yaşadıkları o korkunç olayın üzerinden üç ay geçmişti. Anna’nın ameliyatını Daniel ile birlikte yapmış ve meslek hayatının en zor saatlerini yaşamıştı. Öyle ki iki kere ara vermek istemiş titireyen parmaklarına hakim olabilmek için bildiği tüm yöntemleri kullanmıştı. Daniel onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi ortaya koymuştu. Operasyon başarılı geçmişti. İzi yok etme şansları yoktu

ama ilk ameliyat için ulaşmak istediği sonuca ulaşmışlardı. Sonrası Aidan için daha önemliydi. Ama Anna'nın ısrarla tekrar ameliyat olmak istemesi onu zorluyordu. Bu yüzden en doğru hamlenin psikolojik destek almak olduğunu biliyordu. Her seans sonrası Anna'nın biraz daha iyi olduğunu gördükçe umudu tazeleniyordu. Kapının açılmasıyla ayağa fırladı. Julianne gülen yüzüyle içeri gelmesi için onu davet ettiğinde derin bir nefes alarak kadını takip etti. Odaya girdiğinde ilk dikkatini çeken şey Anna'nın elindeki peçeteyi saklamaya çalıştığıydı; Ağlamıştı. Nefesinin ciğerlerine dolmamakta ısrar ettiğini hissetti.

"Aidan otur lütfen. Seansımızın geri kalanına beraber devam edelim."

Aidan Anna'nın yanına oturarak hemen elini tuttu sıkı sıkı.

"Bana neler düşündüğünü söyleyebilir misin?" diye sorduğunda Aidan derin bir nefes aldı.

"Anna'nın neden ağladığını düşünüyorum?"

"Bir tahminin var mı?"

"Yaşadıkları... Kayıpları..." derken diğer eline çevirdi bakışlarını. Yüzündeki yaradan çok elindeki kayıp Aidan'ın canını yakıyordu.

"Hangi kayıp senin için daha sarsıcı?" Julianne'in sorduğu soru anahtar niteliğindeydi Anna için. Bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Dudaklarından dökülecek kelimeler o kadar önemliydi ki...

"Kayıplar değil bir kayıp yaşaması beni sarsan. Onu koruyamamış olmam..."

Anna hiddetle ellerini yüzüne kapayarak ağlamaya başladığında Aidan yanlış bir şey söylediğini sanmış ve paniklemişti. Bunu fark eden Julianne;

"Yara yüzünde değil kimsenin göremeyeceği bir yerde olsaydı da aynı olacaktı yani senin için?"

"Elbette! Yaralanması, bu acıyı çekmek zorunda kalması, o işkenceyi... Bunların hiçbirini yaşamamalıydı."

"Artık kusursuz bir güzelliğe sahip olmaması..." Aidan sinirle araya girerek devam etmesini engelledi.

"Anna'nın kusursuzluğu ruhunda gizli. Tenindeki hiçbir iz bunu yok etmeyi başaramaz. Evet, fiziki kusursuzluğa düşkün biriydim. Ve evet, hiçbir kadının kusursuz olduğuna inanmıyordum. Ama Anna bilincimin derinliklerinde yatan gerçekleri bana tek tek gösterdi. Benim derdim fiziki güzellik değil. Hiçbir zaman olmadı. Ben sadece hayatta kalmak için buna tutundum. Anna tüm kusurlarıma rağmen sevimliyi hak ettiğim gerçeğini önüme koyduğu anda her şey aydınlandı."

Julienne önündeki deftere not alırken Anna göz yaşları içindeydi hâlâ. Tek duymak istediği buydu. Bu perişan halinin onun için ne ifade ettiğini biliyordu ama bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Anna ikinci ameliyatı düğünden sonra yapmak istediğini söyledi. Bunun nedeni tıbbi mi yoksa?"

"Hayır tıbbi olarak hemen olmasında bir sakınca yok. Ama ikinci ameliyat sonrası üç ay güneşe çıkmaması gerekecek. Balayında odaya tıklmasını istemiyorum."

"Balayını ertelemek de bir seçenek değil mi?" diye soran Julienne, Aidan'ı köşeye sıkıştırdı. Sıkıntıyla nefes alan adam Anna'ya çevirdi bakışlarını.

"Hayır bu bir seçenek değil. Anna'nın yüzünde iz olsa da, olmasa da onunla evleneceğim. Kusursuz olduğu için değil, benim kusursuz olduğumu düşündüğü için değil... Ona aşık olduğum için; koşulsuz ve şartsız... Geri dönüşü olmaksızın aşığım ona. Ne yüzündeki iz ne parmaklarındaki eksik... Hiçbiri bu aşkın etkisini yok edecek güçte değil. Tek güç aşk..."

ve ben o gücün müptelası oldum. Bundan vazgeçmeyeceğim. Sevdığım kadının da sadece güzel olduğunda aşkı hak ettiğini düşünmesine izin vermeyeceğim."

Anna'nın yükselen hıçkırıkları Aidan'ın kalbini parçalara ayırıyordu adeta. "Sevgilim, lütfen ağlama." dediğinde genç kadın zor da olsa küçük bir gülümseme hediye etti. Onun da buna ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu.

"İkinizin de aynı düzlemde ilerlediğinizi görmek çok güzel. Anna, ilk görüştüğümüzden beri tek bir korkun vardı. Aidan bu korkunun anlamsız olduğunu sana gösterdi sanıyorum."

"Evet..."

"Peki sen ne hissediyorsun? Aidan'dan duydukların senin için yeterli mi? Yoksa gerçekliği hakkında şüphelerin var mı?"

"Hayır şüphem yok! Aidan'ın sırf kendimi iyi hissedeyim diye söylemediğini biliyorum. Farklı cümlelerle daha önce de dile getirdi ama hiç bu kadar net olmamıştı."

Aidan huzurla gözlerini kapadı. İçindekileri doğru kelimelerle ifade edememekten korkmuştu. Ama Anna onu kısacık zamanda çok iyi tanımıştı. O hiçbir şeyi öylesine söyleyen bir adam olmamıştı. Hayatı boyunca buna ihtiyaç duymamıştı çünkü.

"Bundan emin olman aranızdaki iletişimin ne kadar kuvvetli olduğunu gösteriyor. Sadece sözler değil davranışlar da iletişimin en güçlü yöntemlerinden biridir. Sadece senin bunu duymaya ihtiyacın vardı. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsunuz. Aidan bana o günden beri ne hissediyorsa onu gösterdi. Ben daha kapalıydım sanırım. Sebebi da bunu duyma ihtiyacımdı, tekrar tekrar... Çünkü kelimelerle vücut bulmasını istiyordum. İçimde gerçekliği kuvvetlenecekti böylece. Şimdi her şey tam oldu. Yaşadığım o korkunç şeyler... Yani yaşadıklarım ruhumda derin bir iz

bıraktı. Ama ben o izin kabuk bağlamasına izin vereceğim. Çünkü geleceğimin, geleceğimizin bundan kötü etkilenmesine izin verirsem ikimizi de haksızlık edeceğim. Bu beni daha çok yaralar.”

Julienne gülümseyerek elindeki deftere tekrar not aldı. Kısa zaman da güzel sonuçlar almış olmanın huzurunu yaşarken güçlü bir ilişkinin bu kadar zor bir süreci atlatmadaki rolüne tanıklık ediyordu. Bu mesleki açıdan da onun için bir tecrübeydi. Her ikisinin de değişim çabasını takdir ediyordu. Çok daha zor olacağını tahmin etmişti ama meslek hayatının ilk yanılgılarından biri oldu. Hem bir kadının yaşadığı vahşetin izlerini kapatmasına yardım etmiş hem de çocukluk travması yüzünde ön yargılarıyla yaşamına yön veren bir adamın farkındalığını ortaya çıkarmıştı. Bundan sonra olacaklar izlemek keyifli olacaktı.

Terapi sona erdiğinde eve dönerken ikisi de tek kelime etmemişti. O kadar derin cümleler kurmuşlardı ki sessizlik daha anlamlı olacaktı o an. Eve girdikleri ana kadar devam eden sessizlik Anna'nın elindeki çantayı fırlatıp hızla Aidan'ın dudaklarına kapanmasıyla son buldu. Hırsla esir aldı her bir köşesini. Onu umutsuzluğa sürüklemek isteyen ipleri koparmış, belirsizliğin o kötücül etkisini üzerinden sıyrıp atmıştı. Şimdi ona aşkını kanıtlayan adamın tenine ihtiyacı vardı. Kadın gibi hissetmeliydi. Ona her dokunduğunda hissettiği gibi.

Aidan, Anna'nın alev alan bedenini kucakladığı gibi merdivenleri çıktı ama dudaklarından bir an bile ayrılmadı. Genç kadın sanki bir an daha uzak kalırsa yok olacakmış gibi gömleğinin düğmelerine asıldığında birkaç düğme koparak etrafa dağıldı. Aidan kendini ona teslim etti. Bedenindeki hakimeyetini ona verirken her bir öpüşte biraz daha kendine geldiğini görebiliyordu. Anna kurban kimliğinden sıyrılıyor ve o güçlü, kararlı, gerçek Anna'yı geri getiriyordu. Aidan'ın bu başkalaşıma zevkle tanık olurken yatağa serilen bedeni aşkla

ele geçirdi. Her bir itişte, dokunuşta biraz daha yaklaşıyorlardı birbirlerine. Zirveye ulaştıklarında ise artık tek olmuşlardı. O anı gözgöze karşılamışlardı ve Aidan sevdiği kadını bakışlarındaki farklılığı görmüştü.

Birbirlerine doyan aşıklar günün geri kalanında evde olmaya karar vermişlerdi. Aidan özellikle bunu istemişti çünkü aklında bazı planlar vardı ve bunları Anna'ya anlatmalı ve ilk düğün hediyesini vermeliydi.

"Sevgilim aklında ne olduğunu söyler misin?" Aidan, Anna'nın karşısında tüm ihtiraslarını, egosunu, eksikliklerini, farklılıklarını bir bir çıkarıp atmış ve onun için açık bir kitap haline gelmişti. Bir bakışta içini görebiliyordu.

"Sana vermek istediğim bir şey var. Bir düğün hediyesi aslında."

Tüm gün yaşananları düşündüğünde doğru zaman olduğuna karar vermişti Aidan. Daha fazla beklemek istemiyordu. Yanına giderek elindeki zarfı uzattığında Anna şaşkınca ona bakmaya başladı.

"Ama bana hediye hazırlamam için zaman vermedin sevgilim, daha iki hafta vardı." dedi.

"Biliyorum ama erteleyeceğim bir şey değil."

"Beni endişelendiriyorsun Aidan."

"Hediye alırken endişelenen nadir insanlardansın."

"Söz konusu sen olunca korkmadan edemiyorum."

"Paranın seni bu kadar germesini anlayamıyorum."

"Beni geren korkutan para değil sevgilim; senin onu, bu denli gözü kara harcadışın beni dehşete düşürüyor. O Camaro'yu almana gerek olmadığı halde aldın. Zaten bir Camaromuz varken hem de. Sırf kırmızı rengi seviyorum diye."

"Ama bu öylece gidip alınan bir şey değil."

"İşte şimdi meraklandım."

Anna ona uzattığı zarfı aldı ve açmadan elinde evirdi çevirdi. İçinde ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu daha da heyecanlanmasına sebep oluyordu. Daha fazla dayanamadı ve yavaşça zarfı açtı. İçinden çıkan katlı kağıdı aldı ve okumaya başladı. Okudukça gözleri büyüyor, nefesi kesiliyor, yüzü beyazlıyordu.

"Bu... sen nasıl?"

Aidan gözlerini bir an bile ayırmadan meraklı bakışlarını, hafifçe aralanan dudaklarını, hızlanan nefesini keyifle izledi. Biraz daha okuduktan sonra sonuna gelmiş ve oturduğu yerden fırlamıştı.

"Bu nasıl oldu Aidan?"

"Sevdiğim bir iki dost yardımcı oldu diyelim."

"Ama?"

"Sevinmedin mi? "

Aidan bir anlık endişeyle gözlerine kenetlendi. Anna'nın yüzüne yayılan kocaman gülümseme ve boynuna sarılan kollarıyla rahat nefes aldı.

"Sevinmek mi? Sen bana öyle bir hediye verdin ki sevgilim."

"Elimden şimdilik bu geldi. Kaldığın yerden devam etmen için ekstra çaba harcamam gerekecekti ama Profesör Jacob'ın bana bir borcu vardı. Ben de bu borca karşılık özel imtiyaz istedim. Tüm sınavlarını vermen halinde iki sene sonra uzmanlığını seçebileceksin."

Anna duyduklarına inanamıyordu. Bu en büyük hayalimdi. Ve bu sevdiği adam sayesinde gerçekleşiyordu. Aidan okula dönmesi için tüm imkanlarını kullanmış ve kaybettiği zamanı da telafi edebilme imkanı sağlamıştı. Her ne kadar cerrah olma şansını yitirse de doktor olmak bile yetecekti ona.

“Benim için bu yaptığın, sadece bu da değil tüm yaptıkların... Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sana sahip olduğum için o kadar şanslıyım ki.”

Anna gözleri yaşlı, dudaklarına sokuldu genç adamın. Nefesleri birbirine karışırken sadece aşkları eşlik ediyordu onlara. Şehvet yoktu bu kez. Sanki kocaman bir minnet nişanıydı bu öpücük.

Aidan yavaşça sıyrıldı kollarından ve koltuğa oturması için işaret etti. Karşısında geçtiğinde Anna daha bitmemiş olduğunu anladı.

“Bir şey daha var.”

“Daha ne olabilir ki?”

“Söyleyeceklerimi iyi dinle lütfen, sana yaptırım uyguladığımı düşünmeni istemiyorum. Bu sadece geleceğimiz ile ilgili kurmuş olduğum bir hayal.”

“Aidan ne olduğunu söyler misin lütfen?”

“Kliniği Daniel’e devrediyorum. Sen eğitimini tamamlarken ben de sana yardımcı olacağım. Sonrasında, eğer sen de istersen tabii, psikiatriyi seçebilirsin. Sadece çocukları ameliyat edeceğimiz bir klinik açarız. Ben ameliyatlarını üstlenirken sen de operasyon öncesi ve sonrası psikolojik hazırlıkları ile ilgilenirsin. Zamana ihtiyacımız olacak elbette ama ikimiz için de keyifli olacağını düşünüyorum. Ne dersin sevgilim, ister misin?”

Anna gözleri dolu dolu baktı sevdiği adama. Ruhundaki bütün karanlık duvarlar bir bir yıkılınca cennet gibi bir bahçe çıkmıştı ortaya. Hastalığı müddetince de onunla o kadar güzel ilgilenmişti ki, şaşırmadan edememişti. O buzlar prensinin, kusursuzluğa takıntılı adamın bu denli şevkatli olmasına inanamıyordu. Anna tekrar kollarını doladı, boynuna sokuldu. Büyük bir öpücükle ödüllendirdikten sonra gözlerine baktı.

"Bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı inan. O kadar muhteşem bir plan ki bu ..."

"Emin misin? Eğer başka bir uzmanlık istiyorsan..."

"Hayır sevgilim benim tek istediğim insanlara yardım edebilmek ve bu plan bana sonsuz bir imkan sağlayacak."

"Çok rahatladım."

"Ama beni çok kötü alt ettin sevgilim."

"Anlamadım?"

"Bu kadar büyük bir düğün hediyesinin altından nasıl kalkacağım? Buna eş bir hediye bulmam mümkün değil."

Aidan dudaklarından küçük bir öpücük çalıp kanepeye oturdu, Anna'yı da kucağına çekti.

"Sen bana özgürlüğümü verdin sevgilim, bundan daha büyük bir hediye olmaz inan."

Aidan gülümseyerek baktı sevdiği kadına ve ne kadar şanslı olduklarını bir kez daha anladı.

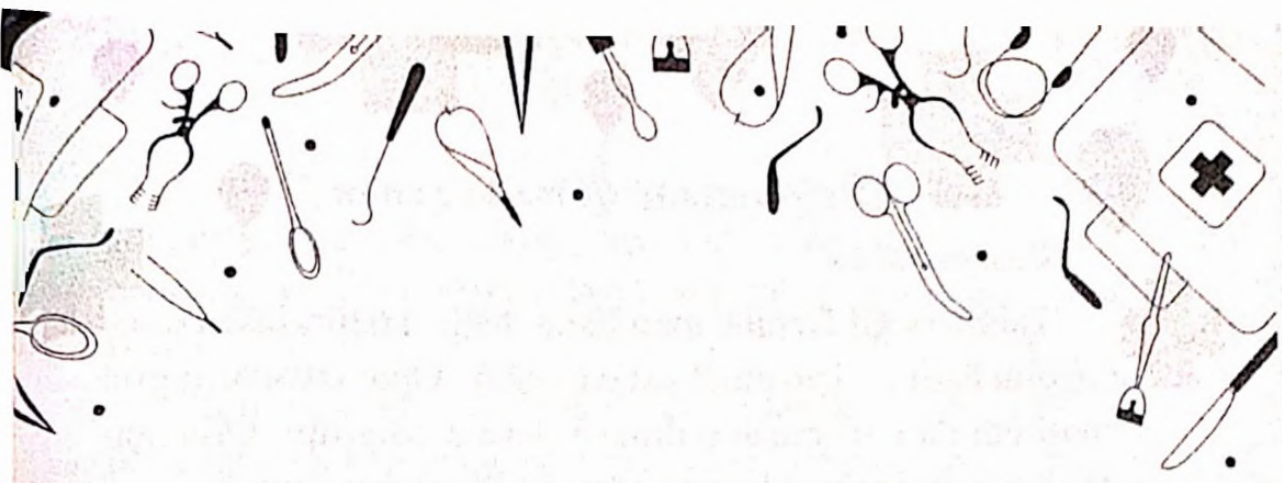
"Seni sevdiğimi bugün de söylemedim ben değil mi?" dedi her zaman yaptığı gibi.

"Hayır sevgilim, bugün de söylemedin."

İki sevgili gülüşürken Anna, ona duyduğu minnettarlığının ne kadar büyük olduğunu düşündü. Aidan yaşamış oldukları travmanın aralarındaki özel anları etkilememesi büyük çaba göstermişti. Mesela sırf Anna kendisini iyi hissetsin diye *seni seviyorum* dememişti Aidan. İkisine özel bu ritüeli bozmamıştı. Yaşananların aralarına girmesine izin vermemişti. İyileşip de işe dönmek istediğinde asla itiraz etmemişti. Çalışırken ona gereğinden fazla özen göstermemiş, işlerin eskiden nasılsa aynı şekilde sürmesine dikkat etmişti. Bunu o kadar doğal bir şekilde yapmıştı ki Anna şaşırmadan edemiyordu. Aşılması, hayata katılması zor bir durumun üstesinden ustalıkla gelmişti Aidan.

En belirgin örnek de Bella'nın ameliyat zamanı gerçekleşmişti. Her şeye rağmen Aidan Bella'nın ameliyatını kendi kliniğinde yapmayı kabul etmişti ve Anna'nın da en başından beri planlandığı gibi ameliyata girmesine izin vermişti. Hastayla kurduğu bağın farkındaydı ve sırf bu yüzden, hissettiği tüm huzursuzluğa rağmen ne gerekiyorsa yapmıştı. Normalde hastayı başka bir meslektaşına devrederdi ama bunun Anna'yı üzeceğinin ve yaşadıkları yüzünden durumun bu noktaya geldiğini düşünüp, kendisini sorumlu tutacağını biliyordu. Son derece profesyonel bir şekilde sanki rutin operasyonlardan biriymiş gibi davranmıştı. Bella'nın ameliyat sonrası kozmetik dokunuşlarını da birlikte gerçekleştirmiş ama tüm bunlardan önce Bella'dan özellikle Anna'ya olanlar hakkında hiçbir şey sormamasını ve konuyu açmamasını rica etmişti.

Bella'nın değişen yüzü ve bedeni, gözlerine yansıyan mutluluğu ve yeniden doğmuşcasına canlandığını görmek Anna için yepyeni bir deneyim olmuş ve kendisini iyi etmek için daha çok çaba harcamasını sağlamıştı. Aidan içten içe böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiş ve sırf bu yüzden iletişim kurmalarına ses çıkarmamıştı. Sonuç da kendisini olumlu olarak göstermişti. Güçlü duruşu, aşka duyduğu inanç sayesinde doğru adımlar atmış ve yara üstüne yara almadan, birlikte iyileşmelerini sağlamıştı. Başarmıştı Aidan. Aşkla kendi kusursuz cennetini inşa etmişti. Şimdi meleği de iyileşmiş ve kollarının arasında yerini almıştı.

30. BÖLÜM

Düğün günü mutlulukla uyanan Aidan keyifle yatağından kalktığında gün aynı ruhu gibi pırıl pırıldı. Uzun zamandan sonra ilk kez büyük yatakta tek başına uyanmış, bu bile neşesini bozmaya yetmemişti. Sevdiği kadın bugün karısı olacaktı.

Saate baktı. Daha yedi bile olmamıştı. Her zaman ki gibi spor salonuna inip koşmaya başladı. Büyük bir enerji patlaması vardı içinde. En azından koşuyla birazını atabilirdi. Bir saatin sonunda duşa girdi. Çıktığında Daniel elinde kahveyle onu bekliyordu.

"Büyük gün bugün ha?"

Aidan gülümseyerek baktı.

"Evet."

"Anna nerede?"

"Selda ve Maria ile birlikte kaldı akşam. Kız kıza bekarlığa veda yapacağız dediler. Anna'da beni kilise de görmeni istiyorum diyince kabul etmekten başka şansım kalmadı."

"Sürpriz kokusu alıyorum."

"Nasıl mutlu olacaksa öyle olsun."

"Sen de mutlusun. Bunu o kadar net görebiliyorum ki."

"Mutluyum Daniel. Hem de hiç olmadığım kadar."

"Ameliyat konusunu nasıl halettin?"

Özge Erkin

"Onu böyle de güzel bulduğuma ikna ettim."

"Başarılı taktik."

"Taktik değil Daniel, inan bana değil. Yüzündeki izi sadece onu üzdüğü için ameliyat edeceğim. Operasyona uygun olmasaydı da onu güzel bulmaya devam ederdim. Ona aşığım Daniel ve emin ol bunun güzelliği ile alakası yok."

"Anlıyorum. Daha doğrusu anlamaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Kusursuzluğa duyduğun saplantının değişime uğraması şaşırtıcı."

"Değişime uğrayan bir şey yok. Kusursuzluğa gerçek anlamda sahibim ben artık; Kusursuz aşka."

Daniel içten gülümsemesiyle bakti Aidan'a. Bir anlığına yüzü yaralı, çocukluğunun kahramanı gözünün önüne geldi. Bir kere bile gözlerinin böyle mutlulukla parladığına tanık olmamıştı. Yüzündeki izden kurtulduğunda bile böyle umut dolu, mutlu değildi. Çok başkaydı bu sefer.

"Sağdıcım olarak senin yapman gereken bir şeyler yok mu?"

"Ne yapmamı istersin? Bekarlığa veda partisi düzenlemek istedim, izin vermedin. Düğün yemeğini organize edeyim dedim *çoktan halletmişsin*. Bana yüzüklerden başka bir şey bırakmadın. Neyse ki sizin için seçtiğim düğün hediyesini saklayabildim de ona karışmadın."

"Düğün hediyesi mi?"

"Evet, düğün hediyesi."

"Benim neden haberim yok?"

"Hediyeler, sürprizdir Aidan. Anlamak çok zor değil. Sana söyleseydim sürprizi..." Aidan cümlelerin bitmesini beklemekten;

"Anlatman için üç saniyen var." dediğinde çok ciddi görünüyordu. 'Bende hata, sanki seni bilmiyorum.' diye kendi kendine söylenen Daniel kaçmanın imkansız olduğunu biliyordu.

"Sıfır... Evet, anlat bakalım." Aidan kollarını göğsünde birleştirerek kardeşine bakmaya devam ettiğinde Daniel pes ediyorum diyerek kollarını havaya kaldırdı.

"Santa Monica sahilinde küçük bir ev. Arada kaçmak isterseniz diye."

"Lucy'nin evini aldığını söyleme sakın." Dedi Aidan şaşkınca.

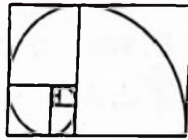
"Sonunda ikna ettim. Düğün hediyesi olacak diyince dayanamadı"

Aidan keyifle sarıldı kardeşine. Bahsettiği ev, ilk gördüğü andan beri aşık olduğu bir evdi ve eski dostları yaşlı Lucy'nindi. Evini kimseye satmayacağı konusunda keçi gibi bir inadı vardı. Daniel'in ikna etmesi neredeyse mucizeydi. Anna bayılacaktı. Birkaç adımda kumsala ulaşabiliyordun. Muhteşem bir manzarası vardı, özellikle geceleri.

"Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Mutlu olarak teşekkür et Aidan. Çok mutlu olarak."

İki kardeş gülüşerek hazırlanmaya başladılar. Güzel bir güne ve daha sonrasında da gelecek olan güzel günlere...

Anna şaşkınca Selda'nın kabın içinde karıştırdığı kınaya baktı. İlginç bulduğu Türk adetlerinden biriydi.

"Bizim oralarda genelde düğünden birkaç gün önce kadın kadına toplanıp gelinin avuçlarının içine süreriz. İz bir süre kalır, yıkayınca geçmez. Eğlence yapılır, gelin ağlatılır."

Özge Erkin

"Neden ağlatılır ki?"

"Bizim geleneklerimizden biri... Gelin ailesinin evinden ayrıldığı için hüznlenir."

"Ne acımasızca. Peki *kuzum*, biz neden bunu bana yapıyoruz, onu da bana bir açıklasan."

"Şöyle ki canım. Özel bir kamaşla bu kınayı yüzüne uygulayacağım. İnternette bunun için özel şablonlar getirttim. Yaranın kenarlarına ve belki de biraz boynuna doğru... Sanki bir dövmeymiş gibi görünecek. Hem yarayı saklamış olacağız. Hem de son dönem trendi yaratacaksın."

"Sence işe yarar mı?"

"Bana güven, yarayacak."

Selda özenle karıştırdığı karışımın hazır olduğunu görünce, şablonu Anna'nın yüzüne yerleştirdi ve kamaşla uygulamaya başladı. Anna ortaya nasıl bir şey çıkacağını bilmesede oldukça heyecanlanmıştı. Selda'ya güveniyordu. Onu güzelleştirecek bir formül bulmuştu. Bu bile yeterdi.

Anna yüzüne uygulanan işlem sonrasında kırıdamadan birkaç saat durdu. Yüzünü yıkadığında ise gördüğüne inanmadı. Yaranın çevresinden boynuna doğru inen, dantelmış gibi görünen harika bir şekil oluşmuştu. Gerçekten özel yapım bir dövme gibi görünüyordu. Yara kapanmamış olmasına rağmen dikkati farklı bir yöne çekiyor ve görünüşünü katlanabilir kılıyordu. Gerçekten güzel olmuştu.

"Şimdi makyajını yaparken üzerine biraz pudra uygulayacağız. O zaman daha da doğal duracak ve harika görünecek."

Anna göz yaşları içinde sarıldı dostuna. "Çok teşekkür ederim Selda."

Maria gözlerini ovuşturarak içeri girdiğinde, Anna'yı görmesiyle uyku mahmurluğu anında kayboldu.

"Ben dün akşam fazla içtim galiba ya."

"Gel kuzum gel, şaheserime bak."

"Selda ne yaptın sen?"

"Özel bir karışım."

"İnanamıyorum .Bu tek kelimeyle enfes olmuş ve tüm Los Angeles bununla çalkalanacak."

Anna gülümseyerek baktı iki dostuna. Ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha fark etti. Ailesi yoktu. Yokluklarını en çok böyle bir günde hissederdi ama o kadar harika dostları vardı ki, mutluluğunun gölgelenmesine bir an olsun izin vermiyorlardı.

"Tanrım, saat kaç olmuş!"

Maria'nın haykırışıyla ikisi de yerlerinde zıpladı.

"Of Maria, panik yapma hazırlanmak için yeterli zamanımız var."

"Sizin için olabilir ama benim için hiçbir zaman yeterli zaman olmayacak. Siz doğuştan güzelliğiniz sayesinde birkaç dakikada harika olabilirsiniz, ama ben?"

"Kendine haksızlık ettiğinin farkında mısın acaba?" diyen Anna kırgınca baktı arkadaşına. Bunu sürekli dile getirmesi onu üzüüyordu.

"Buna gerçekçilik denir şekerim. Hemen duşumu alıyor ve hazırlanmaya başlıyorum. Beni oyalamayın."

Maria kendisini duşa atar atmaz Anna ile Selda da hazırlanmaya başladı. Anna özellikle kendi evinde hazırlanmak istemişti. Sevdği adama tamamen kendi olarak yürümek istiyordu kilisede. Yüzüne nemlendiricisini sürdü ve Selda'nın dediği gibi biraz pudra ile yüzünün rengini dengeledi. Gerçekten de kınalı kısım şimdi daha doğal görünüyordu. Gülümseyerek makyajını yapmaya başladı. Zaten çok uzun sürmeyecekti. Gözlerini belirginleştirdi. Kirpiklerine rimel sürdü. Yanaklarını şeftali tonundaki allıkla renklendirdi. Rujunu en sona bıraktı. Gelinliğini giyerken bulaşabilirdi.

Saçlarındaki büyük bigudileri açtı. Dalgalar halinde sırtına dökülen saçlarını öne doğru eğerek tersinden taradı. Böylece olması gerekenden daha dolgun görüneceklerdi.

Selda elinde küçük tokalarla yanına geldiğinde yardıma ihtiyacı olduğunu o da fark etmişti.

“Duvağını yerleştirmek için bana ihtiyacın olacak.”

“Teşekkür ederim.”

“Önce saçlarını şurada toplayalım. Hafif bir topuz daha rahat etmeni sağlayacak inan bana.”

“Sana bırakıyorum bebek.”

Selda özenle arkadaşının saçlarını topladı. Doğal görünmesi için özellikle dikkat etti. Kısa sürede saçını ve duvağını tamamladı.

“Saçın bittiğine göre elbiseyi giyebilirsin artık. Yardım edebilirim, saçın bozulmasın.”

Selda muhteşem gelinliği askıdan aldı ve dikkatlice Anna’ya giydirdi. Sırtındaki yaklaşık kırk adet düğmeyi iliklerken kıkırdamadan edemedi.

“Neden gülüyorsun?”

“Aidan bu düğmelerin sayısını fark ettiğinde bu güzel elbiseye yazık olacak!”

İki arkadaş gülüşerek hazırlıkları tamamlarken Maria odasından çıkarak yanlarına geldi.

“E bana bir şey bırakmamışsınız.”

“Hazırlanırken seni rahatsız etmek istemedik. Çabuk bitti zaten.”

“Hediyelere sıra geldi mi?”

Maria, Selda’ya göz kırparken Anna şaşkınca ikisini izliyordu.

“Ne hediyesi?”

"Nedimelerin olarak sana vereceğimiz hediyeler." Maria'nın herhangi bir şeyden bahseder gibi söylemiş olmasına rağmen bu, Anna'nın gözlerinin dolmasına mani olmamıştı.

"Ağlamak yok, makyajını bozacaksın."

"Sizin dostluğunuz benim için en güzel hediye."

"Hediyeleri görünceye kadar bekle."

Maria hevesle arkasında tuttuğu elini havaya kaldırdı. Elinde dantel bir gelin bağı vardı. Anna'nın önünde diz çökerek eteğini sıyırdı.

"Tam da senden bekleyeceğim gibi bir hediye."

"Herhalde bebeğim."

Maria gelin bağını baldırına kadar kaldırdı. Gülümseyerek arkadaşına baktı.

"Teşekkür ederim bebek."

"Aidan'ın önünde diz çökerek onu dişleriyle çıkarmasını sağlamazsan gözüme görünme."

Anna kahkaha atarken arkadaşına sarıldı. Sıra Selda'nındı o da çantasından küçük bir kutu çıkardı. İçinden çıkardığı zincir benzeri şeyi Anna'ya gösterdi.

"Buna bizim oralarda nazar boncuğu denir. Kötü şans engeller. Şu mavi olanlar."

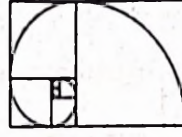
Anna tekrar gözleri dolarak baktı arkadaşına.

"Bunu saçlarının arasına takacağım. Herkesin göreceği bir yerde olmalı. Negatif enerjilerini uzak tutacak. Batıl bir inanç biliyorum ama içimden geldi."

"Teşekkür ederim."

Selda saçlarının arasına sanki özel bir takıymış gibi yerleştirdi boncukları. Son olarak da topuzunun hemen altına duvağını ilaştirdi. Artık hazırda. Anna kapının yanındaki büyük boy aynasına baktığında gördüğü manzaradan son derece hoşnuttu. Yüzündeki kınalar, saçındaki nazar boncukları ile

alışılmışın dışında bir gelin olmuştu. İki arkadaşı da yanına gelip hafifçe ona sarıldıklarında mutluluk hepsini kuşatmıştı.

St. Timoty kilisesinde mihraptaki yerini alan Aidan, hayatının hiçbir döneminde bu kadar heyecanlanmamıştı. Dizlerinin titrediğine bile yemin edebilirdi. Tüm davetliler yerlerini almıştı. Girişte gazetecilerin bir iki sorusunu cevaplayarak kapı önünde oluşacak karmaşayı az da olsa engellemişti. Daniel Anna'nın geldiğini söyledikten sonra ortadan kaybolmuştu. Sağdıcının nerede olduğuna kafa yoramayacak kadar heyecanlıydı. Alex'in de yanında olmasını isterdi ama tıp litaretürüne geçecek bir ameliyat ekibine dahil olmuştu. Tarihler çakışınca da ne yazık ki gelememişti.

Yükselen düğün marşı ile kalbinin sıkıştığını hissetti, zamanı gelmişti. Gelini biraz sonra kollarında olacaktı. Girişe doğru döndüğünde Daniel'in nerede olduğunu ve neden yanından ayrıldığını anladı. Anna, Daniel'in kolundaydı. İçinden yükselen gurur ve hüznün birbirine karıştı. Sevdiği kadının bir yanı eksikti. Mihraba kadar ona eşlik edecek ailesinden kimse olmadığını unutmuştu. Ama Daniel her zaman ki gibi ayrıntılara olan düşkünlüğünü göstermiş ve bu sorunu halletmişti. Sevinci sel oldu taşı bir anda içinden. Zarif adımlarla kendisine yaklaşan kadını gördüğü anda ise varlığını çoğu zaman sorguladığı Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini hissetti. Yüzünde kocaman gülümsemesi ile beyazlar içinde kendisine yaklaşan kadınına ulaşmak ve onu kolları arasına almamak için muazzam bir çaba sarf etti. Birkaç adımlık mesafeye geldiğinde ise yüzündeki deseni gördü. Şaşkınlık yüzüne yayılırken Anna'nın gülümsemesi genişledi. Daniel önce Anna'nın zarif eline sonra da şakağına dudaklarını bas-

tırdı ve elini Aidan'ın uzattığı avucunun içine bıraktı. Sağdıç olarak durması gerektiği yere geçti. Nedimelerde yerini aldı.

Aidan avucunun içinde titreyen küçük elinin özellikle parmakları eksik kısmından öptü ve Anna'yı yanına çekti. Anna'nın yüreğine derin bir dokunuştı bu yaptığı. Yüzünde dolaştırdığı bakışları hayranlığını ortaya seriyordu. Anna ise sevdiği adamı gördüğü anda tekrar aşık olmuştu. Onda ki büyük değişim, ruhundaki kusursuzluk hayatının aşkı olmasını sağlamıştı. Tüm kusurlarının arasında kusursuzdu ikisi de.

Rahip düğün merasimini başlatırken her ikisi de hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyor ve birbirlerinden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki dünya yok olmuş ve sadece ikisi kalmıştı. Yeminlerine sıra geldiğinde birbirlerine döndüler. Daniel'in uzattığı pembe elmas yüzüğü parmağına geçiren Aidan, buz grisi gözlerini mavi yeşil gözlere kenetledi.

"Bu yüzükle seni eşim olarak kabul ediyorum. Dünya döndükçe seni sevip sayacağıma, sensiz bir an bile nefes almayacağıma, ömrüm yettikçe seni mutlu etmek için gücümü ortaya koyacağıma, tüm kusurlarıma rağmen bana sunduğun kusursuz aşka saygıyla ve aşkla karşılık vereceğime Tanrının önünde yemin ederim."

Anna durduramadığı gözyaşları arasında Selda'nın uzattığı çelik alyansı Aidan'ın parmağına geçirdi.

"Bu yüzükle seni eşim olarak kabul ediyorum. Varlığımın her zerresiyle seni seveceğime, tüm yaşamımı sana adayacağıma, tüm kusurlarıma rağmen kusursuz olan aşkımızı son nefesime kadar koruyacağıma, sana sahip olduğum için her doğan gün Tanrıya şükredeceğime yemin ederim."

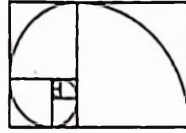
Anna'nın akan gözyaşlarına Aidan'ın gözyaşları eşlik derken, rahibin *gelini öpebilirsin*, demesiyle dudaklarına kapandı. Tanrı'nın ve tüm sevdiklerinin huzurunda yeminlerini birbirlerinin nefesine üflediler. Aidan kolları arasındaki

kadının dudaklarından ayrılıp sarılma ihtiyacı hissetti. Anna dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

“Sanırım ilk kez hediye konusunda seni geride bıraka-
cağım kocacığım, derken elini alarak avucunun içini karnına
bastırdı.

“Sana vereceğim en büyük hediye yedi ay sonra kolların-
da olacak sevgilim.”

Mihrabın altında, edilen yeminlerin arasında mutluluk
göz yaşları döken iki aşığı, küçük bir bebekle kutsayan Tan-
rı’nın, gelecek güzel günleri müjdeleyen, tüm kötü anları geç-
mişe gömen küçük mucizesi kalplere doldu. Kusursuz aşkın,
kusursuz mucizesi...

10 yıl sonra...

Anna doğan güne gözlerini açar açmaz kendisini saran
kolların verdiği güzel hisle, son on yıldır her sabah yaptığı
gibi Tanrı’ya şükretti. Ensesine konan küçük öpücüklerle yü-
zündeki gülümseme büyürken odanın içindeki küçük ayak
sesleri kıkırdamasını bastırmasına neden oldu. Her sabah ol-
duğu gibi bu sabahta yataklarında ziyaret ediliyorlardı biri
büyük biri küçük iki canavar tarafından. Tam ortalarına zıp-
layan afacanlardan büyük olan Miracle’ı Aidan, küçük afacan
Peter’ı da Anna kolları arasına alıp gıdıklamaya başladı .

“Baba! Dur lütfen... Gıdıklama... her sabah aynı şeyi ya-
pıyorsun.”

“Siz de her sabah ortamıza atlıyorsunuz küçük hanım.”

“Anne, Miracle beni kaldırıp getiriyor buraya, gıdıklama
artık. O getiriyor beni...”

“Seni küçük ispiyoncu ... Sanki benden önce koşa koşa
gelmiyorsun.”

İki kardeş aralarında atışmaya başladıklarında Anna ve Aidan, on yıldır azalmayan aşkla baktı birbirine. Hayal ettikleri ne varsa hepsini başarmışlardı. Anna hamileliğinin son günlerine kadar okula gitmiş ve kızı Miracle'ın doğumundan bir süre okula dönerek büyük bir çabayla eğitimini tamamlamıştı. İhtisasını Aidan'ın önerdiği gibi psikiyatri üzerine yapmıştı. Evlerine yakın küçük bir ofis açmışlar ve planladıkları gibi imkanı olmayan çocuk hastalarla ilgilenmişlerdi. Anna ameliyat öncesi ve sonrası ruhsal hazırlık sürecini takip ediyor Aidan da operasyona uygunluklarını ve rutin muayenelerini yapıyordu. Operasyonları da Daniel'e devrettikleri klinikte gerçekleştiriyorlardı.

Aidan küçük canavarların kapışmasına kulaklarını tıkayarak sevdiği kadının dudaklarından küçük bir öpücük çalıp yara izinin durduğu yanağında gezdirdi parmaklarını. Hamileliği yüzünden düğünden sonra yapılacak ameliyat ertelenmişti. Ama Anna hamileliği ile birlikte yüzündeki izin de, kaybettiği parmaklarının da öneminin bir anda yok olduğunu fark etti. Dünyevi güzellikler umurunda bile değildi. Tanrı onu dünyada sahip olunacak en güzel hediye ile ödüllendirmişti. Annelik ruhunun son başkalaşımıydı. Tıpkı Aidan'ın saklı kalan son kilidinin anahtarı gibi.

Aidan, Anna'nın hamileliği boyunca içten içe bebeklerinin kendi gibi doğumsal bir izle dünyaya gelmesinden korkmuş, bunu olabildiğince Anna'dan gizlemeye çalışmıştı. Ama Anna sevdiği adamın neler düşündüğü, gözlerini saran korkunun izlerini bir kerede görmüş ve sırf bu yüzden de yüzündeki izin düzeltilmesinden vazgeçmişti. Bu kararını dile getirdiğinde Aidan, korkularını gizleyemediğini fark etmiş ve üzüntü içinde Anna'dan özür dilemişti. Anna her zaman ki gibi içini rahatlatacak cümleleri ardı ardına sıralamış ve Aidan'ın kusursuz aşkı olarak bir kez daha farklılığını göstermişti.

Kızlarını kucaklarına aldıklarında her ikisinin de dünyaya ve birbirlerine bakış açıları değişmişti. Anna'nın anneliği, sevgisini sergileyişi ve ilgisi Aidan'ın içinde daha da büyümesine sebep olmuştu. Buna tanık olmak Aidan'ın eksik olan yanını, en eski yarasını yeniden ortaya çıkarmıştı. Ama anneliğinin gerçek resmine tanıklık ettiğinde yarasını yeniden iyileştirmesi zor olmadı. Sonunda o da Anna gibi sadece Tanrı'ya bunu için şükredebiliyordu. Sahip olduğu aile için...

Küçük afacanlar geldikleri hızla yatak odasını terk ederlerken hâlâ birbirleriyle uğraşıyorlardı. Aidan, ona doğru sokulan karısını kollarının arasına aldı. Yastığın üzerine dağılan saçlarını okşadı. Dudaklarını yüzünde dolaştırırken kalbinin atışını göğsünde hissedebiliyordu. Kendi kalp atışlarıyla yarışlıyordu adeta. Bunca sene sonra hâlâ ilk günkü gibi heyecanlanıyordu ikisi de. Dudaklarını ele geçirdiğinde, aşk dolu derin bir öpücükle karşılandı. Nefesleri birbirine karışırken aynı anda birbirinden ayrılıp göz göze geldi. Aidan parmaklarını bakmaya doyamadığı güzel yüzde gezdirdi. Gülümseyerek;

"Bugünde seni sevdiğimi söylemedim değil mi sevgilim?" dedi.

Anna aynı parlak gülümsemeye karşılık verdi;

"Hayır sevgilim, bugün de söylemedin..."

SON

KUSURSUZ

*Kusurlu olarak doğan Aidan McCall
kusursuzluğa duyduğu takıntı yüzünden
ülkenin en başarılı Estetik cerrahı olmuştur.
Geçmişin hayaletleri kâbuslarını süslerken,
takıntıları onu acımasız bir adama dönüştürmüştür.*

*Kusursuz güzelliğin sadece eline aldığı neşterle
gerçeğe dönüştüğüne inan Aidan. Karşısına çıkan güzeller güzeli
Anna yüzünden tüm dengesini kaybetmiştir.
Bilincinin derinliklerinde saklı kalanı, gün yüzüne çıkaracak olan
kadının ona sunacağı aşk sarsılmasına neden olacaktır.
Ama asıl sınavı aşkı kabul ettikten sonra verecektir.
Aidan, kaderin onlar için yazdıklarını değiştirecek gücü
kendinde bulabilecek midir? Yoksa güç, aşkın ta kendisi midir?*

**GÜZELLİK ONUN NEŞTERİYLE HAYAT BULUYORDU,
KUSURSUZLUK İSE SEVDİĞİ KADININ RUHUNDA
SAKLANIYORDU.**

25₺

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari